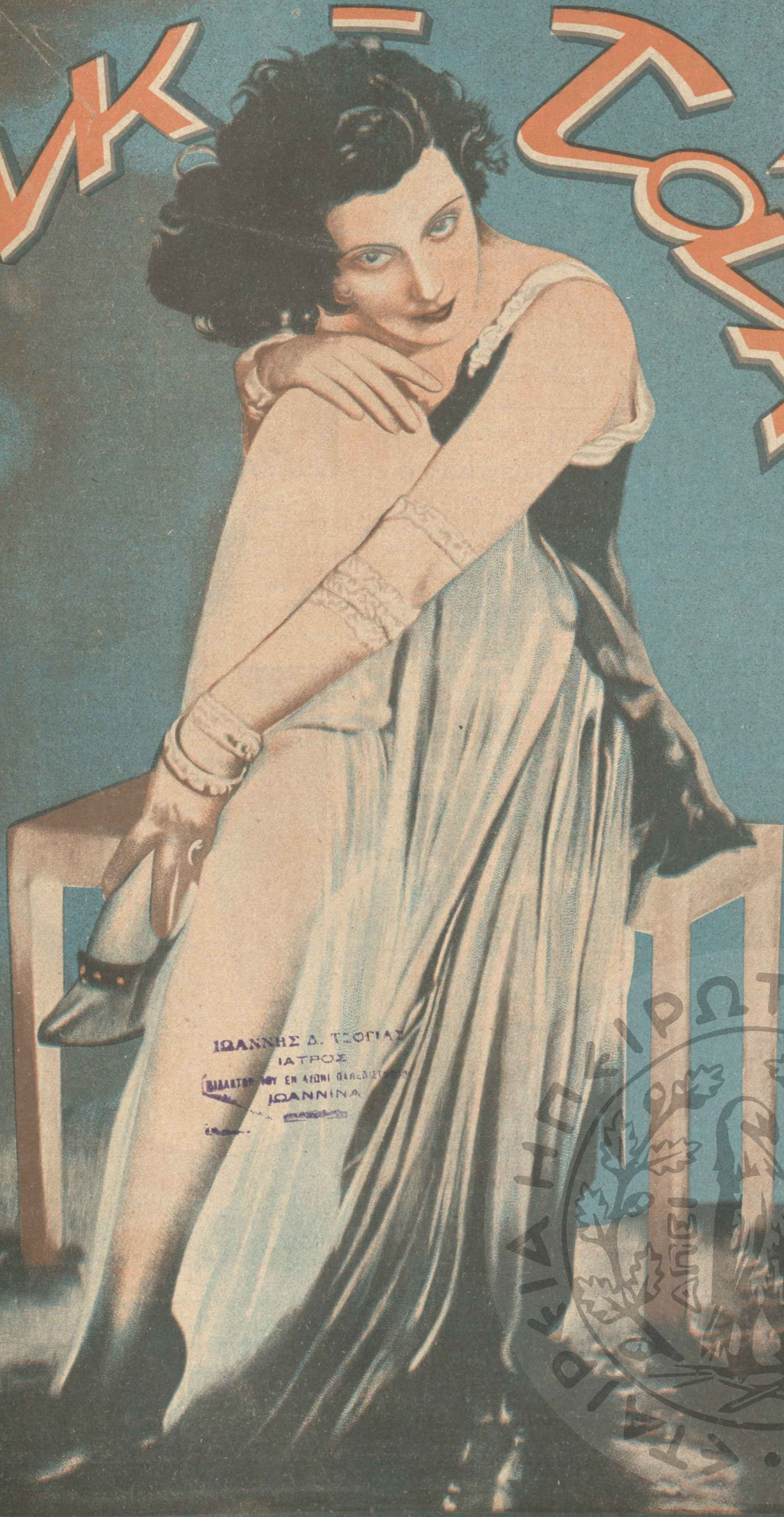

ΚΑΛΟ

ΙΩΑΝΝΗΣ Δ. ΤΣΟΓΙΑΣ
ΙΑΤΡΟΣ
ΒΙΑΑΤΟΡ ΜΟΥ ΕΝ ΑΙΩΝΙ ΠΑΡΕΔΙΕΤΗΡΩ
ΙΩΑΝΝΙΝΑ

ΤΙΚ - ΤΑΚ

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΟΝ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗ-
ΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ

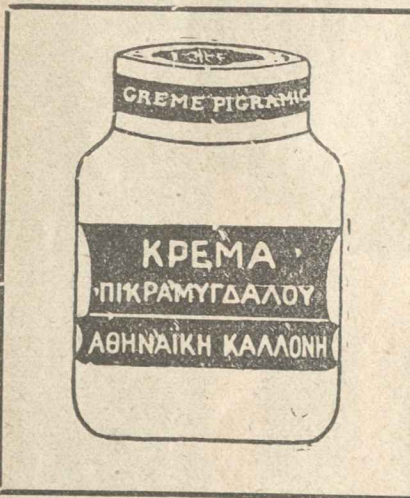
Αρχισυντάκτης :
ΠΑΝ. ΠΑΠΑΔΟΥΚΑΣ

Γραφεία :
ΟΔΟΣ ΣΤΑΔΙΟΥ 28
(Μέγαρον Έφρεσίου)
Αριθ. γρ. 35-36 και 45
αριθ. τηλ. 50-38
ΑΘΗΝΑΙ

Συνδρομαί ετήσιαι :
Έσωτερικού Δραχμαί 150
Έξωτερικού Λίρα Άγγλ. 1
Άμερικης Δολλάρια 5
Έξάμηνοι και τρίμηνοι κατ' α-
ναλογίαν.

Κυριακή 2 Αύγουστου
ΑΡΙΘΜΟΣ ΦΥΛΛΟΥ 31

ΕΥΜΟΡΦΙΑΝ
ΔΡΟΣΕΡΟΤΗΤΑ
ΑΠΛΟΤΗΤΑ
προσώπου προσφέρει εις κάθε κυρίαν
και δεσποινίδα ή κρέμα μας

Αφαιρεί τας ρυτίδας του προσώ-
που και διατηρεί την νεότητα. Συνι-
στάται από τούς καλλιτέρους δερματο-
λόγους Ιατρούς.

Προσέχετε πάντοτε : Η γνησία κρέ-
μα πικραμυγδαλόυ έχει κάτωθεν τας
λέξεις «Αθηναϊκή Καλλονή».

Κεντρική Αποθήκη : Φαρμακείον
Κωνσταντίνου Ι. Ρέρα, Πατησίων 17
και Βερανζέρου γωνία.

ΓΕΡΜΑΝΙΚΑΙ
ΒΑΦΑΙ
ΥΦΑΣΜΑΤΩΝ

ARTI
E. J. B.

ARTI

ARTI
E. J. B.

ΠΩΛΟΥΝΤΑΙ ΕΙΣ ΤΑ ΦΑΡΜΑΚΕΙΑ
ΚΑΙ ΤΑ ΕΜΠΟΡΙΚΑ ΤΗΣ ΣΥΝΟΙ-
ΚΙΑΣ ΣΑΣ

ΙΔΡΩΛΙΝΗ ΠΟΥΔΡΑ ΠΛΩΝ ΚΑΙ ΜΑΣΧΑΛΗΣ

Απλούν και φθιγόν μεσον, μετά
ασφάλους και επιτυχούς ενεργείας,
τελείως άβλαβές. Η Ίδρωλίνη
σας απαλλάσσει τελείως της ένο-
χλήσεως του ιδρώτος και της δυ-
σοσμίας του. Προφυλάττει την βε-
βαίαν φθοράν των φορεμάτων σας
και υποδημάτων σας. Πωλείται εις
τά κυριότερα Ταρμακεία και Μυ-
ροπωλεία.
Γενική Αποθήκη
Όδος Άγιου Κωνσταντίνου 9
(Γραφείον αριθ. 6)

Δ. Ι. ΣΤΕΡΓΙΟΥ

ΒΑΦΗ ΤΡΙΧΩΝ

Δ. ΜΠΟΤΣΑΡΑΚΟΥ

Έχομεν τὸ ΡΕΚΟΡ ΤΗΣ ΕΠΙΤΥ-
ΧΙΑΣ από όλες τὰς βαφὰς τριχών,
εὐρωπαϊκὰς καὶ ἑλληνικὰς. Διὰ τοῦτο,
ὡς καὶ διὰ τὸ ἀβλαβές τῶν τριχῶν
καὶ τῆς ἐπιδερμίδος ἐκ τῆς βαφῆς Δ.
ΜΠΟΤΣΑΡΑΚΟΥ, ἐγγυώμεθα. Ανα-
λαμβάνομεν τὴν χροῖν τῆς βαφῆς ὅ-
λων τῶν χρωματισμῶν, κόμης, μύστα-
κος καὶ γενείου, μὲ ἐπιτυχίαν ΑΦΑΝ-
ΤΑΣΤΟΝ.
ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΟΥ καὶ ΧΑΡΙΛΑΟΥ
ΤΡΙΚΟΥΠΗ.—ΑΘΗΝΑΙ.

ΑΠΟΚΤΗΣΑΤΕ τὸ παγκοσμίον
φήμης γραμμόφωνον «ROC» διὰ
50δραχμῶν ἑβδομαδιαίων δόσεων
Τιμαὶ ἀπὸ 1.000 δραχμὰς καὶ ἄ-
νω. Τιμοκατάλογος διὰ τὰς ἐπαρ-
χίας ἀποστέλλεται δωρεάν.

Ζητοῦνται ἀντιπρόσωποι δι' ὅ-
λας τὰς ἐπαρχίας.

ΠΑΝΟΣ Α. ΓΚΟΥΤΗΣ
Εὐριπίδου 8 (2ος δρόφος, Νο 14)

ΚΑΤΩ Η ΜΠΟΥΓΑΔΑ!

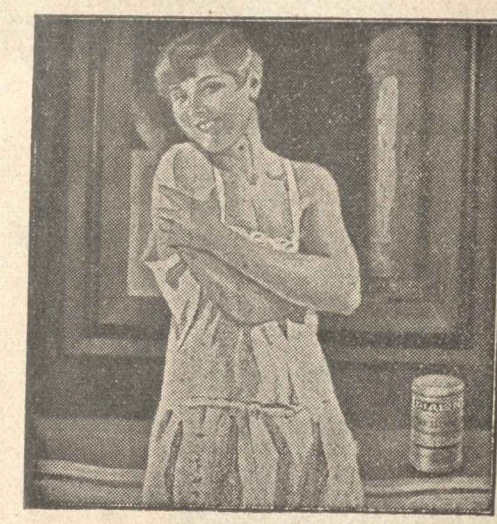
Η Γερμανική Επιστήμη παρουσιάζει
σε τὸ νέο θαῦμα, τὸ

“GRUNIL,”

Τὸ Grunil ἀπαλλάσσει κάθε νοικο-
κυρὰ ἀπὸ τὴν πολυήμερον καὶ κοπι-
αστικὴν μπουγάδα, διότι χωρὶς τριψιμο
πλένει τὰ ρούχα μόνο του ἐντὸς μιάς
ὥρας.
Τὸ Grunil δὲν ἔχει καμμίαν σκεύην
μὲ τὸ γνοσὰ καὶ ἄγνοστα παρασκευά-
σματα πού καταστρέφουν τὰ ρούχα.
Αποξημιώνομεν καὶ τὸ ἀκριβώτερον
ροῦχο ἂν πάθῃ τὴν παραμικρὰν φθο-
ράν.
Πωλεῖται εἰς τὰ Φαρμακεία καὶ τὰ
Ἐμπορικὰ τῆς συνοικίας σας.
Γεν. Ἀντιπρ. Π. Α. ΤΣΑΓΚΑΡΗΣ
— Ἀθήνα, Λένα 21α. —

ΕΚΑΤΟΜΜΥΡΙΑ ΓΥΝΑΙΚΩΝ

μεταχειρίζονται καθημερινῶς τὸ φημισμένον ANTI - ΙΔΡΩΤΙΚΟΝ DI-
ALON. Η χρήση τοῦ DIALON ἐπιβάλλεται σὲ κάθε κυρία καὶ δεσπο-
ινίδα, ἰδίως τὴν καλοκαίρι. Διὰ τοῦ DIALON ὁ ἰδρὼς ἐξολεοῦται ἀπὸ τὸ
σώμα, ὁ ὅποιος ὡς ἐπὶ τὸ
στον εἶναι δύσσομος, ὁποῖ-
θα ἐξολεοῦται ἀπὸ τὸ
χάριτος εἰς τὰς κομμω-
ναναστροφάς. Ἐκτὸς
θα προφυλάττει συγγενε-
τὰ ἐνδύματά σας ἀπὸ τὴν
ταστρεπτικὴν ἐπίδρασιν τοῦ
ιδρώτος. Η χρήση τοῦ DI-
ALON ὅχι μόνον εἶναι ἁπ-
λὴ, ἀλλὰ δίδει τὸ ἀπὸ
τῆς εὐχαριστήσεως, ἀπαι-
κτα ὅπως ἐκείνο πού δο-
ξοῦν οἱ λουόμενοι.

Ἐπιδρᾷ ἀντανταστικὰ
διὰ τῶν νεύρων ἐπὶ τῆς
ρῆσεως, τὴν ὁποῖαν διατα-
νει, δίδον φυσιολογικὴν ἰ-
σοδον εἰς τὰ σῶμα καὶ ἐπα-
ρον οὕτω ἐπαρκὴ συντη-
πλυσιν τοῦ σώματος. Συνε-
δ ἰδρῶς, ὅστις περιέχει
δερά στοιχεῖα, ἀποβάλλε-
ται οἱ λουόμενοι.

Γενικοὶ ἀντιπρόσωποι διὰ τὴν Ἑλλάδα ἰ
Ἐταιρεία «ΔΑΦΝΗ», Βερανζέρου 44, Ἀθήνα.

Η ΒΑΣΙΛΕΙΑ ΤΩΝ ΜΠΑΙΝ - ΜΙΣΤ

Αὐτὰ τὰ τελευ-
ταῖα χρόνια ὁ
Ρωμῆς ἐδάθη
κε νὰ διαψέση
ἐμπράκτως τὴν
δέα πού ὑπά-
χει γι' αὐτόν.
“Ὅτι δηλ. πᾶς
ἀπὸ ὑδροφοβίαν καὶ ἔχει γιὰ τὸ νερό
τὴν ἰδία ἐκτίμησιν πού ἔχει καὶ ὁ διάβολος
πρὸς τὸ λιθόν. Καὶ ἡ διάψευσις τῆς πεποι-
θήσεως αὐτῆς γίνεται καὶ μὲ τὸ παραπάνω
καὶ ὅλη τὴν ἔκτασιν τῆς ἀττικῆς ἀμ-
μουδιάς. “Ὅλη ἡ δαντελλοτὴ ἀκρογιαλιά
τῆς προνομιοῦχοι Ἀττικῆς πλημμυρίζει ἀ-
πὸ κόσμον καὶ κοσμάκων πᾶσης τάξεως καὶ
ἡλικίας, πού σπεύδει νὰ ἀποκαταστήσῃ ἀ-
γαθὰς σχέσεις μὲ τὸ κῆμα. Η θάλασσα ἀ-
νοίγει τὴν ἀγκαλιά της φιλόστοργα σὲ χι-
λιῶδες ἀνθρώπων κάθε μέρα καὶ τοὺς χα-
ρίζει τὴν δροσίαν, τὴν διασκεδάσιν, καὶ σὲ με-
ρικὰς περιπτώσεις ἐξαρετικὰς ἀνοίγει τὴν
ἀγκαλιά της γιὰ πάντα — γιὰ μερικὸν...
Θελεῖ ἴσως καὶ αὐτὴ νὰ στερεώσῃ τὴν φήμην
τῆς ὡς λεβεντοπνίχτρας, ἀδιάφορο ἂν ἐ-
κείνοι πού μπαίνουν μόνον τοὺς στή θάλασ-
σαν γιὰ νὰ τοὺς βγάλῃ τὸ κῆμα δὲν εἶνε κα-
θῆλου λεβεντήδες.

Μπαίν - μίετ Μιὰ λέξις τελείως ἄγνω-
στος ἔδω καὶ λίγα χρόνια. Ἄν στὴν ἐπο-
χὴ πού οἱ ὑπομπαίδες μας ἦσαν νέοι, τολ-
μοῦσε κανεὶς νὰ προτείνῃ θάλασσιον λουτρό
καὶνὸ, τὸ λιγώτερον θὰ τὸν πετοῦσαν...στὴ
θάλασσαν. Τότε, στὰ θαλασσινὰ μπάνια, ὑ-
πάρχον ἀσθηρότατοι ἡθικοὶ νόμοι. Τὰ πρό-
βητα ἐχωρίζοντο ἀπὸ τὰ ἐρίφια. Οἱ ἄρρε-
νες ἔπρεπε νὰ κάμουν τὸ μπάνιον τοὺς χω-
ριστὰ ἀπὸ τὰ θήλεα, πού ἐπῆγγαιναν ἕνα χι-
λιόμετρο μακρυνὰ καὶ ἔβαζαν μάλιστα καὶ
φύλακες γιὰ νὰ ἐπιτηροῦν τὰ περίε, μή-
πως πλησιάσῃ ἀνδρικός ὀφθαλμὸς μὲ ἀδη-
φάντως διαθέσεις. Ποιὸς δὲν θυμᾶται τί
γινόνταν ὡς πρόπερσον ἀκούη στὸ Φάληρο;
Τὸ Λιμενορχεῖον εἶχε διαθέσει εἰδικὴν δύ-
ναμιν διὰ νὰ φυλάττῃ τὴν λουόμενες γοργό-
νες στῆς καμπίνες τοῦ Νέου Φαλήρου καί,
ὅποιος τολμοῦσε νὰ πλησιάσῃ τὴν ἐπικίνδυν
ζώνην συνελαμβάνετο ὅπως ἦταν, ἀνεσῶ-
στο ἀπὸ τὴ θάλασσαν καὶ ὠδηγεῖτο εἰς τὸ
Λιμενορχεῖον γιὰ τὰ περαιτέρω. Οἱ...φορο-
νημότεροι ἡγοῦντο νὰ ὀπλίζονται μὲ ἕνα
ξενάγκι κιάλια, νὰ λαμβάνουν ἐπικαίρους
θέσεις στὴν ἐξέδρα καὶ ἀπ' ἐκεῖ νὰ ἐνεργ-
ροῦν ἐπιμόνους κατοπετεύσεις στὸν ἀτηγο-
ρεῖμενον παράδεισον, τὰ οὐρὶ τοῦ ὁποῖου
ἐξηπλώνοντο προκλητικώτατα εἰς τὰς ἀκτὶ-
νας τοῦ ἡλίου καὶ παρουσίαζαν ἐνδιαφέ-
ροντες πόδες στοὺς φακοὺς τῶν ματογυ-
αλῶν ἐκείνων πού εἶχαν στήσῃ τὰ παρατη-
ρητήριά τοὺς στὴν δεξιὰ πλευρὰ τῆς ἐξέ-
δρας.

“Ὅλα αὐτὰ ὅμως τὴν ἑκείνη ἕνα κακὸν
παρεῖδον. Ἐπειτα ἀπὸ...δύμιαν τῶσων χρό-

νων, ἡ ἀπότομος ἐλευθερία πού ἐδόθη στὸν
ἀνθρώπον νὰ λουέται μὲ τοὺς συνανθρώ-
πους του, ἀνεξαρτήτως φύλου, φυλῆς καὶ
θρησκείματος, ἐκίνησε τὸ ἐνδιαφέρον καὶ
ἐκείνων πού δὲν εἶχαν ὑπολογίσει ἐπὶ τῆς
δυνατότητος ἐνὸς θαλασσίου βουτήματος.
“Ὅλοι καὶ ὅλες, μόλις ἐξοικονομήσουν τὸν
ἀπαιτούμενον χρόνον, τρέχουν στὸ Ἐντεν,
στὴ Γλυφάδα, στὴ Βοῖλα, στὴ Βουλιαγμέ-
νῃ, στὴ Λαύτσα—εἶναι ἡ ἐξοχὴ τῆς μόδας—
στὸν Ἅγιον Ἀνδρέαν καὶ σὲ κάθε ἄλλῃ
ἀκτὶν μὲ λίγη ἀμμουδιά, γδύνονται χωρὶς
τὴν τοιοῦτον νὰ προκαλῇ ἐπικινδύνους συγ-
κινήσεις, ὅπως ἄλλοτε, καὶ πέφτουν στὴ θά-
λασσαν. Τὸ κῆμα πού ἐρεχεται καὶ ἐξπλώνε-
ται ἴσχυο - ἦσυχον στὴν ἀμμουδιά, σὺν νὰ
κουρασθῇ ἀπὸ τὸ ταξίδι τοῦ πέρας ἀπὸ
τὰ μέρη τοῦ πελάγους, δροσίσει τοὺς νέ-
ους τρίτοντας καὶ τῆς νεώτερες Ἀφροδίτες
πού καταδύνονται καὶ ἀναδύνονται κατὰ ἐκα-
τοντάδας.

Καὶ μέσα στὴ θάλασσαν ὅλοι καὶ ὅλες
παίζουν μὲ ἀνυπόκριτη χαρὰ ὅλα τὰ παιγνί-
δια πού ἔχουν ἐφευρεθῇ γιὰ νὰ ποικίλουν
τὴν μονοτονίαν πού θὰ προκαλοῦσε τὸ θα-
λάσσιον λουτρό χωρὶς τῆς ἀπαραίτητες αὐ-
τῆς γοργινοῦρες, προσεξοχούσης τῆς μάλ-
λας, πού διασκεδάσει τοὺς ἀνθρώπους καὶ
στὴ θάλασσαν, ὅπως καὶ στὴ ξηρὰ. Γέ-
λοια, φρονές, χάχανα καὶ τὸ αἰώνιον ἄ-
στειον πού ἐπολιτογραφῆται ἀπὸ πρόπερσον
εἰς τὴν...θάλασσαν διὰ λέκτον.

—Μαρίτσα, κατάνειε ;
Ἐνα ἄλλο καλὸ πού ἔκαμεν ἡ θάλασσα
εἶναι ὅτι ἐξηγάνισε τὴν σοβαρότητα τῶν
ἀνθρώπων. Τοὺς ἔδωκε καταρπαχὰ καὶ
τὴν ἐξήλειψε τελείως. Ψάξε μέσα σ' ὅλο
τὸ σμήνος τῶν λουομένων εἰς τὰς ἀκτὶ-
νας καὶ βρῆτε ἕνα σοβαρὸν ἀνθρώπον. Μὲ τὸ
μαγὸ ἡ σοβαρότης πηγαίνει περίπαιον.
Ἐνα ἀνθρώπον πού ἐγνωρίζετε πρὶν νῦν
μένον καὶ τὸν εἶδατε νὰ παίρνῃ ὕψος αὐ-
στηρόν καὶ τὸν βλέπετε μὲ σεβασμὸν καὶ
ἐκτίμησιν, στὸ μπάνιο θὰ τὸν δῆτε ἄλλοι-
ωτικόν. Η αὐστηρότης καὶ τὸ ἔφος τοῦ
ἀμερικανοῦ δικαστοῦ ἔχει καταποντισθῇ
εἰς τὰ βάθη τῆς θαλάσσης, ὅπου καταπον-
τίζεται τὴν ἑκείνη τὴν ὥραν ὁ σοβαρὸς κύριος
γιὰ νὰ πάρῃ τὴν βουτιά του. Καὶ αὐτὸν ἀ-
κόμῃ τὸν καγκελλάριον Μπρόνινγκ ἂν τὸν

δῆτε ξαφνικὰ μὲ μαγὶνὸν στὴ θάλασσαν, θὰ
σας ἔλθῃ ἡ ἐπιθυμία νὰ τοῦ πετάξετε τὴν
μπάλλα στὰ μοῦτρα, ἢ νὰ τοῦ βυθίσετε τὸ
κεφάλι μέσα στὸ νερὸ γιὰ νὰ γελάσετε μὲ
τῆς μπουμπουλιχθῆς πού θὰ κάνῃ.

Ἀλλὰ καὶ πόσοι πρόθυμοι νὰ σὰς μά-
θουν κολίμπι. Η προθυμία αὐτὴ τῶν νέ-
ων πού ξέρουν τὴν τέχνην τοῦ πλέειν καὶ
ἀναλαμβάνουν ἀφιλοκερδῶς καὶ προθύμως
νὰ σὰς μεταδώσουν τὴν μέθοδον τοῦ κο-
λιμβήματος, ἰδίως ἂν εἴσθε δεσποινίς, εἶ-
ναι συγνηθισμένη. Οἱ αὐτόκλητοι διδάσκα-
λοι τῆς κολιμβητικῆς προσφέρουν τὰς ὑ-
πηρεσίας των κατὰ δεκάδας γιὰ νὰ σὰς
διδάξουν τὸ κολιμβήμα καὶ τίς...βουτιές.

Λένε ὅτι τὰ μπαίν-μίστ ἐξημερώνουν
τὰ ἦθη. Ἴσως αὐτὸ νὰ εἶναι ἀληθές. Ἀ-
πολύτως ὅμως ποτέ. Ὑπάρχουν ἀκόμῃ ἂν
θροῦποι πού ἀπολαμβάνουν τὴν γυναικαῖαν
γυμνότητά διὰ...γυμνοὶ ὀφθαλμοὶ καὶ διὰ
τηλεσκοπίον, τὸ ὁποῖον ἔχει τὴν ιδιότητα
νὰ μεγεθύνῃ τὰ πράγματα. Ἄλλοτε ἡ γυ-
ναῖκα μᾶς συγκινοῦσε γυμνὴ. Τώρα μᾶς
συγκινεῖ ντυμένη. Δὲν εἶναι λίγοι ὅμως ἐ-
κείνοι πού κάμουν θαλάσσιον λουτρό ὅχι
γιὰ τὸ λουτρό, ἀλλὰ γιὰ νὰ ἰδοῦν σάρκα
γυμνὴν καὶ νὰ χορτάσουν... Φάτε μάτια
ψάρεα θὰ πῇτε. Ὅπως ὅποτε κατὶ εἶναι
καὶ αὐτό. Ἄλλοτε δὲν ἔτρωγαν οὔτε τὰ μά-
τια. Τώρα τρῶνε αὐτὰ, πού ἔχουν τὸ προ-
νόμιον νὰ εἶναι ὀλιγαρχί. Εἶναι μία εὐτυ-
χία τῆς ἀνθρώπινης δόσεως, πού τὴν ὀ-
φείλομεν ἀποκλειστικῶς στὴν ἐπικράτησιν
τῶν μπαίν-μίστ ἡ βασιλεία τῶν ὁλοῦν ἀ-
σφαλῶς θὰ διατηρηθῇ εἰς αἰῶνα τὸν ἄ-
παντα. Ὑπάρχει ἄραγε λόγος νὰ τὴν κα-
ταργήσωμε ;

ΠΑΝ. ΠΑΠ.

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

ΑΚΑΡΔΕΣ, ΑΝΟΗΤΕΣ ΜΑ ΩΜΟΡΦΕΣ ΠΕΤΑΛΟΥΔΙΤΣΕΣ ΓΥΡΩ ΣΤΗ ΦΛΟΓΗ

Τού Χ. ΜΙΧ. ΑΝΥΣΙΟΥ

—Δεν πιστεύω να μιλάτε σοβαρά !
Και ή μικρούλα Λέλυ ξέσπασε σ' ένα νευρικό γέλιο. Πούκρυβε μέσα του όλο το πείσμα κι' όλη την εκπληξή της. Άλήθεια, ήταν ή πρώτη φορά που βρισκόταν μπροστά σέ αντίστασι. Συνειθισμένη πάντα νάγει την ύποταγή τών θαναμαστών της και νά επιβάλλη της σκέψεις της, δρέθηκε ξαφνικά μπροστά σέ κάποιο που όχι μόνο δεν ύποτάχτηκε στά όρώτα της μάτια, αλλά και χωρίς άδρότητα της άν τέκρουσε μία πρós μία της ιδέας για τόν έωστα, για τή ζωή, για τούς ανθρώπους. Και στό τέλος της πέταξε κατάμουτρα πώς ή γυναίκες είναι άδύνατον ν' αγαπήσουν και νά αισθανθούν, γιατί είναι κούφιας, άπόλυτα κούφιας, χωρίς βαθειά πνευματική αίσθησι και χωρίς καρδιά...
—Δεν πιστεύω να μιλάτε σοβαρά !
—Δεν έχω μιλήσει ποτέ μου σοβαρότερα !
—Μά τότε είσθε μισογύνες.
—Τόσο μισογύνες, που είμαι έτοιμος νά σκοτωθώ στά πόδια της πρώτης γυναίκας που θά έχει καρδιά.
—Τότε πώς είσθε ζωντανός άκόμη ;
—Αυτό τό βλέπετε και δεν μπορείτε νά τό άμφισβητήσετε.
—Τί θέλετε νά πείτε ;
—Νά, ό,τι είπατε και σεις, πώς είμαι δηλαδή ζωντανός.
—Θέέ μου τί κουτές ιδέες... Θέλετε δηλαδή νά πείτε πώς δεν συναντήσατε στη ζωή σας ποτέ γυναίκα μέ καρδιά.
—Ναι ! κάτι τέτοιο...
—Μά ίσως σ' αυτό νά φταίτε σεις. Ίσως δεν τήν ζητήσατε ή ίσως δεν σας ζήτησε.
—Η Λέλα γέλασε τώρα ικανοποιημένη. Φαντάστηκε πώς είχε καταφέρει τό τελικό κτύπημα. Δεν ήταν λίγο αυτό που του είχε πει, πώς ή γυναίκες δηλαδή τόν απέφευγαν. Κι' όμως ό "Άλκης (έτσι έλεγαν τόν συνομιλητή της), έμεινε άπαθής στόν άκροβολισμό της και της άπήντησε μέ ύφος άδιάφορο :
—Δεν σας μιλώ ύποκειμενικά, όι παρόντες βέβαια...έξαιρούνται. Άλλά προσέξτε σ' αυτό που θά σας πώ : ή γυναί-

κα, όπως και κάθε θήλυ σ' αυτόν τόν κόσμο είναι πλασμένη χωρίς δικιά της πρωτοβουλία στό ζήτημα του έρωτα. Έτσι έπρεπε νά είναι κι' έτσι είναι. Στόν έρωτα παθητική, και χωρίς άλλο εύγενές κίνητρο άπ' τήν όρμη της διαιωνίσεως. Είναι πλασμένη νά δίνεται σ' όλους και νά μόν άγαπή κανένα.

Τόν κύτταξε φοβισμένη. Αυτός ό άνθρωπος είχε κάτι που τήν έκανε νά τά γάνη. Τί μπορούσε ν' άπαντήσει σ' αυτό ; Κάποιο καινούργιο αίσθημα γεννιόταν μέσα της. Ένοιωσε καλά πώς αυτός ό άνθρωπος που δεν τήν θαύμασε, που δεν της ύποτάχτηκε, άρχισε νά της επιβάλλεται σιγά σιγά και νά τήν ύποτάσσει. Η καρδιά της χτυπούσε δυνατά. Άπό φόβο ή άπό έρωτα ; Δεν τόλμησε νά θέσει τό έρώτημα, γιατί κι' ή δυό άποκρίσεις της ήταν δυσάρεστες. Για νά ξεφύγη άπό τήν άμηχανία της και οίχοντας τήν κουδέντα στό άστείο, ψιθύρισε μέ τόνο κάπως παιδικίστικο :

—Δεν σας πιστεύω. Η γυναίκα αγαπά, αγαπά μάλιστα πολύ. Αυτό άλλωστε μπορώ νά τό ξέρω άπό τόν έαυτό μου... Τής τελευταίες αυτές λέξεις της τόνισε μέ κάποια περισσότερη πεποίθησι, κυττάζοντας τον στά μάτια, και πρόσθεσε :
—Δεν πιστεύω νά μέ διαψεύσετε.

Τήν κύτταξε για λίγο άδιάφορα σγεδόν, ύστερα βυθίστηκε σέ σκέψεις πολλή ώρα και κατόπιν σάν νά ξεωτερίκευε της σκέψεις του μέ χωρίς ν' άπευθύνεται και σέ κανένα, σιγοσφύριξε.

—Έτσι είναι ! ή ζωή είναι άυταπάτη. Όλοι έχουν για βάζι τους έναν στιγμαίο ένθουσιασμό. Κι' ύστερα έρχεται ή σκληρή πραγματικότητα και τά σδύνει όλα. Θεέ μου, τί κουτιάρά ! ύποτασώ μεθα πάντα σέ κείνο που κατορθώνει νά κινή έντύπωσι και σέ λίγο όταν τό συνειθίσουμε αυτό, και βρεθούμε μπροστά στά πράγματα, έ, τότε δεν ξέρουμε πώς νά δικαιολογηθούμε για τήν γκάφα μας. Άκούστε με, δεσποινίς, φώναξε λίγο δυνατώτερα πρós τήν Λέλα, δεν σας άρνούμαι τό δικαίωμα που έχετε νά πιστεύετε πώς αγαπάτε ! όχι αυτό... αλλά σας λέγω πώς δεν μπορείτε σεις ή γυναίκες ν'

αγαπήσετε. Τό τί νομίζετε, είναι όλος λόγος.

—Κι' όμως αγαπώ, αγαπώ, αγαπώ, τόν νοιώθω, τό καταλαβαίνω. Νά, ή καρδιά μου είναι πλημμυρισμένη δροσιά κι' ή φυγή μου γεμάτη φως. Μά κυττάτε με καλά λοιπόν, κύριε Άλκη. Δεν βλέπετε στά μάτια μου νά καθρεφτίζεται ή ένδομηχη χαρά κι' ό γλυκός πόνος της αγάπης ;

—Όχι, είναι ένας ένθουσιασμός, δεσποινίς, μία φυγαλέα άυταπάτη. Αυτήν τήν άυταπάτη σας τήν ύπαγορεύει ή φύσις ή ίδια, που έχει ανάγκη άπό μητέρα.

—Κύριε ! αυτό είναι σάν προσβολή !
—Η μάλλον ή άλήθεια. Άλλά γιατί σηκωθήκατε ; Μήπως κατ' άρχήν σας προσέβαλα μέ' αυτά που σας είπα ;

—Όχι, όχι, φεύγω γιατί... γιατί... Άλλά πρέπει νά είμαι ειλικρινής μαζί σας. Γιατί έχω άπόλυτη ανάγκη νά μιλήσω. Πιστεύω νάσαστε εύχαριστημένος.

—Λέλα ! καθήστε, μη φεύγετε ! Στή ζήτω συγγνώμη για όσα σας είπα. Τί τά θέλετε ; Έχομε τόσο διαφορετικές άντιλήψεις για τή ζωή. Άς είμαστε καλοί φίλοι και άς συζητούμε για θέματα σαλονιού μονάχα. Έτσι δεν ύπάρχει ό έθος νά μαλώσουμε ποτέ...
—Όχι, όχι, πρέπει νά βγω έξω. Θέλετε νά μέ συνοδεύσετε στόν κήπο ;

Προχώρησαν στήν κατάφοτη σάλα, πέρσαν άνάμεσα άπ' τόν πλουσιοσταλμένο κόσμο και βγήκαν στόν κήπο. Έκείνη μέ κάποια διστακτικότητα στό βάδισμα κι' εκείνος μέ βάδισμα ήσυχο και άρελές, σάν άνθρωπος που βαδίζει πρós ένα σκοπό.

—Άς μείνουμε εδώ, είπε ή Λέλα, και κάθιστε σ' ένα παγκάκι.

Δέν μιλούσαν. Έπί πολλή ώρα ή Λέλα έπαίξε στά χέρια της τά φύλλα κάποιας περικοιλιάδας κι' ό "Άλκης κάπνιζε κυττάζοντας πρós τό κενό.

Σέ λίγο άργά άργά άνοχισε ν, άπα-

γέλι το παρακάτω τραγουδάκι του Κισού :

Έλαμε πέρα ως πέρα ή πλάτ,
κι' άργά άναστέναν ή τζάτ,
σ' ένα σκοπό π' άθέλητα
τά χείλη έψιθύριζαν,
κι' άγνά στό πέλαος μακρινά
κάποια καρδιά άλαργινά
ταξείδια σ' άγνωστο π' έφευγαν
μαυριδερά έκαπνίζαν.
Κάποια μαντά σέ μία σαιτ-λόγκ,
διάβατε, κι' άλλοι στό πίκ-πόγκ,
σε μίαν άστεία αντίθεση
γελία έγοροπνδούσαν,
και μία ώρα κυρία, στακτιά,
μέ μια σό β'ι'μα της φωτιά
ένα νεαρό τά μάτια της
τά όρώδη έπυροπολούσαν.
Κι' άλλη μία άκόμη παρ' κεί,
φιλήδονη, αίνιγματική,
ένα τσιγάρο άκόρεστα,
λυθάρικα έρουφούσε,
μέ μία παράξενη ματιά,
κάποια άσυγκράτητη φωτιά,
σέ μία φαντασιώδικη ήδονή
ό έπιοκαλούσε.

Σάο βιοί για μία στιγμή
ξερών έσώτεροι λυγμοί
σέ κάποιο άισταντικό παιδί
που κάθεται σέ μι' άκρη,
και τό ορμάντζο που κρατά,
νοητικά τό παρατά,
ένώ τά μάτια του πλανή
σ' άβά άτζαλένια μάκη.

Πιά και ένα ζεύγος, ό καϊμός !
ό κύριος τραχύς και ώμός,
μ' ένα κεφάλι φαλακρό
σέ σχήμα τέλειον κήδου,
κι' στή σπάνια ώμοσφιά χλωμή,
μέ τί καθύ που έπιθυμεί
τά χείλη τά σαρκώδη
ένδε ώράσι έσθήδου.

Κι' όπτα τσιτσάνουν τά βιολιά,
ή μεσημεριάτικη άντηλιά,
π' άνάδει γυναικός παθών
κι' όι αίσθήσεις μας κολάζουν,
ένώ όι κύριες ορειδικά
μέ βήματα νοητικά,

μέσα στό "Πάλλος" τά άμεμπτα
σημάνουν και ήσυχάζουν.
Και τότε έγώ Βιδιέν, Βιδιέν !
μέσ' τών παθών τό "βά έ βιέν",
μάτια ν' άρθής σ' άναητώ
ν' άκούσω τή λιλιά σου,
πέρα άπ' τό φόντο τό στακτί,
σά μία παιδούλα πεταχτή,

να μου γ'νυκαίνης τήν καρδιά
μέ τό θερμά φιλή σου.

Σήκωσε τό κεφάλι του, τήν είδε κατάμματα και είς ειρωνικό τόνο της είπε :
—Άλλά άδικα. Η Βιδιέν δεν φαίνεται. Δεν φαίνεται, γιατί είναι γυναίκα κι' αυτή και δεν άγάπησε...
Έκείνη δεν μίλησε. Στήν άρχή ένας βαθύς άναστεναγμός κι' ύστερα δυνατοί λυγμοί τάραξαν τή γύρω σιωπή.
"Ο Άλκης τάράχθηκε. Τής χάιδεψε μαλακά τά χεράκια.

—"Ω ! Κλαίτε, δεσποινίς, μέ γιατί ; γιατί ; σας στενοχώρησαν τά λόγια μου ;

Κι' άκόμη τό τραγούδι. Μά πιστέψτε με, δεσποινίς, δεν ήθελα νά σας λυπήσω και δεν είχα καμιά πρόθεσι νά σας προσάλω.

—"Ω ! Κλαίτε, δεσποινίς, μέ γιατί ; γιατί ; σας στενοχώρησαν τά λόγια μου ;

Κι' άκόμη τό τραγούδι. Μά πιστέψτε με, δεσποινίς, δεν ήθελα νά σας λυπήσω και δεν είχα καμιά πρόθεσι νά σας προσάλω.

—"Ω ! Κλαίτε, δεσποινίς, μέ γιατί ; γιατί ; σας στενοχώρησαν τά λόγια μου ;

Κι' άκόμη τό τραγούδι. Μά πιστέψτε με, δεσποινίς, δεν ήθελα νά σας λυπήσω και δεν είχα καμιά πρόθεσι νά σας προσάλω.

—"Ω ! Κλαίτε, δεσποινίς, μέ γιατί ; γιατί ; σας στενοχώρησαν τά λόγια μου ;

Κι' άκόμη τό τραγούδι. Μά πιστέψτε με, δεσποινίς, δεν ήθελα νά σας λυπήσω και δεν είχα καμιά πρόθεσι νά σας προσάλω.

—"Ω ! Κλαίτε, δεσποινίς, μέ γιατί ; γιατί ; σας στενοχώρησαν τά λόγια μου ;

Κι' άκόμη τό τραγούδι. Μά πιστέψτε με, δεσποινίς, δεν ήθελα νά σας λυπήσω και δεν είχα καμιά πρόθεσι νά σας προσάλω.

—"Ω ! Κλαίτε, δεσποινίς, μέ γιατί ; γιατί ; σας στενοχώρησαν τά λόγια μου ;

Κι' άκόμη τό τραγούδι. Μά πιστέψτε με, δεσποινίς, δεν ήθελα νά σας λυπήσω και δεν είχα καμιά πρόθεσι νά σας προσάλω.

Η Λέλυ διάβασε μ' άπελπισία τό γράμμα του έγωιστή άντρα.

στόν έαυτό μου τήν παλιά Λέλυ. Κι' αυτό τό λέτε σεις ένα στιγμαίο ένθουσιασμό.
—Λέλυ !
—Σ' αγαπώ !...
—...
—Μά δέ μιλάς λοιπόν ; Τούλάχιστον άπό οίκτο...
—Λέλυ, έχω σάν αγαπώ, αγαπώ έτσι...
—Αγάπη μου... Ζωή μου...
...
"Όταν μπήκαν πάλι στή σάλλα όι όροι είχαν τέλεια άντιστραφέι. Έκείνη έμπαινε θριαμβευτικά, ένώ εκείνος...

...
—Μά δέ μιλάς λοιπόν ; Τούλάχιστον άπό οίκτο...
—Λέλυ, έχω σάν αγαπώ, αγαπώ έτσι...
—Αγάπη μου... Ζωή μου...
...
"Όταν μπήκαν πάλι στή σάλλα όι όροι είχαν τέλεια άντιστραφέι. Έκείνη έμπαινε θριαμβευτικά, ένώ εκείνος...

...
—Μά δέ μιλάς λοιπόν ; Τούλάχιστον άπό οίκτο...
—Λέλυ, έχω σάν αγαπώ, αγαπώ έτσι...
—Αγάπη μου... Ζωή μου...
...
"Όταν μπήκαν πάλι στή σάλλα όι όροι είχαν τέλεια άντιστραφέι. Έκείνη έμπαινε θριαμβευτικά, ένώ εκείνος...

...
—Μά δέ μιλάς λοιπόν ; Τούλάχιστον άπό οίκτο...
—Λέλυ, έχω σάν αγαπώ, αγαπώ έτσι...
—Αγάπη μου... Ζωή μου...
...
"Όταν μπήκαν πάλι στή σάλλα όι όροι είχαν τέλεια άντιστραφέι. Έκείνη έμπαινε θριαμβευτικά, ένώ εκείνος...

...
—Μά δέ μιλάς λοιπόν ; Τούλάχιστον άπό οίκτο...
—Λέλυ, έχω σάν αγαπώ, αγαπώ έτσι...
—Αγάπη μου... Ζωή μου...
...
"Όταν μπήκαν πάλι στή σάλλα όι όροι είχαν τέλεια άντιστραφέι. Έκείνη έμπαινε θριαμβευτικά, ένώ εκείνος...

...
—Μά δέ μιλάς λοιπόν ; Τούλάχιστον άπό οίκτο...
—Λέλυ, έχω σάν αγαπώ, αγαπώ έτσι...
—Αγάπη μου... Ζωή μου...
...
"Όταν μπήκαν πάλι στή σάλλα όι όροι είχαν τέλεια άντιστραφέι. Έκείνη έμπαινε θριαμβευτικά, ένώ εκείνος...

...
—Μά δέ μιλάς λοιπόν ; Τούλάχιστον άπό οίκτο...
—Λέλυ, έχω σάν αγαπώ, αγαπώ έτσι...
—Αγάπη μου... Ζωή μου...
...
"Όταν μπήκαν πάλι στή σάλλα όι όροι είχαν τέλεια άντιστραφέι. Έκείνη έμπαινε θριαμβευτικά, ένώ εκείνος...

...
—Μά δέ μιλάς λοιπόν ; Τούλάχιστον άπό οίκτο...
—Λέλυ, έχω σάν αγαπώ, αγαπώ έτσι...
—Αγάπη μου... Ζωή μου...
...
"Όταν μπήκαν πάλι στή σάλλα όι όροι είχαν τέλεια άντιστραφέι. Έκείνη έμπαινε θριαμβευτικά, ένώ εκείνος...

...
—Μά δέ μιλάς λοιπόν ; Τούλάχιστον άπό οίκτο...
—Λέλυ, έχω σάν αγαπώ, αγαπώ έτσι...
—Αγάπη μου... Ζωή μου...
...
"Όταν μπήκαν πάλι στή σάλλα όι όροι είχαν τέλεια άντιστραφέι. Έκείνη έμπαινε θριαμβευτικά, ένώ εκείνος...

...
—Μά δέ μιλάς λοιπόν ; Τούλάχιστον άπό οίκτο...
—Λέλυ, έχω σάν αγαπώ, αγαπώ έτσι...
—Αγάπη μου... Ζωή μου...
...
"Όταν μπήκαν πάλι στή σάλλα όι όροι είχαν τέλεια άντιστραφέι. Έκείνη έμπαινε θριαμβευτικά, ένώ εκείνος...

...
—Μά δέ μιλάς λοιπόν ; Τούλάχιστον άπό οίκτο...
—Λέλυ, έχω σάν αγαπώ, αγαπώ έτσι...
—Αγάπη μου... Ζωή μου...
...
"Όταν μπήκαν πάλι στή σάλλα όι όροι είχαν τέλεια άντιστραφέι. Έκείνη έμπαινε θριαμβευτικά, ένώ εκείνος...

...
—Μά δέ μιλάς λοιπόν ; Τούλάχιστον άπό οίκτο...
—Λέλυ, έχω σάν αγαπώ, αγαπώ έτσι...
—Αγάπη μου... Ζωή μου...
...
"Όταν μπήκαν πάλι στή σάλλα όι όροι είχαν τέλεια άντιστραφέι. Έκείνη έμπαινε θριαμβευτικά, ένώ εκείνος...

...
—Μά δέ μιλάς λοιπόν ; Τούλάχιστον άπό οίκτο...
—Λέλυ, έχω σάν αγαπώ, αγαπώ έτσι...
—Αγάπη μου... Ζωή μου...
...
"Όταν μπήκαν πάλι στή σάλλα όι όροι είχαν τέλεια άντιστραφέι. Έκείνη έμπαινε θριαμβευτικά, ένώ εκείνος...

...
—Μά δέ μιλάς λοιπόν ; Τούλάχιστον άπό οίκτο...
—Λέλυ, έχω σάν αγαπώ, αγαπώ έτσι...
—Αγάπη μου... Ζωή μου...
...
"Όταν μπήκαν πάλι στή σάλλα όι όροι είχαν τέλεια άντιστραφέι. Έκείνη έμπαινε θριαμβευτικά, ένώ εκείνος...

...
—Μά δέ μιλάς λοιπόν ; Τούλάχιστον άπό οίκτο...
—Λέλυ, έχω σάν αγαπώ, αγαπώ έτσι...
—Αγάπη μου... Ζωή μου...
...
"Όταν μπήκαν πάλι στή σάλλα όι όροι είχαν τέλεια άντιστραφέι. Έκείνη έμπαινε θριαμβευτικά, ένώ εκείνος...

Κάποιος καλός φίλος μου έμαθε όλες αυτές τις σαχλαμάρες που σας σερβίρησα χθές, ως τό περ' καλό μέσον για νά ύποτάξη κανείς μία γυναίκα.

Η άλήθεια είναι πώς έπον κι' άν τό μεταγερτίστηκα έπιασε.

Γι' αυτό ή δική σας περίπτωση δεν πρέπει νά σας προεγήσθ ή άπελπισία... έν πάση περιπτώσει σας εύχαριστώ για τή συμμορφη βραδυά που μου χαρίσατε.

Αυτή ή εύχαριστία άλλως τε είναι και ό μόνος λόγος του γράμματός μου.

Θά σας πρότεινα κάποιο περίπατο άν δεν είχα άπαράδωτη άρχή νά μη ξαναβλέπω τή γυναίκα που κάποτε γνώριστήκαμε καλά.

Δικός σας
"Άλκης

"Αν ή Λέλυ δεν ήταν καλομαθημένη, άσφαλώς δεν θά άφησε έποτε γερό στό δωμάτιό της, περιόριστηκε όμως νά στήση μέ τά δόντια της ένα μαντήλι κ' ύστερα έπεσε στό κρεβάτι κι' άρχισε νά κλαίη, νά κλαίη.

...
—Μά δέ μιλάς λοιπόν ; Τούλάχιστον άπό οίκτο...
—Λέλυ, έχω σάν αγαπώ, αγαπώ έτσι...
—Αγάπη μου... Ζωή μου...
...
"Όταν μπήκαν πάλι στή σάλλα όι όροι είχαν τέλεια άντιστραφέι. Έκείνη έμπαινε θριαμβευτικά, ένώ εκείνος...

...
—Μά δέ μιλάς λοιπόν ; Τούλάχιστον άπό οίκτο...
—Λέλυ, έχω σάν αγαπώ, αγαπώ έτσι...
—Αγάπη μου... Ζωή μου...
...
"Όταν μπήκαν πάλι στή σάλλα όι όροι είχαν τέλεια άντιστραφέι. Έκείνη έμπαινε θριαμβευτικά, ένώ εκείνος...

...
—Μά δέ μιλάς λοιπόν ; Τούλάχιστον άπό οίκτο...
—Λέλυ, έχω σάν αγαπώ, αγαπώ έτσι...
—Αγάπη μου... Ζωή μου...
...
"Όταν μπήκαν πάλι στή σάλλα όι όροι είχαν τέλεια άντιστραφέι. Έκείνη έμπαινε θριαμβευτικά, ένώ εκείνος...

...
—Μά δέ μιλάς λοιπόν ; Τούλάχιστον άπό οίκτο...
—Λέλυ, έχω σάν αγαπώ, αγαπώ έτσι...
—Αγάπη μου... Ζωή μου...
...
"Όταν μπήκαν πάλι στή σάλλα όι όροι είχαν τέλεια άντιστραφέι. Έκείνη έμπαινε θριαμβευτικά, ένώ εκείνος...

...
—Μά δέ μιλάς λοιπόν ; Τούλάχιστον άπό οίκτο...
—Λέλυ, έχω σάν αγαπώ, αγαπώ έτσι...
—Αγάπη μου... Ζωή μου...
...
"Όταν μπήκαν πάλι στή σάλλα όι όροι είχαν τέλεια άντιστραφέι. Έκείνη έμπαινε θριαμβευτικά, ένώ εκείνος...

...
—Μά δέ μιλάς λοιπόν ; Τούλάχιστον άπό οίκτο...
—Λέλυ, έχω σάν αγαπώ, αγαπώ έτσι...
—Αγάπη μου... Ζωή μου...
...
"Όταν μπήκαν πάλι στή σάλλα όι όροι είχαν τέλεια άντιστραφέι. Έκείνη έμπαινε θριαμβευτικά, ένώ εκείνος...

...
—Μά δέ μιλάς λοιπόν ; Τούλάχιστον άπό οίκτο...
—Λέλυ, έχω σάν αγαπώ, αγαπώ έτσι...
—Αγάπη μου... Ζωή μου...
...
"Όταν μπήκαν πάλι στή σάλλα όι όροι είχαν τέλεια άντιστραφέι. Έκείνη έμπαινε θριαμβευτικά, ένώ εκείνος...

...
—Μά δέ μιλάς λοιπόν ; Τούλάχιστον άπό οίκτο...
—Λέλυ, έχω σάν αγαπώ, αγαπώ έτσι...
—Αγάπη μου... Ζωή μου...
...
"Όταν μπήκαν πάλι στή σάλλα όι όροι είχαν τέλεια άντιστραφέι. Έκείνη έμπαινε θριαμβευτικά, ένώ εκείνος...

MIX. ANYSIOS

ΑΙ ΥΠΟΨΗΦΙΟΙΔΙΑ ΤΟΝ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΝ ΚΑΛΛΟΝΗΣ

Δις ΕΛΕΝΗ ΒΛΑΧΟΥ
(Φωτο—ΞΑΝΘΑΚΗ)

Δις ΚΑΙΤΗ ΝΑΚΟΥ
(Φωτο—ΞΑΝΘΑΚΗ)

Δις ΤΖΙΝΑ ΚΑΝΤΑΡΤΖΗ
(Φωτο—ΞΑΝΘΑΚΗ)

Δις ΕΛΕΝΗ ΚΑΡΑΓΙΑΝΝΗ
(Φωτο—ΞΑΝΘΑΚΗ)

Η ΚΙΝΗΣΙΣ ΔΙΑ ΤΟΝ ΝΕΟΝ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΝ ΜΑΣ

Η ΕΚΛΟΓΗ ΤΗΣ ΩΡΑΙΟΤΕΡΑΣ ΕΛΛΗΝΙΔΟΣ

ΟΙ ΟΡΟΙ ΤΟΥ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΥ ΚΑΙ ΤΑ ΔΩΡΑ ΤΑ ΟΠΟΙΑ ΔΙΔΟΝΤΑΙ

Ἡ κίνησις διὰ τὸν μεγάλον διαγωνισμόν τοῦ «Τικ-Τάκ» συνεχίζεται ζωηρότατη. Φωτογραφίαι τῶν υποψηφίων καταρθάνουν καθημερινῶς εἰς τὰ γραφεῖα μας ἀπόδειξις ὅτι ὁ διαγωνισμὸς σημαίνει μεγάλην ἐπιτυχίαν.

ΠΩΣ ΓΙΝΕΤΑΙ Ο ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ

Ὁ διαγωνισμὸς γίνεται ὡς ἑξῆς: Κάθε ἀναγνώστρια ἢ μὴ τοῦ «Τικ-Τάκ» ἀποστέλλει εἰς τὰ γραφεῖα μας μίαν ἢ περισσότερας φωτογραφίας τῆς, εἰς διαφόρους στάσεις. Αἱ ἀποστέλλόμεναι φωτογραφίαι κρίνονται ὑπὸ εἰδικῆς ἐπιτροπῆς, ἡ ὁποία καὶ ἀποφασίζει ποταὶ δημοσιεύονται.

Αἱ φωτογραφίαι αὗται δημοσιεύονται τακτικὰ εἰς κάθε φύλλον τοῦ «Τικ-Τάκ», οἱ ἀναγνώσται μας δὲ θὰ ψηφίζουν ποῖαν προτιμοῦν καὶ θεωροῦν ὡς ὀραιότεραν, συμπληρώνοντες καὶ ἀποστέλλοντες τὸ σχετικὸν κουπόνι, τὸ ὁποῖον δημοσιεύεται εἰς τὴν σελίδα 32.

Τὰ ὀνόματα τῶν ψηφιζόντων δημοσιεύονται μὲ τὸν ἀριθμὸν δεξιῶν τὰ ὁποῖα στέλλει ἕκαστος. Δηλαδή: ὁ Α. ψηφίζει

τὴν Β. Θὰ ἀναφέρεται τὸ ὄνομα καὶ ἡ διεύθυνσις τοῦ ψηφίζοντος καὶ ὁ ἀριθμὸς τῶν ψήφων τοῦ Β., τῶν προσφερομένων πρὸς τὴν Α.

Μετὰ τὸ τέλος τοῦ διαγωνισμοῦ, ἐκείνη ἢ ὁποία θὰ συγκεντρώσῃ τὰς περισσότερας ψήφους θ' ἀνακηρυχθῇ ὡς ἡ ὀραιοτέρα Ἑλληνίς καὶ θὰ λάβῃ ὡς δῶρον μίαν τουαλέτταν πλήρη, παρισινὸ μὸ δέλλο.

Ἡ δευτέρα 3 πλήρη κοστοῦμα ἀσπρορρούχων (parrure) ἐκ τριῶν τεμαχίων ἕκαστον, ἔτοιμα ἢ ἐπὶ παραγγελίᾳ, τοῦ οἴκου «ΕΤΑΜ», ἀπὸ κρέπ-ντε-σὶν μὲ πολυτελεῖς δαντέλλας ἡκεντήματα, ὡς τὰ ἐκτιθεμένα εἰς τὰς προθήκας τοῦ Κεντρικοῦ Καταστήματος «Etam» (Βουκουρεστίου 8).

Ἡ τρίτη ἓνα ὥραϊον χρυσοῦν ὥρολόγιον τῆς χειρὸς.

Ἡ τετάρτη θὰ λάβῃ ὡς δῶρον ἓνα καπέλλο παρισινὸ μὸδέλο, τοῦ γνωστοῦ οἴκου Στάμου Πουλᾶκη (Θησέως 4-5).

Ἡ πέμπτη, ὡς δῶρον θὰ λάβῃ, μίαν καλλιτεχνικὴν μεγέθυνσιν 40 x 50 τοῦ φωτογράφου κ. Ξανθάκη.

Τὸ «Τικ-Τάκ» εὐρίσκεται εἰς διαπραγ-

ματεύσεις καὶ μὲ ἄλλα καταστήματα, τὰ ὁποῖα θὰ προσφέρουν διάφορα δῶρα ἄλλας.

Ἐκτὸς τῶν δῶρων, τὰ ὁποῖα θὰ δοθοῦν εἰς τὰς τρεῖς πρώτας, τὸ «Τικ-Τάκ» θὰ δημοσιεύσῃ τὰς φωτογραφίας τῶν εἰς 3 συνεχῇ πολυχρώμα ἐξώφυλλα.

Ο ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ ΤΗΣ ΚΝΗΜΗΣ

Ἐκτὸς τοῦ ἀνωτέρω διαγωνισμοῦ καὶ ἐκ παραλλήλου πρὸς αὐτόν, θὰ διανεμηθοῦν βραβεῖα εἰς τὰς ἐχούσας τὰ ὀραιότερα πόδια κυρίας καὶ δεσποινίδας, ἐφόσον θὰ θελήσουν εἰδικῶς νὰ λάβουν μέρος εἰς τὸν διαγωνισμόν αὐτόν διὰ φωτογραφιῶν.

Ὁ διαγωνισμὸς αὐτὸς προκηρύσσεται διὰ τοῦ «Τικ-Τάκ» ὑπὸ τῆς διεθνοῦς φήμης Ἑταιρείας Καλτῶν «Etam» καὶ ἡ συμμετοχὴ εἰς αὐτόν εἶναι προαιρετική.

Αἱ ἐπιθυμοῦσαι νὰ λάβουν μέρος δύνανται ν' ἀποστέλλουν τὸ πολὺ μέχρι 3 φωτογραφίας εἰς διαφόρους στάσεις, εἰς τὰς ὁποίας νὰ φαίνονται ἰδίως τὰ πόδια τῶν μέχρι τῶν γονάτων.

Αἱ διαγωνιζόμεναι ἡμποροῦν νὰ στέλλουν φωτογραφίας τῶν κνημῶν τῶν ὡς ἡ δημοσιευομένη κατωτέρω.

Ἡ ἐκλογή τῶν ὀραιότερων κνημῶν θὰ γίνῃ μετὰ τὴν λήξιν τοῦ μεγάλου διαγωνισμοῦ, ἐπὶ τῇ βάσει τῶν φωτογραφιῶν, ὑπὸ ἐπιτροπῆς, τῆς ὁποίας τὰ ὀνόματα τῶν μελῶν θ' ἀναγγελθοῦν ἐν καιρῷ. Ἡ ἐπιτροπὴ θὰ λάβῃ ὑπ' ὄψει τῆς μόνον τὴν συμμετρίαν τῶν ποδῶν καὶ τίποτε ἄλλο.

Εἰς τὴν πρώτην ἢ ὁποία θὰ ἐκλεγῇ εἴτι ἔχει τὰ ὀραιότερα πόδια θὰ δοθοῦν ὡς δῶρον 24 ζεύγη κάλτσες ἐκ φυσικῆς καθαράς μετάξης.

Εἰς τὴν δευτέραν θὰ δοθοῦν 12 ζεύγη κάλτσες, ἐπίσης ἐκ φυσικῆς καθαράς μετάξης.

Καὶ εἰς ἄλλας 10, εἰς τὰς ὁποίας θ' ἀπονειμηθῇ ἕπαινος, θὰ δοθοῦν ἀνὰ δύο ζεύγη κάλτσες, ὁμοίας ποιότητος.

ΦΩΤΟΓΡΑΦΙΑΙ ΔΩΡΕΑΝ

Ἐπειδὴ, διὰ τὴν καλὴν ἐμφάνισιν τῶν φωτογραφιῶν τῶν διαγωνιζομένων, χρειάζονται καλλιτεχνικαὶ φωτογραφίαι, συνεβλήθημεν μετὰ τοῦ γνωστοῦ καλλιτέχους φωτογράφου κ. Ξανθάκη (ὁδὸς Εὐαγγελιστρίας 16), ὅστις καὶ θὰ φωτογραφίῃ ἐντελῶς δῶρεάν καὶ εἰς 2 στάσεις θὰς ἐπιθυμοῦν νὰ λάβουν μέρος εἰς τὸν διαγωνισμόν καὶ τῆς καλλονῆς καὶ τῆς ὀραιότερας κνήμης. Τὸ φωτογραφεῖον τοῦ κ. Ξανθάκη εἶναι ἀνοικτόν καθ' ὅλας τὰς ἐργασίμους ὥρας τῆς ἡμέρας μέχρι τῆς 8ης μ. μ.

Ὁ γνωστὸς οἶκος καλλυντικῶν προϊόντων Ροδάλινς τοῦ κ. Κανάρουλου μας ἐνεκοίνωσεν ὅτι εἰς θὰς λαμβάνουν μέρος εἰς τὸν διαγωνισμόν καὶ δημοσιεύονται αἱ φωτογραφίαι τῶν, προσφέρει ὡς δῶρον μίαν πολυτελεστάτην κασσετινὴν ἀξίας, περιέχουσαν Κρέμαν «Ροδάλινς Χιών», ποῦδρον «Ροδάλινς» καὶ σαποῦνα. Ἐδωκοῦνται λοιπὸν ὅσαι ἐκ τῶν λαβουσῶν μέρος εἰς τὸν διαγωνισμόν καλλονῆς εἶδον δημοσιευομένην τὴν φωτογραφίαν τῶν, νὰ διέλθουν ἐκ τῶν γραφείων μας διὰ νὰ παραλάβουν τὸ ἀνωτέρω δῶρον.

Τὰ ὀνόματα τῶν ψηφιζόντων καὶ ἡ ἀλληλογραφία τοῦ διαγωνισμοῦ εἰς τὴν σελίδα 31.

Δις ΕΤΑΜ

(Φωτο—ΞΑΝΘΑΚΗ)

ΑΝΤΟΙ ΕΙΝΑΙ Ο ΕΡΩΣ

ΕΡΩΣ ΠΑΛΑΙΟΣ ΚΑΙ ΣΥΓΧΡΟΝΟΣ.—ΑΘΩΟΣ ΚΑΙ ΕΝΟΧΟΣ.—ΗΘΙΚΟΣ ΚΑΙ ΑΝΗΘΙΚΟΣ.— ΕΡΩΣ — ΠΘΟΣ
ΡΟΠΗ — ΚΛΙΣΙΣ — ΚΑΠΡΙΤΣΙΟ — ΗΔΟΝΗ

Β'.
"Όταν απηλευθερώθη ο Έρως από τον Όλυμπον και επέταξε στη γη, οι άνθρωποι ήταν κακοί και βλοσυροί και έχθροι μεταξύ τους.

Τούτο δεν συνέβαινε μόνον εις τὰς πόλεις και τὰς καπηλειόμηνες, αλλά και εις την ύπαιθρον, στα βουνά, τα δάση, στις λαγκαδιές, στις φαράγγες, στα ποτάμια, στις πηγές, όπου οι νύμφαι κυρίως, και ήταν χιλιάδες οι θύραι και αιθέροι νύμφαι της φυσιοκρατικής ζωής των αρχαίων Ελλήνων, δεν επέτρεπαν εις τους γερούς και θοραίους εφήβους να τὰς πλησιάσουν.

Η ερημία έρωτος είχε κατακαλύψει τους ανθρώπους με μίαν άθλιότητα γκρίνιας και κακομοιριάς.

"Ο Έρως εδρε μίαν κατάστασιν αληθώς έλεινής. Έπρεπε να ήμερώσει τους ήμαυρούς και ανέραστους ανθρώπους και να μολιάσει τὰς ψυχὰς των και τὰς καρδιάς των με το πλέον σφοδρόν και συγκλονιστικόν αίσθημα, το όποτον απαλλύνει τὰς σκληρότητας της ζωής και μεταδίδει εις τον άνθρωπον την ήδονικὴν λήθην του παραδείσου.

"Ο μικρός θεός δεν έχασε καιρό. Έκοψε εν άκαρπεί λεπτοτάτους κλάδους κυπαρίσσιων και κατεσκεύασε και έλέπτεινε χιλιάδες βελών, εγέμισε την φαρέτραν του και κάροφυλακτικῶς εις τὰς πηγὰς των υδάτων και εις τὰ δροσερά και σύσκια μέρη—ήτο θέρος κατά την εποχήν, κατά την όποιαν απελευθερώθη και έσωσε μετά κυνικών καυμάτων όπως το φτερινόν—ήρχισε να τοξεύη άδιακρίτως, νύμφας, μούσας, ποιμενίδας, αιπόλους και οιαδήποτε γυναίκα ή παρθένον, ή όποια άπεμακρύνετο από την πόλιν δια να δροσισθῇ εις τὰ σύσκια δάση και εις τὰς κρυσταλλώδεις πηγὰς.

Μία φοβερά άναστάσις επήλθεν εις τον θορακόν κόσμον των εφήβων και των παρθένων. Αντί της γκρίνιας, της δυστυχίας, της μιζέριας και της κακομοιριάς, μία χαρά έχυθη και αγαλλίασις και αγάπη και πόθος της ζωής.

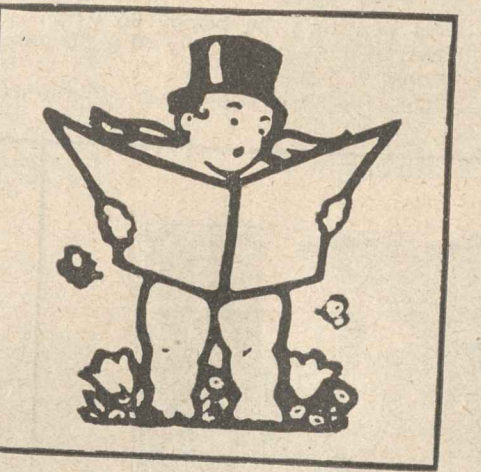
"Ο Έρως δεν περιήτατο μόνος. Είχε μίαν συντροφίαν σπουδαιότατην και ακατάμαχον. Δύο φίλους και συμμάχους άκατανίκητους. Τον Πόθον και την Ηδονήν.

"Όλοι οι νύμφαι της σπαργώσης από ήλιον, ζώνη και φῶς νύμφαι της Ελληνικής φύσεως, οι Όρειάδες και Όροδέμναι, οι Αλοητιδες, οι Δρυάδες, οι Άμυδρούδες, οι Άνθοσαι, οι Χλωρίδες και οι Άγριάδες και όλοι οι γεροί και εύσταλεις, γεμάτοι από ζώνη και σφρίγους εφηβοί των Ελληνικών βουνών, αντί να προσβλέπονται πλέον βλοσυροί και ύπόπτως, αντί να υφίστανται την δυστυχίαν μιάς κακίστης ζωής έστερημένης πάσης συγκινήσεως, ήνοιξαν προς άλλήλους τὰς άγκάλας των και έλησιμονήθησαν με τὰ χείλη επί των χελεύων.

"Ένας νέος κόσμος ήρχισε να γεννιέται από τον παλαιόν ανέραστον και

δυστυχῆ κόσμον, ο νέος κόσμος του έρωτος, του Πόθου και της Ηδονής.

"Ο θρασύτατος ήμως και άκαταμάχητος Έρως δεν ήρκέσθη να περιορισθῇ εις τον θορακικόν των βουνών και των δασών, αλλά προσέβαλε και τὰς μούσας, τὰς περιφήμους μούσας του Έλικωνος, οι όποιαί άφοσιωμένα εις την μουσικήν και τὰς επιστήμας ήγγόνουν έντελώς τον μικρόν θεόν. Όλοι οι μούσαι έγιναν μητέρες. Η Κλειώ έγέννησε τον Υάκινθον και τον Υμέναιον, ή Εὐτέρπη τον Ρήσον, ή Θάλεια τον Παλαάφατον, ή Μελπομένη τὰς Σειρήνας, ή Έρατώ τον Θάμυρον, ή Οδρανία τον Όρφέα και οι άλλαι μούσαι άλλα τέκνα, τὰ όποια έφερον εις την ψυχὴν των την όρμην και την δημιουργίαν του σφοδρού έρωτος, της νεό-

τητος, της υγείας και της σφιζούσης ζωής.

"Όταν ήμως ο Έρως κατήλθεν εις τὰς πόλεις ήρχισε να προσβάλλη άδιακρίτως πενίαν και πούνην και κοινωνικής τάξεως και ήλικίας τους ανθρώπους.

Η άναστάσις δεν έγένετο μικρά. "Ο Ζεύς, ο φοβερός αυτός—άκόλαστος άρχηγός της φυσιοκρατικής θρησκείας πόσον αίωνων, ήγήνησεν δια του Πόθου εις τον Έρωτα, ότι αν δεν έμετρίαζε την άναστάσι των ανθρώπων θα τον άνεκάλει εις τον Όλυμπον, άλλ' ο Έρως ο όποιος ήτο άκράτητος πλέον και υπερφίλος δια την υπερτάτην δύναμίν του, αντί να υπακούση έφθασε μέχρι του θράσους να τοξεύση μυστικά τον Δία και να άναφλέξῃ εις την ψυχὴν του Πατρός των θεών Έρωτα άκράτητον προς όλας τὰς γυναίκας των θνητών.

Συνέδιν τότε κάτι φοβερόν. "Ο Ζεύς κατελήφθη από άκράτητον πόθον και μετέβη εις ένα τερατωδώς άστυον ήδονιστήν, ο δε Έρως άφύθη έλεύθερος εις το έργον του, διότι ο Ζεύς δεν είχε πλέον καίρον να τον προσέξῃ.

Αί άπιστίαι του πατρός των θεών της φυσιοκρατίας είναι αναρίθμητοι. Μεταμορφούμενος εις διάφορα σχήματα και λαμβάνων διάφορους μορφὰς δεν άφῃκε καμμίαν θοραίαν γυναίκα της αρχαίας Ελλάδος άστυον, από τὰς βασίλισσας και τὰς άρχόντισσας, από τὰς γυναίκας

και τὰς παρθένους των Βασιλέων και των ήγεμόνων μέχρι των θοραίων και εύστολῶν ποιμενίδων και χωρικών και εν γένει γυναικῶν του λαού.

Αλλ' ο μύθος αυτός περί της άκαλίας του Διός έχει βαθύτεραν και σημασίαν και έννοιαν.

Ητο ή συνήθεια εξήγγισις δια της οποίας έκαλύπτοντο οι έρωτες των θοραίων και νέων γυναικῶν και παρθένων.

Η βασίλισσα ή ή βασιλοπούλα, ή άρχόντισσα ή ή άρχοντοπούλα, ή ποιμενική ή ή άγρότης, ή χωρική ή ή παρθένα, ή θοραία πάντοτε της πόλεως ή του χωρίου όταν έγένετο άδικαιολογητός μητέρα, άπέδιδε την μητρότητα εις τους μυστικούς έρωτικούς έναγκαλισμούς του πατρός των θεών. Έδινε τρόπον τινά την εξήγγισιν, ότι ήνοιζε την άγκάλην της και παρέδιδε το θοραϊκόν και σφριγγλόν και θερμόν από έρωτα και πόθον κορμί της όχι εις ένα θνητόν, αλλά εις τον πατέρα των θεών ή εις ένα σιόνδηποτε των θεών τον Όλύμπον.

Η τάξις των ήμυθέν εν τοιούτων γεγονότων έδημιουργήθη.

Και επειδή τὰ φυσικά τέκνα, τὰ τέκνα του έρωτος, τὰ παιδιά της όρμητικής νεότητος, ή όποια δεν έλέπει τίποτε άλλο παρά να σβύνη τον πόθον και την δίψαν της στην υπερτάτην ήδονήν, παιδιά βγαλμένα σφιζούσαν ζώνη και θαρραλέαν ψυχὴν γεννιόνται κατά κανόνα ρωμαλέα, ή εξήγγισις της όρμης και της ισχύος των ήμυθέν ουδένα άφείλει να εκπλήξῃ.

Οι ήμυθοι οι κατά τοιούτον τρόπον γεννιόμενοι δεν ήσαν μόνον φυσικά παιδιά του Διός, αλλά και όλων των άλλων θεών και ιδίως του Άρεως. Ήσαν δε ή περικλειστικά τέκνα των στιγμών της άναμίας, ή όποια δεν μπορεί να άποκηρύχῃ από κανένα άνδρα και από καμμία γυναίκα ή παρθένον.

Η φυσιοκρατία και ή εξῆς προς την γνινότητα και ή αγάπη προς το ύπαιθρον προπαρασκεύαζε τὰς στιγμάς της άδυναμίας.

Η κατόπιν ένδς λουτρού εις τὰ διευρή και δροσερά νάματα μιάς πηγής άναπανομένη παρθένας υπό την δροσεράν σκάν ένδς καλαμώνος ή φηγού, δεν ήτο δυνατόν να άπομακρύνῃ ένα γερόν εφήβον, ο όποιος ώλισθαينه για να άναπαυθῇ σιμά της.

Η άκαταδάμαστος κλίσις της φύσεως ή εξῆς της σαρκὸς έδημιούργησε τον πόθον και ο πόθος έδέσμευσε μετ' άλλων με τὰ δεσμά του έρωτος την νεότητη εις την λήθην της υπερτάτης ήδονής.

Δεν ήτο δυνατόν ούτε ή ποιμενική ή άναπανομένη μετ' ανωστεινών ήμεραν υπό την δρόσον των νυκτερινών ωρών να άποκορύσῃ την άγκάλην του εφήβου ή του νεαρού άνδρός, ο όποιος ήρχετο να προσφέρῃ και να λάβῃ την υπερτάτην συγκινήσιν της ανθρωπίνης ζωής.

Αλλά και μέσα εις τὰ σιγγλά και ή

Ο ΝΕΟΣ ΜΑΣ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ

100.000 ΔΧΜ. ΜΕΤΡΗΤΑ ΕΙΣ ΤΟΥΣ ΑΝΑΓΝΩΣΤΑΣ ΜΑΣ

Κατέπιν της ψηφίσεως του νέου νόμου περί Τύπου, του όποιου ειδική παράγραφος άπαγορεύει ρητῶς την διανομὴν χρηματικῶν ή άλλων εις είδη δώρων εις τους άναγνώστας των περιοδικῶν και έφημερίδων, το «Τικ-Τάκ» ήναγκάσθη, όπως και όλοι οι έφημερίδες, να διακρίψῃ τον μεγάλον διαγωνισμόν των ες 100.000 δρχμ. δώρων. Προέβη ήμους ταυτοχρόνως εις την δήλωσιν, εις τὸ ὕπ' αριθ. ... φύλλον, όπως οι συλλέξαντες τὰ μέχρι τότε δημοσιευθέντα δελτία του διαγωνισμοῦ τὰ κρατήσουν, διότι θα κατεβάλετο προσπάθεια να εξευρεθῇ τρόπος όπως διανεμηθῶν τὰ δώρα χωρὶς να διγεται ή ειδική διάταξις του περί Τύπου νόμου. Προς τούτοις ανετέθη υπό του «Τικ-Τάκ» εις τον έγκριτον δικηγόρον της πρωτεύουσας κ. Ν. Ιατρεπούλεν όπως μελετήσῃ τὸν νέον νόμον και μάς υποδείξῃ τὸν τρόπον κατά τον όποιον, χωρίς να διγεται ούτος, θα καθίστατο δυνατή ή διανεμὴ των δώρων εις τους άναγνώστας μας.

Εκ του όλου των γεγονότων τούτων έδημιουργήθη εις την αρχαίαν Ελλάδα ή άκατανίκητος επιδρασις του φυσιοκρατικού πολιτισμοῦ εν του όποιου επιγναν ή λατρεία του καλού και του θοραίου ή σεαυτοῦ προς τον έρωτα και ή λατρεία προς την υγείαν και την νεότητην, το δε άπετέλεσε τὰς δυνάμεις εν των όποιον έλάσθησε το άρχαίον Ελληνικόν πνεῦμα, το όποιον διεχωρίσθη εις δύο ίδιους πολιτισμούς, των Άθηνων και της Σπάρτης.

Εις την Σπάρτην ο κοινωνικός και στρατιωτικός πολιτισμός της έδασθη επί της κοινογναμίας. "Ο υγιής και εύρωστος έφηβος και ή θοραία και υγιής παρθένα, ήσαν έλεύθεροι εις τον έρωτά τους. Η δημιουργία της στρατιάς των χαλκιδόνων εφήβων ώφείλετο εις τον πολιτισμόν του έλευθέρου έρωτος.

Εις τὰς Άθήνας ο Έρως υπήρξεν ο κυρίαρχος εμπνευστής τη ψυχῆς του αρχαίου πολιτισμοῦ.

ΑΛΦΑΣ

ΕΙΣ ΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: "Η εμπνεύουσα έταίρα και ή παιδοπόνος νοικοκυρία.—"Ο χραιστανισμός.—Πώς κατεδιδώξαν, έστραγγάλισαν και έφόνευσαν τον έρωτα.

ΜΙΚΡΑ ΑΝΕΚΔΟΤΑ

Φοβόραχος Θεσσαλονίκης ήτο κάποτε ο συνταγματάρχης Κωνσταντίνος Μιχαλόπουλος. Ένας ταγματάρχης συναντῇ ένα στρατιώτην εις τον δρόμον ξεκομμένον και με τρεχὺν τὸν ποινάει :

- Ελα δὸ, φαντάσε. Κιὰτί δεν κουμπώνεις, κίτηνος ; Πὸς λέγεις ;
- Μιχαλόπουλος Δημήτριος, κ. ταγματάρχα....
- Και του πατρός σου τὸ όνομα ;
- Κωνσταντίνου, κ. ταγματάρχα.
- Τὸν κύριο Φοβόραχο τί τον έχει ; ε ;
- Είμαι γυνὸς του, κύριε ταγματάρχα.
- Και ο κ. ταγματάρχης, μειδιών :
- Κουμπόσου, παιδί μου, να μὴ κρυώσης.

Επίσης ένας έρασιτέχνης ποιητὴς κλοπιμαίν ποιημάτων έδωσε εις ένα γνωστό του ποιητήν να του διορθώσῃ μερικά ποιήματα, τὰ όποια, καθὼς έλεγε τοῦλάχιστον, ήσαν ιδία του. "Ο ποιητὴς ήμους, καθὼς τὰ διάβαζε, ειπε πὸς όλα ήσαν έργα άποθανόντων ποιητών. Γι' αυτό όπου ειδοίκε τέτοια ποιήματα άρχισε να βάλλῃ απ' επάνω μαύρους σταυρούς με μελάνιν. Όταν ο «κλερονόμος ποιητὴς» έπῃγε για να πάγῃ τὰ ποιήματά του, ειπε μετ' έκπληξεως ότι όλα σχεδόν είχαν σταυρούς επάνω. Θυμώσας δὲ παρετήρησε :

—Μά, κύριε, νεκροταφεῖον τὸ περάσατε, πὸν τὸ γεμίσατε σταυρούς ;

—Πάμπαι, απήντησεν ο ποιητὴς, νεκροταφεῖον εἶνε, ἀφοῦ αὐτοὶ πὸν τάγραψαν ε

Κατέπιν της ψηφίσεως του νέου νόμου περί Τύπου, του όποιου ειδική παράγραφος άπαγορεύει ρητῶς την διανομὴν χρηματικῶν ή άλλων εις είδη δώρων εις τους άναγνώστας των περιοδικῶν και έφημερίδων, το «Τικ-Τάκ» ήναγκάσθη, όπως και όλοι οι έφημερίδες, να διακρίψῃ τον μεγάλον διαγωνισμόν των ες 100.000 δρχμ. δώρων. Προέβη ήμους ταυτοχρόνως εις την δήλωσιν, εις τὸ ὕπ' αριθ. ... φύλλον, όπως οι συλλέξαντες τὰ μέχρι τότε δημοσιευθέντα δελτία του διαγωνισμοῦ τὰ κρατήσουν, διότι θα κατεβάλετο προσπάθεια να εξευρεθῇ τρόπος όπως διανεμηθῶν τὰ δώρα χωρὶς να διγεται ή ειδική διάταξις του περί Τύπου νόμου. Προς τούτοις ανετέθη υπό του «Τικ-Τάκ» εις τον έγκριτον δικηγόρον της πρωτεύουσας κ. Ν. Ιατρεπούλεν όπως μελετήσῃ τὸν νέον νόμον και μάς υποδείξῃ τὸν τρόπον κατά τον όποιον, χωρίς να διγεται ούτος, θα καθίστατο δυνατή ή διανεμὴ των δώρων εις τους άναγνώστας μας.

"Ο νεμικός σύμβουλος του «Τικ-Τάκ» κ. Ν. Ιατρεπούλεν, κατέπιν μελέτης πολλῶν ήμερῶν μάς υποδείξεν ὡς ὡς, ότι εἶνε έντελώς άδύνατος ή δια πληρώσεως διανομὴ των δώρων του μεγάλου λαχείου μας.

Εν τούτοις, επειδή το «Τικ-Τάκ» εύρίσκειται εκτεθειμένον απέναντι του άναγνωστικῶ του κοινού προς το όποιον ύπεσχέθη δώρα, άπεφάσισεν όπως από τὸν π ρ ο σ ε χ ο υ ς φύλλον διανεμῇ τὰς ύπεσχεδίστας 100.000 δρχμ. του μεγάλου διαγωνισμοῦ εις μ ε τ ρ η τ α εις τους άναγνώστας του κατά τὸν εξῆς τρόπον :

Από του προσεχούς φύλλον έντὸς του κειμένου του περιοδικῶ (δηλ. εις ένα των διηγημάτων, μυθιστορημάτων ή λοιπῆς ύλης) θα ύπάρχουν εις 10 φύλλα άπλῶς οι λέξεις : «Κ ε ρ δ ι ζ ε τ ε δ ρ χ. τ ρ ι α κ ο σ ι α ς. Εἰς ἑτέρα εἰκοσι (20) φύλλα : «Κ ε ρ δ ι ζ ε τ ε δ ρ χ. δ ι α

ΤΟ ΤΙΚ-ΤΑΚ

Διὰν προσεχὸς θα σὰς παρουσιάσῃ έκπληξις.

Ένελὼς νέα εμφάνισις. Πληθώρα νέων συναρπαστικῶν άναγνωσμάτων. Νέες σπαρταριστὲς σελίδες. Τέσσαρες συγχρόνως νέοι διαγωνισμοί, διασκεδαστικοί, πρωτότυποι, με άφθονα δώρα κ. λ. π. κ. λ. π.

ΤΟ ΤΙΚ-ΤΑΚ

Με την νέαν του νοικοκυριότητα και πλευρίαν εμφάνισιν, την θαυμασίαν του ύλην και τους νέους του διαγωνισμοῦς πὸν άσφαλός ε' άρέσσουν σ' ελεος σας, θα εἶνε τὸ καλλίτερον περιοδικόν του είδους του εις τὰ Βαλκάνια.

Ανεχώρησε σήμερον δια τὰς πόλεις της Πελοποννήσου, της Ήπειρος, της Μοκεδονίας και της Θεσσαλίας ο συντακτὴς μας κ. Ν. Καπιτόγιλου, ο όποιος θα φροντίσῃ δια τὸν διορισμόν άναπαυκρίτων εις όλας τὰς πόλεις και θα συνεννοηθῇ με τους πράκτορας δια τὰ ζητήματα της κυκλοφορίας του περιοδικῶ.

Εὰ επισκερθῇ κατά σειράν τὰς πόλεις : Κέριρον, Άργος, Τρίπολιν, Καλάμας, Κυπαρίσιαν, Πύργον, Πάτρας, Μεσολόγγιον, Άρταν, Ιωάννινα, Κορυτσάν, Φλώριναν, Κοζάνην, Έδεσσαν, Βέρροιν, Έλασσονα, Λάρισσαν, Δομοκόν, Αχρίαν, Λεβαδείαν και Ήθεας, παρακαλούνται δε οι κατά τέπους φίλοι του «Τικ-Τάκ» να του παρσχεουν κάθε δυνατή εύκολίαν.

ΣΗΜ.—"Η καθυστέρησις των τελευταίων φύλλον του «Τικ-Τάκ» έφείλεται εις την γενομένην ανακαίνισιν των τυπογραφείων μας. Εἰς τὸ μέλλον τὸ «Τικ-Τάκ» θα εκδίδεται τακτικῶς.

κ ο σ ι α ς» και εις τὰ υπόλοιπα εἰκοσι φύλλα : «Κ ε ρ δ ι ζ ε τ ε δ ρ χ. ε κ α τ ο ν».

"Η φράσις αὐτὴ ε' αναγράφεται άπλῶς και θα εἶνε έντελώς άκατος προς το κείμενον μεταξύ του όποιου θα δημοσιεύεται, ώστε να γίνεται εύκόλως κα ταληπτή ή σημασία της υπό του τυχεροῦ άναγνώστου. "Ο ανευρίσκων την φράσιν, εἴν μὲν κατοική εις Άθήνας ή Πειραιά θα προσάγῃ τὸν περιοχὴν την εν λόγω φράσιν τευχος εις τὰ γραφεῖα μας και θα εισπράτῃ τὸ καθοριζόμενον αντίτιμον υπό του διαχειριστοῦ μας άνευ άλλης τινὸς διατυπώσεως, προσάγον έμῶς και μίαν φωτογραφίαν του, ή όποια θα δημοσιεύεται εις τὸ προσεχὲς φύλλον.

Οὕτω εις τους άναγνώστας μας θα διανεμονται καθ' έκάστην έβδομάδα εις μετρητὰ δρχ. 9.000 ήτοι :

Εἰς 10 τεύχη πρὸς 300 δρχ. = 3.000 δρχ.
» 20 » » 200 » = 4.000 »
» 20 » » 100 » = 2.000 »

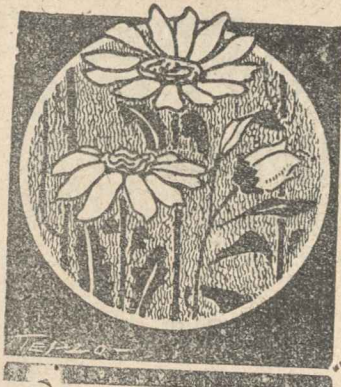
"Ητοι δραχμαὶ 9.000

Συνεπὼς έντὸς τριῶν μηνῶν θα διανεμηθῇ έλεύκληρον τὸ πᾶσιν των 100.000 δραχμ. εις μετρητὰ το όποιον έχομεν ύπεσχεθῇ εις τους άναγνώστας μας να διανεμωμεν εις είδη.

Τὸ «Τικ-Τάκ» ζητεῖ συγγνώμην από τους άναγνώστας του οι όποιοι συνέλεξαν τὰ κουπόνια του διακοπέντες διαγωνισμοῦ και έκφράζει την έλπίδα ότι ή σημερινὴ χειρνευρία του θα έκτιμηθῇ δεόντως από αὐτούς, εις τους όποιους άλλως τε διένειμε τὸ ες 25.000 δρχ. πρώτον λαχείον του.

Από του προσεχούς φύλλον λοιπόν διαβάζετε από την αρχὴ μέχρι τέλους τὸ «Τικ-Τάκ» διότι περριεῖται να συναντήσῃς εκεί πὸν δεν τὸ περιμένετε την εύχάριστον ειδοποίησιν ότι κερδίσατε ένα χρηματικόν ποσόν.

ΤΟ ΤΙΚ-ΤΑΚ

ΠΕΡΙΠΤΕΙΩΔΗ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ ΓΟΥΣΤΑΒΟΥ ΓΙΟΥΓΚΧΑΝΤ

ΠΩΣ ΤΟΥΣ ΓΕΛΑΣΕ Ο ΤΡΑΠΕΖΙΤΗΣ

Μέσα στο αυτοκίνητο, που έτρεχε με ιλιγγιώδη ταχύτητα, οι συμμορίτες αφήρεσαν τον επιδερμιν από τα μάτια του διεκδικητή της Τραπεζίης Σουθερν κ. Όρας Κουρρέλ.

Ο ίδιος έκινταξε γύρω του και είδε να κλονούνται απέναντί του δύο καλοντυμένοι νέοι. Ο ένας από αυτούς κρατούσε στο δεξί του χέρι ένα πιστόλι.

Δίπλα του ανέκλυψε κατόπιν ο Κουρρέλ έναν τρίτον νέον, που στο άριστο του χέρι κρατούσε ακόμα τον επίδεσμο και στο δεξί του έπισης ένα πιστόλι. Τα παράθυρα της λιμουζίνας ήταν κλεισμένα με τους μπερντέδες.

— Έν τάξει, κ. διευθυντά; ήρώτησαν οι άπέναντί του καθημενος νέος με το πιστόλι. Αυτό είναι καλό, γιατί δεν θέλουμε να σε κρατήσουμε στην εξουσία μας πολύ καιρόν. Θέλουμε μόνον να μάς παραδώσεις εξή τσέκ με συνολικών ποσόν 60.000 δολλαρίων.

— Έξ τσέκ με 10.000 δολάρια το καθένα δεν είναι τίποτα για σας;

— Τό εμπόριο των καρτών δεν αφήνει άγνοια κέρδη, Γκιουζέπε Μαριάνι; ήρώτησαν οι αλχημικοί.

— Πάει στο διάβολο—όχι, είπε γελών ο Σικελός, κάπως διατακτικά, αφού είδεν ότι είχαν αναγνωρισθή.

— Πρώτα να τελειώσουμε τη δουλειά μας, είπεν ο καθημενος κοντά στον Μαριάνι, με φρόδια κατεδαμμένα, και ύστερα μπορούμε να μιλήσουμε.

— Έτσι λέω κι' εγώ, προσέθεσε κατόπιν ο καθημενος δίπλα στον αλχημικό, ένας νέος με πρόσωπο κρύο και πλακωτό, σαν δίσκος. Γράψε γρήγορα τα τσέκ, Κουρρέλ, γιατί σε μισή ώρα κλείνουν η Τράπεζες. Αφού τα εξαργυρώσουμε θα είσαι ύστερα ελεύθερος.

— Φαίνεται ότι βιάζεσθε πολύ, είπε ο διευθυντής της Τραπεζίης Σουθερν, τονίζοντας τη κάθε λέξη. Πρέπει όμως να σας πω ότι είναι μεγάλη άπνοια να έχετε σε σας να κάθεσθε μπροστά μου χωρίς να κρύβετε το πρόσωπό σας με μάσκες.

Είχε κατεβάσει τα βλέφαρά του κι' απ' το στενό άνοιγμα που άφιναν έβλεπε τότε τον έναν και τότε τον άλλον. Ο έμπορος των καρτών έμεινεν οκνητός, στο περσινό του πρόσωπο του Ζιμ έκινούντο νευρικά τα χείλη, ενώ ο τρίτος θιμωμένος άρχισε να λέη:

— Ανάθεμα! Έμπρός, βγάλε γρήγορα τα τσέκ! Μη σκοτίζεσαι καθόλου για μας. Σκέψου μόνον τον έαυτό σου.

— Ο έαυτός μου με άπασχολεί πολύ, Τέδ. Χόμπινς, άπηγγισεν ο διευθυντής ήρεμα, και έσκέφθη καλά την ύπόθεσι.

— Έμπρός, δεν έχουμε καιρό.

— Ο, ήγώ δεν βιάζομαι. Έσκέφθηκα καλά τα πράγματα και κατέληξα στο συμπέρασμα ότι για να μη φοράτε μάσκες σημαίνει ότι έχετε την άποψιν αφού πάρετε τα χρήματα να μη σκοτώσετε. Έτσι δεν, θα μπορούσεν να σας σκοτώσουν; Έτσι δεν, θα μπορούσεν να πεποίθησι ότι ύπηρεζα ένας τέλειος έμπορος, νέοι μου, έξηκολούθησεν ο κ. Κουρρέλ, σαν να έξηκολογείτο, και δεν βλέπω το λόγο γιατί να σας μετρούσω 60 χιλιάδες δολάρια, αφού έτσι κι' έτσι θα δεχθώ μια σφαίρα στο κεφάλι μου.

— Ο Ζιμ έγέλασε ξερά και είπε:

— Πόσο έξυπνος είναι ένας τραπεζίτης...

— Δεν θέλετε να υπογράψετε τα τσέκ, είπε ο Σικελός, ενώ τα μάτια του είχαν μια επινδύνη λάμψης.

— Όχι. Ούτε για ένα λεπτό.

— Είναι η τελευταία σας λέξη;

— Ποτέ στη ζωή μου δεν άπερνούσα μια ά-

πόφασι που έλαβα κατόπιν πολλής σκέψης, έδήλωσεν ο κ. Κουρρέλ αποφασιστικά.

— Καλά! έβρυχήθη ο Μαριάνι. Τότε πρέπει να σου φυτέψουμε τη σφαίρα στο κεφάλι τσάμπα και βερεσέ.

Ο συμμορίτης με το πλακωτό πρόσωπο άκούμπησε την μπίκα του πιστολιού του επάνω στο κεφάλι του κ. Κουρρέλ και από τη στιγμή εκείνη ή ζωή του δεν είχε καμμία ά πολυτοχή αξία.

Ο Ζιμ έτράβηξε με το δάκτυλο την ασφάλεια και ήταν έτοιμος να πείσει την σκανδάλην, όταν ο Κουρρέλ έσπρωξε το χέρι. Ο συμμορίτης έτράβηξε λίγο πίσω το πιστόλι.

— Μια στιγμή, νέε μου, είπεν ο αλχημικός.

Οι τρεις συμμορίτες έγεννησαν μεταξύ των γελώντες.

— Θα βρήτε φυσικό, ότι ένας πιστός στη

Και ο κ. Κουρρέλ άναστενάξε.

— Σκύλε, άτιμ, άναθεματισμένε, άπατώνα! άρχισε να βρίζει σαν λυσσασμένος ο Σικελός.

— Κακούργε, άτιμε κακούργε! προσέθεσαν και οι άλλοι δύο.

— Είναι λιγάκι άστειο να με βρίζετε σεις κακούργο, είπε ο Κουρρέλ με μικρό μειδίαμα.

— Κλείσε το στόμα σου, του είπε ο Μαριάνι με βρυχήθμό. Δουλεύει κανείς, δουλεύει και κάνει οικονομίες και πάλι δεν μπορεί να γίνει καλλίτερος, γιατί τα παληόπουλα στο Χρηματιστήριο παίζουν με τις οικονομίες μας τυχερά παιχνίδια.

— Αυτό ακριβώς βαραίνει την συνειδήσιν μου, έπιθύρησεν ο Κουρρέλ, άναγνωρίζον την ένοχλήν του.

Τώρα είχαν βεβαιωθή και οι τέσσερες. Ο Κουρρέλ είχε χαμηλώσει τα βλέματά του κι' έβλεπε της μύτες των παπουτσιών του, ενώ οι τρεις συμμορίτες απέναντί του κενό με φόβο και άγωνία.

— Και τότε πιστεύετε ότι το κόλπο σας θα τελειώσει μ' έπιτυχία;

— Όταν από σήμερα άρχισω άμείως, χωρίς καμμία ένοχλήν, μέσα σε τρεις βδομάδες σκέπτομαι ότι όλα θα έχουν τελειώσει κατ' έχρη.

— Σκέπτομαι, σκέπτομαι, έκορόιδεψεν ο Γκιουζέπε. Αυτά όλα είναι κολοκυθία. Έγώ θέλω χειροπιαστά πράγματα.

— Καλά, είπε ύστερα ο Σικελός. Σ' άφινουμε έλεύθερο. Σου δίνουμε τριών έβδομάδων καιρό να ένεργήσης. Άλλά, προσέθεσε ύψήφοντας την φωνήν του, εάν σε τρεις έβδομάδες δεν διπλασιασθούν ή καταθέσεις μας που έχουμε στην Τράπεζα Σουθερν, τότε θα δεχθής στο κεφάλι σου έναν κεραυνό από έλασι σφαίρες πιστολιών και δεν άκούμη κρησθής μέσα στην κάσπα του προέδρου των Ηνωμένων Πολιτειών.

— Καλά, γυρίστε με στο σπίτι μου, γιατί δεν πρέπει να χάνω τον καιρό μου.

Ο Γκιουζέπε έκτύπησε στο τζάμι και είπε στο σωφέρ να γυρίση και να φέρη το αυτοκίνητο στη διεύθυνσι; λεωφόρος Λίγκολν 258. Λίγο χρόνο κατόπιν το αυτοκίνητο σταματούσε προ της πόρτας της βίλλας του κ. Κουρρέλ, ο οποίος κατέβηκε, αφού εξαίρεσε τους συνοδούς, που ξανάγγιζαν με το αυτοκίνητο περνούον και στενοχωρημένον.

Ο κ. Κουρρέλ έμπηκε στο σπίτι του εύχαριστημένος, έπηγε στο γραφείο του και πήρε στο γέρι το άκουστικό του τηλεφώνου. Έτάλεσε τη γυναίκα του και της είπε να φύγη για τον αεροπορικό σταθμό, όπως είχαν συμφωνήσει. Αυτός έα έφθανεν εκεί μετά ένα τέταρτο.

Μετά 15 ήμέρες ο Ζιμ έδιάβαζε στους φοβερά ώρηδες συντρόφους του μια είδησι του «Εσπερινού Βήματος» του Σινάμου. Η Τράπεζα Σουθερν έπλάτυνε. Δέκα χιλιάδες καταθετών άπέλασαν τας καταθέσεις τους. Ο διευθυντής Κουρρέλ άδραχνόταν, συναπομείων 25 εκατομμύρια δολάρια.

— Δεν υπάρχει πιά στον κόσμο τιμότης, είπε άναστενάζοντας ο Ζιμ.

Ο Τέδ και ο Ζιμ έκούνησαν καταφατικά τα κεφάλια των, άνικανοί ν' άρθρώσουν μια λέξη.

— Αυτό δεν το ήξερα... είπε ο Κουρρέλ λυπημένος. Έβγαλε λίγα χαρτιά από την τσέπη του και τάδεκε στους συμμορίτες. Και οι τρεις τάρπαξαν με βία κι' άρχισαν να τα διαβάζουν άνυπομονα.

— Είμαι άπόλυτος βέβαιος ότι το κόλπο θα έπιτύχη και τότε έλιτζω να διπλασιασθούν τα κεφάλαια. Έκείνο όμως που με στενοχωρεί είναι ότι αφού έγω λείψω από τη μέση, τότε και το κόλπο θ' άποτύχη, ή Τράπεζα θα πτωχεύση και αί χιλιάδες των καταθετών θα χάσουν τας καταθέσεις των και θα έξημεθούν...

Και ο κ. Κουρρέλ άναστενάξε.

— Σκύλε, άτιμ, άναθεματισμένε, άπατώνα! άρχισε να βρίζει σαν λυσσασμένος ο Σικελός.

— Κακούργε, άτιμε κακούργε! προσέθεσαν και οι άλλοι δύο.

— Είναι λιγάκι άστειο να με βρίζετε σεις κακούργο, είπε ο Κουρρέλ με μικρό μειδίαμα.

— Κλείσε το στόμα σου, του είπε ο Μαριάνι με βρυχήθμό. Δουλεύει κανείς, δουλεύει και κάνει οικονομίες και πάλι δεν μπορεί να γίνει καλλίτερος, γιατί τα παληόπουλα στο Χρηματιστήριο παίζουν με τις οικονομίες μας τυχερά παιχνίδια.

— Αυτό ακριβώς βαραίνει την συνειδήσιν μου, έπιθύρησεν ο Κουρρέλ, άναγνωρίζον την ένοχλήν του.

Τώρα είχαν βεβαιωθή και οι τέσσερες. Ο Κουρρέλ είχε χαμηλώσει τα βλέματά του κι' έβλεπε της μύτες των παπουτσιών του, ενώ οι τρεις συμμορίτες απέναντί του κενό με φόβο και άγωνία.

— Και τότε πιστεύετε ότι το κόλπο σας θα τελειώσει μ' έπιτυχία;

— Όταν από σήμερα άρχισω άμείως, χωρίς καμμία ένοχλήν, μέσα σε τρεις βδομάδες σκέπτομαι ότι όλα θα έχουν τελειώσει κατ' έχρη.

— Σκέπτομαι, σκέπτομαι, έκορόιδεψεν ο Γκιουζέπε. Αυτά όλα είναι κολοκυθία. Έγώ θέλω χειροπιαστά πράγματα.

— Καλά, είπε ύστερα ο Σικελός. Σ' άφινουμε έλεύθερο. Σου δίνουμε τριών έβδομάδων καιρό να ένεργήσης. Άλλά, προσέθεσε ύψήφοντας την φωνήν του, εάν σε τρεις έβδομάδες δεν διπλασιασθούν ή καταθέσεις μας που έχουμε στην Τράπεζα Σουθερν, τότε θα δεχθής στο κεφάλι σου έναν κεραυνό από έλασι σφαίρες πιστολιών και δεν άκούμη κρησθής μέσα στην κάσπα του προέδρου των Ηνωμένων Πολιτειών.

— Καλά, γυρίστε με στο σπίτι μου, γιατί δεν πρέπει να χάνω τον καιρό μου.

Ο Γκιουζέπε έκτύπησε στο τζάμι και είπε στο σωφέρ να γυρίση και να φέρη το αυτοκίνητο στη διεύθυνσι; λεωφόρος Λίγκολν 258. Λίγο χρόνο κατόπιν το αυτοκίνητο σταματούσε προ της πόρτας της βίλλας του κ. Κουρρέλ, ο οποίος κατέβηκε, αφού εξαίρεσε τους συνοδούς, που ξανάγγιζαν με το αυτοκίνητο περνούον και στενοχωρημένον.

Ο κ. Κουρρέλ έμπηκε στο σπίτι του εύχαριστημένος, έπηγε στο γραφείο του και πήρε στο γέρι το άκουστικό του τηλεφώνου. Έτάλεσε τη γυναίκα του και της είπε να φύγη για τον αεροπορικό σταθμό, όπως είχαν συμφωνήσει. Αυτός έα έφθανεν εκεί μετά ένα τέταρτο.

Μετά 15 ήμέρες ο Ζιμ έδιάβαζε στους φοβερά ώρηδες συντρόφους του μια είδησι του «Εσπερινού Βήματος» του Σινάμου. Η Τράπεζα Σουθερν έπλάτυνε. Δέκα χιλιάδες καταθετών άπέλασαν τας καταθέσεις τους. Ο διευθυντής Κουρρέλ άδραχνόταν, συναπομείων 25 εκατομμύρια δολάρια.

— Δεν υπάρχει πιά στον κόσμο τιμότης, είπε άναστενάζοντας ο Ζιμ.

Ο Τέδ και ο Ζιμ έκούνησαν καταφατικά τα κεφάλια των, άνικανοί ν' άρθρώσουν μια λέξη.

— Αυτό δεν το ήξερα... είπε ο Κουρρέλ λυπημένος. Έβγαλε λίγα χαρτιά από την τσέπη του και τάδεκε στους συμμορίτες. Και οι τρεις τάρπαξαν με βία κι' άρχισαν να τα διαβάζουν άνυπομονα.

— Είμαι άπόλυτος βέβαιος ότι το κόλπο θα έπιτύχη και τότε έλιτζω να διπλασιασθούν τα κεφάλαια. Έκείνο όμως που με στενοχωρεί είναι ότι αφού έγω λείψω από τη μέση, τότε και το κόλπο θ' άποτύχη, ή Τράπεζα θα πτωχεύση και αί χιλιάδες των καταθετών θα χάσουν τας καταθέσεις των και θα έξημεθούν...

Και ο κ. Κουρρέλ άναστενάξε.

— Σκύλε, άτιμ, άναθεματισμένε, άπατώνα! άρχισε να βρίζει σαν λυσσασμένος ο Σικελός.

— Κακούργε, άτιμε κακούργε! προσέθεσαν και οι άλλοι δύο.

— Είναι λιγάκι άστειο να με βρίζετε σεις κακούργο, είπε ο Κουρρέλ με μικρό μειδίαμα.

— Κλείσε το στόμα σου, του είπε ο Μαριάνι με βρυχήθμό. Δουλεύει κανείς, δουλεύει και κάνει οικονομίες και πάλι δεν μπορεί να γίνει καλλίτερος, γιατί τα παληόπουλα στο Χρηματιστήριο παίζουν με τις οικονομίες μας τυχερά παιχνίδια.

— Αυτό ακριβώς βαραίνει την συνειδήσιν μου, έπιθύρησεν ο Κουρρέλ, άναγνωρίζον την ένοχλήν του.

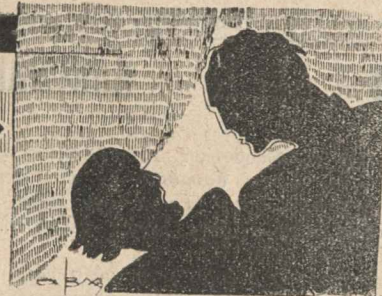
Τώρα είχαν βεβαιωθή και οι τέσσερες. Ο Κουρρέλ είχε χαμηλώσει τα βλέματά του κι' έβλεπε της μύτες των παπουτσιών του, ενώ οι τρεις συμμορίτες απέναντί του κενό με φόβο και άγωνία.

— Και τότε πιστεύετε ότι το κόλπο σας θα τελειώσει μ' έπιτυχία;

ΔΙΥΝΟΜΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟ ΜΥΣΤΗΡΙΟΝ ΤΟΥ ΜΟΝΤΕ ΚΑΡΛΟ

ΤΟΥ ΦΙΛΙΠΠΕ ΟΠΕΝΧΑ'ΙΜ

Ο Πιέρ Γκουρνταίν, γνιός εκατομμυριούχου κοσμηματοπώλου της Νίκαιας, και ένας από τους κομψότερους θαμώνας του Καζίνο του Μόντε Κάρλο, παρουσιάσθηκε εκείνο το βράδυ στο ταμειον του καζίνο για να εξαργυρώση τον σωρό από κόκκινες μάγκες που είχε κερδίσει στην ρουλέττα.

Ο ταμίας με ψυχραιμία και μεθοδο έβαλε τις μάγκες στην γραμμή σε σωρούς από δέκα κι' άρχισε να μετρά.

— Ένα, δύο, τρία, τέσσερα, και έξηντα, είπε. Τετρακόσιες έξηντα χιλιάδες φράγκα.

— Έτσι πρέπει να κερδίξη κανείς κάποτε για να βγάξη την ζημία του, είπε ο νέος.

— Άνθρωπε είπα μεγάλη τύχη, κάθε φορά που παίζω στο μηδεν κερδίζω το άνωτάτον ό-

— Ο ταμίας έβγαλε από το ταμειον του μια μιά χιλιάρα κι' άρχισε να του τα με-

— Σε μερικά χαρτονομίσματα έχει πένσε βιλιοτέρι επάνω, μήπως θέλετε να σας τα αλλάξω; ρώτησε.

— Μπάρ, δεν βαρύνεστε, αυτό δεν έχει σημασία, άπηγγισεν και σε μια στιγμή τα χιλιάρα βρέθηκαν στην τσέπη του.

Ο κύριος θα έπιστρέψη στην Νίκαια άπόψε; ρώτησε με διαταγμό ο ταμίας.

— Βεβαίως!

Ο ταμίας έριξε ένα βλέμμα γύρω του μήπως τον βλέπει κανείς κι' ύστερα ακούοντας στον νέο συνέχισε την όμιλία του. Οι Γκουρνταίν ήταν παλαιά οικογένεια της Νίκαιας κι' εκείνος γνώριζε τον Πιέρ από μικρό παιδί.

— Θα μου επιτρέψετε, κύριε Γκουρνταίν, μια συμβουλή. Μη παίρνετε όλα τιά λεπτά μαζί σας άπόψε. Αφήστε τα μέσα στο ταμείο θα σας δώσω μια άπόδειξι να τα πάρετε αύριο. Δεν είναι φρόνιμο να έχη κανείς επάνω του 460.000 φράγκα και να ταξιδεύη μόνος του αυτήν την ώρα για την Νίκαια.

Ο νέος γέλασε χωρίς να δώσει σημασία σ' αυτά τα λόγια και είπε:

— Μα φίλε μου, τί έχω να φοβηθώ; Ο άνθρωπος αυτός είναι ο άσφαλέστερος στην Ευρώπη, έχω ένα γερό αυτοκίνητο που παίρνει εκατό χιλιομέτρα την ώρα και δεν σταματώ ποτέ να πάω αυτά τα χρήματα στον τραπεζίτη μου για να του άποδείξω ότι δεν χάνω αιώνα, όπως μου γυρνάει έξακολουθητικά.

Επειδή άλλοι πελάται έφτασαν εκείνη τη στιγμή κι' ή συνομιλία διεκόπη. Ο Γκουρνταίν πέρασε στο μπαρ, έζητησε ένα ούισκυ και πιωντάς του έπιασε κουβέντα με τον γέρο Ζοζέφ τον μάγκαν.

— Σας εύχοντο ή τύχη άπόψε, κύριε Πιέρ.

— Ναι, κέρδισα άκριτά, Ζοζέφ, ώστε να παύω να σου χαρίζω ένα κοντι πόουρα.

— Σας εύχαριστώ πολύ, κύριε, αλλά πέστε μου: γιατί δεν αφήνετε έδω τα λεπτά σας, έλτε σας τα βάλλω στο χρηματοκιβώτιόν ή στο πορτί που έπιασε κουβέντα με τον γέρο Ζοζέφ τον μάγκαν.

— Σας εύχοντο ή τύχη άπόψε, κύριε Πιέρ.

— Ναι, κέρδισα άκριτά, Ζοζέφ, ώστε να παύω να σου χαρίζω ένα κοντι πόουρα.

— Σας εύχαριστώ πολύ, κύριε, αλλά πέστε μου: γιατί δεν αφήνετε έδω τα λεπτά σας, έλτε σας τα βάλλω στο χρηματοκιβώτιόν ή στο πορτί που έπιασε κουβέντα με τον γέρο Ζοζέφ τον μάγκαν.

— Μα τί διάβολο έχω να φοβηθώ; Θα πάω κατ' έθείον στην Νίκαια και βλέπετε και ότι δεν είμαι μεθυσμένος. Ο δρόμος είναι άσφαλτος, τον κάωμ τόσο χρόνια τώρα πλάττει φορές την έβδομάδα, νύχτα ή μέρα, και ποτέ δεν είχα κανένα άτυχήνισμα.

— Όχι, ανούσιον να γίνεται ποτέ λόγος για καμμία άτυχήνισμα δολοφονίας ή κλεψινιάς.

Ο Ζοζέφ άκούφη κοντά του και του ψιθύρισε στ' αυτό:

— Άκούστε, κύριε Γκουρνταίν, ως προχθές παρνούσατε να το πήτε αυτό. Άλλά την περσινή βδομάδα έκλεψαν ένος Αμερικάνου παλικάρι χιλιάδες φράγκα και προ δύο ήμερών στην στροφή του Κάπ νι' Αϊζ βρήκαν το σώμα ενός άγνώστου νέου, ντυμένου με το σάβανο του και με τις τσέπες άδειες.

— Έγώ δεν άκουσα τίποτε τέτοιον κι' ούτε άλλα τίποτε σχετικώς στις έφημερίδες.

— Στις έφημερίδες! κι' ο Ζοζέφ γέλασε με ειρωνία. Μα δεν ξέρετε ότι χάριν των ξένων ή έφημερίδες δεν γράφουν παρά μόνον τα μεγαλεία και τις γιορτές του Μόντε Κάρλο, και άποσιωπούν όλα τα δυσάρεστα;

Ο Πιέρ έμεινεν άσπαστος. Άπορώσε πώς ήξεραν αυτές τις ιστορίες αυτοί οι άνθρωποι και πώς ήσαν οι μόνον καλώς πληροφορημένοι.

— Και ποιος μπορεί να ξέρη, Ζοζέφ, ότι φεύγω απ' έδω άπόψε με τις τσέπες μου γεμάτες χιλιάρα;

— Κύριε Γκουρνταίν, είπε με διαταγμό, κερλοφορεί ή φήμη ότι μέσα στο καζίνο υπάρχουν κατάσκοποι, που είδοποιούν τηλεφωνικώς τους συνόχους των μόλις φύγει ένας πελάτης με λεφτά.

— Νομίζω ότι γνωρίζω αυτό το πρόσωπο.

— Είναι γνωστός τύπος, γνιός ένος κοσμηματοπώλου απ' την Νίκαια.

Αφού τον μετέφεραν στο αυτοκίνητον, ο γιατρός χαρέτισε κι' έφυγε, ενώ ο Τρεσολμ έπέστρεψε στο άμάξι του. Έκεί όμως βρήκε τον σωφέρ του να ξετάξη τα συντρίμματα του σπασμένου αυτοκινήτου.

— Περίεργο πράγμα, κύριε, είπε. Ο δρόμος είναι έντελώς ίδιος, και όμως αυτό το άμάξι δεν είναι μόνον άναποδογυρισμένο, αλλά το μπροστινό μέρος της μηχανής είναι κατεστραμμένο σαν να προσέκρουσε με όχημα σε κανένα βράχο. Δεν μπορώ να εξηγήσω πώς συνέβη αυτό.

— Είναι πράγματι παράξενο, συνεπαίρανε ο Τρεσολμ.

— Τό γνωρίζω αυτό το άμάξι, εξακολούθησε ο σωφέρ, ο νέος αυτός το διηθύνει πάντα σαν τρολλός με εκατό χιλιομέτρα την ώρα, πράγμα που δεν επιτρέπεται σε τέτοιες στροφές. Πλήρωσε άκριτά την άπνοια του.

Αίγιες μέρες άργότερα, σ' ένα επίσημο γεύμα ο Τρεσολμ βρέθηκε να έχη για ντάμα τον μια ώραια κυρία που άναγνώρισεν άμέσως.

— Ήταν ή νοσοκόμος που είχε συναντήσει την βραδιά του αυτοκινητικού δυστυχήματος, ή κυρία Έλσαπελ Έρνσταντ, ή σύζυγος του γιατρού. Ήταν έκτακτως όμοραιο και το βράδυ και τα μάτια της έλαμπαν σαν τα διαμάντια που φορούσε. Ή συνομιλία περιστράφη φυσικά στην πρώτη τους γνωριμία και στις συνθήκες ή άποιες την προέλασαν.

— Μια πραγματική τραγωδία!

— Δεν μπορώ να καταλάβω, κύριε Τρεσολμ, γιατί ή άρχες έδω δεν βάζουν μερικούς περιορισμούς στους σωφέρ και οδηγούς αυτοκινήτων, όπως έχουμε έμεις στην Άγγλια. Υποτίθεται ότι αυτοί ο δυστυχισμένος πήγε να κάμψη την στροφή με όχημα χιλιομέτρα την ώρα.

— Εκείνο που δεν μπορώ να καταλάβω, είπε ο Τρεσολμ, είναι ή επιπολαιότης με την όποια παίρνουν αυτά τα δυστυχήματα ή άστυνομία και ή έφημερίδες. Αυτό γαρμούλες μέσα στο άστυνομικό δελτίο της ήμέρας κι' ή ύπόθεσις έληξε. Για μένα όμως αυτό το δυστύχημα δεν ήταν τόσο τυχαίο.

— Δηλαδή;

— Ναι, έμεις στην Άγγλια, για μια τέτοια ύπόθεσι θα είχαμε άνακοίνους, φωτογραφίες, σχεδιαγράμματα στις έφημερίδες, θεωρίες και γνώμες διάφορες, θα έπαιναν την κατάθεσιν σας, την κατέθεσιν του συζύγου σας και δεν θα τελείωνε το ζήτημα παρά μόνον όταν άπεδεικνύετο πλήρως ότι ήταν ένα απλό αυτοκινητικό δυστύχημα.

— Η κυρία Έρνσταντ γέλασε:

— Ναι, και όλες αυτές ή φλυαρίες των έφημερίδων θα διενέκλυναν τους δράστας, εάν άνηχαν, να παρακολουθούν τις άνακοίνους της άστυνομίας και να διαφεύγουν εύκολώτερος.

Στο σημείον αυτό ή συζήτησις έγενικεύθη και κάποιος από τους συνδαιτημένους άπήγγισεν άν βρήκαν τα χρήματα που είχε έπαινον του.

— Τό τέλος εις τό προσέγγις

— Ναι, και όλες αυτές ή φλυαρίες των έφημερίδων θα διενέκλυναν τους δράστας, εάν άνηχαν, να παρακολουθούν τις άνακοίνους της άστυνομίας και να διαφεύγουν εύκολώτερος.

Στο σημείον αυτό ή συζήτησις έγενικεύθη και κάποιος από τους συνδαιτημένους άπήγγισεν άν βρήκαν τα χρήματα που είχε έπαινον του.

— Τό τέλος εις τό προσέγγις

— Ναι, και όλες αυτές ή φλυαρίες των έφημερίδων θα διενέκλυναν τους δράστας, εάν άνηχαν, να παρακολουθούν τις άνακοίνους της άστυνομίας και να διαφεύγουν εύκολώτερος.

Στο σημείον αυτό ή συζήτησις έγενικεύθη και κάποιος από τους συνδαιτημένους άπήγγισεν άν βρήκαν τα χρήματα που είχε έπαινον του.

— Τό τέλος εις τό προσέγγις

— Ναι, και όλες αυτές ή φλυαρίες των έφημερίδων θα διενέκλυναν τους δράστας, εάν άνηχαν, να παρακολουθούν τις άνακοίνους της άστυνομίας και να διαφεύγουν εύκολώτερος.

Στο σημείον αυτό ή συζήτησις έγενικεύθη και κάποιος από τους συνδαιτημένους άπήγγισεν άν βρήκαν τα χρήματα που είχε έπαινον του.

Ο Χ. ΚΑΙ Η Χ. ΚΑΚΟΘΑΝΑΤΟΥ

Ο Χ. Θεόδουλος Κακοθανάτος ζούσε σαράντα χρόνια θαμνάσια με την συμβία του, την Άρετούσα. Παιδιά δεν είχαν κάμει κι αυτό τους πείραζε λιγάκι κάπου-κάπου, μιά όχι και πολύ.

— Δέν βαρύνεσαι γυναίκουλα μου. Τι τὰ θέλουμε τὰ παιδιά; Όλο σκοτούρες και φασαρίες. Δέν σου λέω δηλαδή πως δέν εάθελα, μ' άφού δέν ήρθαν...

— Όλο αυτό μου κοπανάς, βρε Θεόδουλε. Στό Θεό σου, άστα, νά μιν τ' άκούω...

Καί άσφαλώς θά περνούσαν ως τό τέλος τού βίου των έτσι άρμονικά, άν ένα τυχαίο περιστατικό δέν τούς έχωριζε.

Ένα πρωί, ενώ ο Θεόδουλος τραβούσε για τη δουλειά του, άκούει νά του φωνάζουν:

— Θεόδουλε, Θεόδουλε, στάσου.

Καττάει νά 'δῃ κανένα γνωστό του, τίποτε. Ένας νέος μόνο, καμιά είκοσιπενταριά χρονώ, τόν πλησίαζε.

— Βρε Θεόδουλε, δέν με γνωρίζεις; Δέν είμαι ο Χάρων ο Ταφίδης; Άλλά έχεις δικαιο... Πήγα στο Παρίσι, έδωσα 10 χιλιάδες αὐτοῦ τοῦ Βορονόφ και νάμαι από 65 χρονών 25.

— Μωρέ, ἐσύ είσαι, ἡ με κοροϊδεύεις; Κάτι μου λέγει, δηλ. ἡ φωνή σου, πως εἶσ' ἐσύ, Μωρέ Χάρων, πως έγινε; εἶσαι; μωρέ ἐσύ είσαι παιδάκι, τό ξέρεις; Δέν μεν λές... (Καί κάτι τοῦτε στ' αὐτί).

— Άντι λεί! Δέκα φορές...

— Ρέ μίλα καλά. Αἱ, άν εἶνε ἔτσι, πάλω κι' ἐγώ εὐδής τό παληάμπελο μου, ἔχω και πάω... Άντιο.

Αἱ! ἔπος, αἱ! ἔργον. Ἐντός 15 ἡμερῶν ο Θεόδουλος βρήκε κάποια άφορμή έμπορικῆς ἐπιποθέσεως κλπ. και άνεχώρησε στο Παρίσι.

Κατά σύμπτωση διως τό ίδιο συνέβη και με την Άρετούσα. Προτού φύγει ο Θεόδουλος της είχε κι' αὐτή πουλήσει ένα κτήμα της κι' ήταν έτοιμη. Βρήκε την εύκαιρία της άναχωρησεῶς του και μιά και δυό πάει κι' αὐτή στο Παρίσι. Δυό πελώριες κλινικές φέρουν τό όνομα τοῦ δόκτορος Βορονόφ.

Ἡ μιά για τίς γυνῆς κι' ἡ ἄλλη για τούς γέροντες. Κ' οἱ δυό μαζί πιάζουν άποθραδῆς ἑκατό χιλιάδες σαράβαλα και ξεφουρνίζουν τό πρωί ἑκατό χιλιάδες φιντινάκια. Έκεἰ πήγαν κατ' εὐθείαν κι' ο Θεόδουλος κι' ἡ Άρετούσα.

Κάποιο πρωί ένας νέος και μιά νεάρα άγνωστοι μεταξύ τους, συναντῶνται στο κατάστημα τοῦ άεροπλάνου-ἑξπρές Παρισίων-Άθηνών.

— Δοκίμν, δεσποινίς, εἰσθε Ἀτθίς;

— Μάλιστα, κύριε, εἰσεἰς;

— Εἰσθε φοιτήτῃς, κύριε;

— Α, όχι, ἐφέτος ἔπῃρα τό δίπλωμά μου!

— Εἰσεἰς, δεσποινίς, εἰσθε άρσενικής;

— Τί λέτε καλέ; Όχι, δηλαδή... ἤμυνα κι' ἐγώ. Ἐφέτος ἐτελείωσα!

— Εἰν' ἐπιτρέπετε, δεσποινίς, μωρὸ νά μάθω τό ὄνομά σας; Ἰσως ἡ γνωριμία μας αὐτή... νά εἶνε τυχερή. Τί λέτε σεἰς; Άφού πρωτογνωριστήκαμε ἐδὼ πάνω στὰ ἵππῃ, γιατί τάχα νά μή συνεχίσουμε τὰς σχέσεις μας καί εἰς τὴν... πελοῖτητα; Τ' ὄνομά σας, λοιπόν;

— Τ' ὄνομά μου; Σεἰς; τό δικό σας;

— Εγώ; (Σκέπτεται λίγο. Κατ' ἰδίαν: βέβαια, τό πραγματικό μου ὄνομα πρέπει νά πῶ). Θεόδουλος, δεσποινίς.

Ἡ δεσποινίς ὀχρεῖ, ἄλλὰ συγκρατεῖται.

— Σεἰς, δεσποινίς;

— Εγώ; Ἡ ἐγώ... λέγομαι (κατ' ἰδίαν τὰ ἴδια) Ἀρετή!

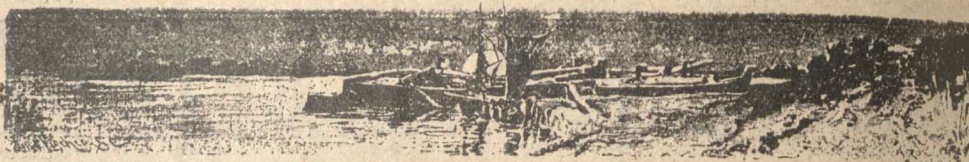
— Πῶς; Ἀρετή; Τό ἐπίθετόν σας; μήπως... Κακοθανάτου;

— Μάλιστα, κύριε... τό δικό σας; μήπως... τό ίδιο;

Ἀγκαλιάζονται σφιχτά και φιλοῦνται.

(Μετά δυό μέρες στο σπίτι τοῦ Χ. Κακοθανάτου).

— Καί τώρα, Άρετούσα μου, φτοῦ κι' αὐτήν ἀρχή...

Η ΘΡΗΣΚΕΙΑ ΤΩΝ ΡΩΜΑΙΩΝ

Εἰς τοὺς ἀρχαιοτάτους χρόνους τρεῖς ἦσαν κυρίως οἱ θεοὶ τῶν Ρωμαίων.

Ο Ζεύς, προστάτης τῆς Ρωμαϊκῆς Πολιτείας. Διὰ τοῦτο οἱ ἐκλεγόμενοι ἱππато προσέφερον αὐτῷ θυσίαν ἀνερχόμενοι εἰς τὸ Καπιτώλιον. Ὡσαύτως προσέφερον θυσίας οἱ ἐπανερχόμενοι εἰς τὰς πατρίδας τῶν νικητῶν. Ἐφερε δὲ πολλὰς προσωνυμίας, ἃς ὁ μέγας σατυρικός Λουκιανὸς ἀναριθμεῖ: «Ὁ Ζεὺς φίλος καὶ ξένος καὶ εἰσπρεῖς καὶ ἐφέστιος καὶ ἀστεροπητὴ καὶ δοκίμης καὶ νεφεληγερέτα καὶ ἐρίγδορος καὶ εἰς ἄλλους οἱ ἐμβρόντιοι ποιηταὶ καλοῦσιν (Παρά Τιμόνα 1)». Ο ἱε-

ρεὺς τοῦ Διὸς ἐκαλεῖτο Δάμιος, ἀπελάμβανε δὲ πλείστον τιμῶν, εἶχε καὶ τὸ δικαίωμα νά φέρῃ περὶ τῶν ὀνείρων καὶ εἶχε ἔδραν καὶ κήρυκον ἐν τῇ Βουλῇ.

Ο Ἄρης, θεὸς τοῦ πολέμου, πατὴρ τοῦ Ρωμύλου καὶ τοῦ Ρέμου, οὗς ἐθῆλσεν ἡ ἱερὰ λύκαινα. Ἐτελείτο ἡ ἐορτὴ τῶν ἐκδοτῶν πρὸς τὴν Μαρτίου. Ἐν αὐτῇ δώδεκα νέα τῶν ἀστοκρατικωτέρων οἰκονομειῶν διερχόμενοι τὰς δόους ἔκρουον τὰς ἀσπίδας. Τὴν ἑσπέραν ἐπιστρέφοντες εἰς τὸν ναὸν ἐκρέμουν πάλιν τὰς ἀσπίδας ἐντός, διότι μετὰ τῶν αὐτῶν ἦτο καὶ ἡ οὐρανοπηγὴ ἀσπίς, ἥς τὴν κλοπὴν φουδοῦμενος ὁ Νουμάς δι' εἰδικῶν τεχνιτῶν κατεσκεύασε δώδεκα ὁμοίας.

Ο Κιρκίος ἀγνωστον τί θεὸς ἦτο, πιθανὸς κατὰ τὰς γνώμας τῶν διασήμων κριτικῶν, νά ἦτο ὁ ἀποθεοθεῖς Ρωμύλος.

Τοῖς πατριωτικωτέροις θεοῖς οἱ Ρωμαῖοι εἶχον ἀμειβομένης. Καί εἰς μὲν τὸν Δία τὸ Καπιτώλιον, εἰς τὸν Ἄρη τὸ Ἄρειον πεδίον, εἰς δὲ τὸν Κουρίον τὸν Κουρίον λόφον.

Μετὰ τῶν θεῶν τούτων συγκαταλέγεται καὶ ἡ Πούλα Ἑστία, ἡ φίλις τοῦ οἴκου καὶ τοῦ πολιτικοῦ βίου. Ἐν τῷ ναῷ τῆς θεᾶς κειμένη παρὰ τὰ ἀνάκτορα δέν ὑπῆρχε τὸ ξενόφιλον, ἀλλ' ἐφύλασσαν νυκθημερόν ἀσβεστον τὸ ἱερὸν πῦρ, ὑπὸ τὸ ὅποιον ἐνόμιζον τὴν θεὰν κρυπτομένην. Διὰ τὴν ὑπηρεσίαν οὗ δὲ Σερουῖος 6. Ὁ μέγας ἀρχιερεὺς ὄριζε τὰς ἐστιάδας παρέχοντας ἐχούσας ἡλικίαν ἐξ ἑως δέκα ἐτῶν. Αἱ ἐστιάδες παρθέσιαν τῆς θεᾶς ὁ μὲν Νουμάς ὥρισε 4 παρθένοι φείλοναι νά εἶνε ἄμωμοι, μηδὲν σωματικῶν ἐλάττωμα ἔχουσιν. Ἐκάστη ἐστίας τὴν

πρώτην δεκαετίαν ἦτο ὑπὸ τὴν ἐπιστολίαν τῶν ἄλλων ἐστιάδων, τὴν δευτέραν ὑπῆρχε Μετὰ ταῦτα εἶχε τὸ δικαίωμα νά νυμφεῖται. Ἐργον τῶν ἐστιάδων ἦτο νά θυσιάζωσι τῇ θεᾷ προσφερόμενα θύματα καὶ νά φιλοῦσι τὸν ἱερὸν πῦρ ἀσβεστον ἡμέρας καὶ νύκτος. Πᾶσα ἐστίας παραβάσα τὸν νόμον τῆς καθήκον ἐμισθίετο γυνὴν παρὰ τοῦ μεγάλου ἀρχιερέως ἢ ἑκάστου ἄλλου βεστώνος ἀκόμη μεγαλύτερας τῆς προσηρθείσης. Παρὰ δάσαι δὲ τὴν σωφροσύνην τὸν ἐλάττωσαν τὰς ἐν τῷ ἀνοσίῳ πεδίῳ. Ἀπελάμβανον τὴς μεγίστης τῶν τιμῶν, διότι προηγείτο αὐτῶν εἰς ῥαβδοῦχος. Πρὸ αὐτῶν οἱ τὸν πρωτόγον καὶ τὸν ὑπάτον ῥαβδοῦχοι ἔκρινον τὴν δέσπασιν τῶν ῥάβδων των. Ὡδιαντο νά ἔχωνται ἐπὶ ἀσπίδος ἐν τῇ πόλει καὶ εἶχον τιμητικὴν ἐν τῷ θεάτρῳ θέσιν.

Οἱτοὶ ἦσαν οἱ θεοὶ τῶν ἀρχαίων Ρωμαίων. Μετὰ ταῦτα ὅμως ἐλθόντες εἰς μίαν ἑσπέρην τοῖς Ἑλληνας παρέλαβον παρ' αὐτῶν ἑστὴν θεὰν, τὴν τρίτην ἐδίδαξαν τὰς λαοὺς, δὸν πάντας τοὺς θεοὺς των, ἐθεοποίησαν καὶ οἱτοὶ τὰ τῆς ἐμφανίσεως ἐν τῷ κόσμῳ τοῦ Χριστοῦ τοῦ διδάξαντος τὴν ἀληθὴν θρησκείαν, ἥν σύμπας ὁ πεπολιτισμένος κόσμος ἔχει νῦν.

Οἱ ἐπὶ τῆς ἐπιστολίας τῶν θρησκευτικῶν πραγμάτων ἦσαν:

Α') Εἰρηνοδόκα. Οἱτοὶ ἔργον εἶχον νά τιμωροῦσι τοὺς ἑξένους τοὺς παραβάσαντας τοὺς νόμους, νά κηρύττωσι τὸν πόλεμον, νά φροντίζωσι περὶ συμμαχίας καὶ ἐπαιμαχίας καὶ νά φυλάττωσι τὰ πρακτικὰ τῶν συνθηκῶν. Οἱ τῆτοι, δι' ὧν ἐξήττων ἱκανοποιήσαντο καὶ οἱ ἀκόλουθοι: τέσσαρες ἐξ αὐτῶν ἡ πάσις ἐξέλεγον ῥήτορά τινα, ὅσας ἔφερε λεωντὴν ἰσθίαν καὶ ἐκράτει εἰς τὰς χεῖρας τὸν ἱερὸν βοτάνην. Εἰσερχόμενοι εἰς τὴν ἐκκλησίαν πῶσαν ὁ ῥήτορ ὑψὸν τὰς χεῖρας εἰς τὸν οὐρανὸν ἐτεκαλεῖτο μάρτυρας τοὺς οὐρανίους θεοὺς, εἰτα ἠρώθει τὰς ἀπαντήσεις τῆς παρῶς του καὶ ὠρίζετο, ὅτι ποῦν ἀδίκους ἐπαιτήσεις δέν θά ἐπιστρέφῃ εἰς τὴν πατρίδα του. Πρὸ τῆς ἐκκλησίας πόλεος ἔπαιε τὸν αὐτὸν ὄντων, ὡς καὶ ἐν τῇ ἀγορᾷ τῆς ἐκκλησίας πόλεως εἶχε τὸν αὐτὸν ὄντων. Ἐν δὲ εἰδὸν οἱ ἀρχόντες οὐδεμίαν ἀπάντησιν οἱ εἰρηνοδόκα ἐπαινήσαντο εἰς τὴν Ρώμην, ὅπου ἐκήρυκον τὸν πόλεμον ἀναγγέλλοντας, εἰς τὴν Βουλὴν πάντα. Εἶτα ὁ πρῶτος ἐξ αὐτῶν ἀπερχόμενος εἰς τὰ σύνορα τῆς ἐκκλησίας πόλεως, ἐκρίτε παρῶσι τῶν μαρτυρῶν τῶν ἐν αἵματι βεβαμμένων εἰς ἐπίσημον ἡρώων τοῦ πολέμου.

Β') Οἱ δύο ἐπὶ τῶν ἱερῶν ἄνδρες ὅσοι ἔργον εἶχον παρῶσι τῆς Βουλῆς νά ἐκτελέσωσι τὴν θέλησιν τῶν θεῶν διὰ τῶν αὐτῶν βιβλίων. Κατόπιν ἠξήθησαν εἰς δέκα, ἐπὶ δὲ τοῦ Σουλᾶ εἰς δεκαπέντε.

Γ') Οἱ οἰκονομικοί, οἱτοὶ ἔργον εἶχον νά μαρτυροῦσι περὶ τῆς αἰτίας τῶν ἀτυχημάτων πραγματικῶν μετατροπῆς. Ἐθεοοῦν τοὺς αἰώνους πάντοτε ἐν καιρῷ νικητῶν, ὁ ἐλάσσιος τριγυρὸς διέκοπτε τὴν παρατήρησιν τὰς σημεία ἐξ ὧν οἱ οἰκονομικοὶ ἐμάντελλον ἦσαν: 1) ἡ ἐκλείψις τοῦ ἡλίου, τῆς σελήνης, ἡ πύσις τῶν διαττόντων ἀστερόν 2) τὸ κελύδημα τῶν πτηνῶν 3) ἡ κίνησις τῶν ἀνθρώπων, ὁ βηματισμὸς καὶ διάφορα ἄλλα σημεία.

Δ') Οἱ ἱεροσκόποι οἱτοὶ ἔργον εἶχον νά ἐξετάζωσι τὰ σπλάγγνα τῶν θημάτων τῶν ἀμειβομένων τοῖς θεοῖς.

Ε') Οἱ ἱερεῖς οἱτοὶ ἐξελέγοντο μέχρι τοῦ 103 π. Χ. διὰ νόθευσεως, ὅτε διὰ τοῦ ἀποτελοῦ νόμου μετηνέχθη τὸ δικαίωμα τούτου εἰς τὴν Δημοκρατίαν. Ὁ ἐλεγκεῖς ἱερεὺς ὄριζε νά ἐλθῇ τὸ γένος ἀπὸ εὐγενεῶς τινος οἴκου νά εἶνε ἄνευ σωματικῶν ἐλαττωμάτων, διαγωγῆς ἀμειμντοῦ καὶ ὑπερβῆς τὸ πεντηκοντα-

ΤΑ ΧΡΥΣΑ ΦΙΛΙΑ

Ἐκεῖνη τραγουδοῦσε τὰ τραγούδια τοῦ τῆς ἡμέρας τὰ πάλαι καὶ τὰ τραγουδοῦσε καλλιτέρας ἀπὸ τὰ πάλαι: ἐκεῖνος ἔπαιζε τὸ ντέρι σὺν τοῖς γυναιξί, μὰ καλλιτέρας ἀπὸ κάθε πηγάνικου κι' ἐταί πῆγαναν τὸ δρόμο τους παύοντας καὶ τραγουδοῦντας. Ποιοὶ ἦσαν; Οἱ αὐτοὶ δέν ἤξεραν. Θυμοῦνται μοναχὶ πῶς ποτὶ δέν εἶχαν κοιμηθῇ σὲ στρώμα, ποτὶ δέν εἶχαν φάγει σὲ τραπέζι.

Ἦταν μιά λῆτη νά βλέπῃ κανεὶς τὰ ἔργα αὐτῶν παῖδ' ἀδύνατα καὶ χλωμά. Μὰ ἕνα πρωὶ ξαπνίστηκαν, ὅταν ἔκντησαν μέσ' τὸ χωράκι κοντὰ στὴν οἶκα ἐνὸς δένδρου καὶ εἶδον πῶς εἶχαν κοιμηθῇ χωρὶς νά τὸ νοιώσῃ, με σμιγμένα τὰ στόματα... Ἦσαν πῶς ἦσαν γλυκὸ τὸ φιλ καὶ δέν ἐξεχώρισαν ἕνα ἀπὸ τὰ χεῖλη ποὺ εἶχαν σμίξει κοιμημένα. Μὰ τότε δέν τὰ ἐννοῶσε πᾶ νά τὴ φτώχεια τους.

Μὰ φορὰ ἑκατὸν βρέθηκαν κι' οἱ δυὸ πολὺ ἡμμένοι. Ἦταν κύριος, παγωμένος καὶ ἡμέρας δέν τῶς εἶχε κανεὶς ἔλθειναι: μᾶς ἐστῆσαν στὰ πόδια τους, νοιώθοντας πῶς δύναντο κανέναν ὅση γὰ νά σπληνίσῃ τὸν ἄλλον.

— Γιατὶ νά μὴν ἔχωμε τάχα κι' εἰσεἰς, ὅτι ὅλος ὁ κόσμος ἔχει; Εἶνε τόσο μεγάλο πᾶμα λίγη φωτιὰ γὰ ἔσπασα, λίγο ψωμί γὰ δεῖναι; Ἄλλοι νά κοιμῶνται ἡσυχί, σὲ καλοῦσάμενα σπῆτια κι' εἰσεἰς νά τρεμουλιάζουμε ἐδῶ σὺν πολλὰ καὶ χωρὶς φτερά, χωρὶς φωνή.

Ἐκεῖ ἔλεγε ἐκεῖνη μετὰ τὰ δάκρυα στὰ μάτια. Μὰ ἔφαρνε τοὺς φάνηκε σὺν νά πῆσαν κι' ἔπῃραν στὸν παραδείσειον. Ἐνα φῶς ἀλάστον τοὺς περιετριγύριζε καὶ μὰ γυναικα σὺν ἄγγελος ἐπρόβλεψε μέσ' αὐτὸ φῶς ἦταν χρυσοκόκκινα ντυμένη καὶ κρατοῖσε χρυσοῦ ραβδὸν στὸ χεῖρ.

— Κακόστα παιδιά, τοὺς λέει, ἡ δυστυχία σας μ' ἔκανε νά σὰς συμπόνεω κι' ἔρχομαι

ἐπὶ τῆς ἡλικίας. Οἱ ἱερεῖς ἐξελέγοντο διὰ βίου καὶ δέν εἰσῆγοντο εἰς δεκά, ἦσαν ἀπληροῦν παντὸς δημόσιου φόρου, στατείας, ἐκαστοῦ τῶν προσόδων τῶν κτημάτων των, ἐλάμβανον μέρος τοῦ θύματος τοῦ προσφερόμενου τοῖς θεοῖς καὶ εἶχον ὑπὸ τῆς πολιτείας κατοικίαν. Κατὰ δὲ τοὺς μεταγενεστέρους χρόνους ἤδιαντο νά λαμβάνουν μέρος εἰς τὰς στατείας, ἔχοντας ὑψηλὰν ἀξίαν τοῦ ὑπάτου ἢ τοῦ πρωτότοκου, ὡς ὁ μὲν Πύλλος Κάισαρ ἦτο μέγας ἀρχιερεὺς, ὁ δὲ Κασάρων οἰκονομικός. Ἀπελάμβανον τὰς τιμὰς τῶν τιμῶν, διότι πρὸ αὐτῶν οἱ ῥαβδοῦχοι τῶν ποταμῶν, τὸν ὑπάτον ἔκρινον τὴν δέσπασιν τῶν ῥάβδων των καὶ ἐν τῷ θεάτρῳ καὶ τοῖς ἐκπορομαῖς εἶχον τιμητικὴν θέσιν.

Στ') Οἱ Ποντίφηκες, οἱτοὶ κατ' ἀρχὰς ἦσαν 5, μετὰ ταῦτα 9. Ἐργον εἶχον τὴν διατήρησιν τῆς ἐπὶ τοῦ Τιβέρεως ἱερᾶς γεφυρῆς, τὴν ἐπιτήρησιν τοῦ ἡμερολογίου, τὴν κηρυκτοσύνην τῶν ἐορταστικῶν ἡμερῶν καὶ τὴν ἐπιτήρησιν ὅλων τῶν θρησκευτικῶν πραγμάτων. Εἶχον τὸ ἀξίωμα κληρονομικῶν καὶ ἐθεοοῦντο ἱερεῖς τοῦ Ἄρεως, τοῦ Διὸς καὶ τοῦ Κυρίου. Ὁ ἀρχηγὸς τῶν Πονταφίκων ἐκαλεῖτο μέγας ἀρχιερεὺς καὶ εἶχε τὴν ἐπιστολίαν τῶν ἐστιάδων παρθένων. Ἐξελέγεται ὑπὸ τοῦ λαοῦ καὶ ἀπετελεῖ μέλος τῆς Βουλῆς. Τὸ ἀξίωμα τούτου ἐπὶ αὐτοκρατορῶν ἐδόθη αὐτοῖς, διότι ἐνομιζοντο καὶ ἱερεῖς τῶν θεῶν. Πολλὰ αὐτοκράτορες γενόμενοι χριστιανοὶ ἐτήρησαν τὸν τίτλον τούτον, ὡς ὁ Μέγας Κωνσταντῖνος καὶ ἄλλοι. Ἀπέθανε τὸν τίτλον τούτον τῷ 390 μ. Χ. ὁ αὐτοκράτορ τῆς Δύσεως Γρασιανὸς μὴ ἔχοντας τὰς διαμαρτυρίας τοῦ Ἐθνικοῦ Συμβάσιου.

νά σὰς φέρω βοήθεια. Ὡς τώρα ἦσαστε φτωχότερα ἀπ' τὸν πεῖρ φτωχὸ, ἀπὸ τώρα κι' ἐμπρὸς θά γίνετε πλουσιότερα ἀπ' τὸν πεῖρ πλούσιον. Θὰ κάνετε σὲ λίγον καιρὸ τόσα πλούτη, ποὺ δέν θά βροῦσατε σ' ὅλη τὴ χώρα κάσας γὰ νά τὰ βάλετε.

Ἀκούσαν τὰ λόγια αὐτὰ καὶ θαρροῦσαν πῶς δυνεῖρεῖνται!...

— Καί πῶς θά γίνῃ αὐτό, καλὴ κυρά;

— Εγὼ εἶμαι ἡ καλὴ σας Μοῖρα, ὅτι προστάξω θά γίνῃ. Ὅποιος ἀπ' τοὺς δυὸ σας ἀνοίγει τὸ στόμα, ἕνα φλουρί χρυσοῦ θά πέφτῃ ἀπ' τὰ χεῖλη του, καὶ δεύτερο καὶ τρίτο καὶ ἄλλα ἀπὸ κοντά.

Εὐρεθήκαμε πάλι μέσα στὸν ἀχυρῶνα

Ἡ Μοῖρα κἀθήκε.

Ἐγώ, ἀπὸ λίγα χρόνια, σ' ὅλον τὸν κόσμον ἦταν ἔκαστος ἕνα ἀντορόνιον, ἕνας ἀρχόντης καὶ μὰ ἀρχόντοισιν ποὺ καθόνταν σ' ἕνα παλάτι μεγάλο ὅσο μὲ μίαν πολιτεία, λαμπρὸ σὺν οὐρανὸς μετ' ἄστρον, γιατί ὅλοι οἱ τοῖχοι του ἦσαν μαρμαροχρῆστοι καὶ στολισμένοι μ' ἀτίμητα πετράδια.

Ἀπὸ τόπο σὲ τόπο τὸ πρᾶγμα μαθεύτηκε καὶ στὴ χώρα ποὺ εἶνε ἡ Μοῖρα: καὶ μίαν ἀπ' αὐτὰς — ἐκεῖνη ποὺ φάνηκε στὸν ἀχυρῶνα ντυμένη χρυσοκόκκινα — ἐκίνησε νά πάη νά ἰδῇ τοὺς εὐτυχημένους ἐκεῖνους ποὺ ὅτι εἶχαν τὸ χρυσοῦσαν σ' αὐτή. Ἐφῆσε στὸ παλάτι τὸ βράδυ καὶ μπῆκε στὴ χρυσοῦ κάμαρα ποὺ καθόνταν ὁ ἀρχόντης καὶ ἡ ἀρχόντισσα μοναχοί. Μ' αὐτοὶ ἀντὶ νι δεῖξον χαρὰ τὴν εἶδαν, ἔπασαν κι' οἱ δυὸ στὰ πόδια της μετὰ μάτια ἡμεῖς τὰ δάκρυα.

— Καλὴ κυρά εἰμαστε τόσο δυστυχισμένοι, ποὺ θά πεθάνουμε ἀπ' τὴ λῆτη μας, άν δέν μᾶς σπληνίσῃς.

— Πέτε μου λοιπὸν τί σὰς κάνει νά πανίτε, γιατί ἐγὼ δέν μπορῶ νά τό βρῶ.

— Καλὴ κυρά, ἀλλοῖμονο! ἀπὸ τὸν καιρὸ ποὺ μᾶς ἔδωκες πλοῦτη, ἡ κατὰ τῆς ἀγάπης ἐξάθηκε γὰ μᾶς κάθε φορὰ ποὺ πάμε νά σμιζοῦμε τὰ στόματά μας, φλουριά βγαίνουν ἀνέμεσ' ἀπ' τὰ χεῖλη μας καὶ φλουρὶς τὸ χρυσοῦ αὐτὸ χρυσάφι.

— Α! εἶπεν ἡ Μοῖρα, δέν τὸ εἶχα συλλογισθῇ αὐτό, μὰ τώρα πεῖ δέν μπορεῖ νι γίνῃ ἄλλως, πρέπει νά τὸ πάρετε ἀπόφασι.

— Όχι, ποτέ! ληψοῦμε μᾶς, σπληνίσου μας. Δέν μπορεῖς νά μᾶς πάρης πίσω τὸ χάρισμα ποὺ μᾶς ἔδωκες;

— Καλὰ λοιπὸν, ἃς γίνῃ κατὰ τὸ θέλημά σας.

Καί ἡ Μοῖρα ἄπλωσε ἀπάνω τους τὸ χρυσοῦ ραβδί της...

Εὐρεθήκαμε πάλι μέσα σ' ἕνα ἀχυρῶνα δα-

ΠΑΖΑΡΕΜΑΤΑ

Ο Χ. Γεωργίος Νοτάλ, ἐκατομμυριούχος, άν καὶ νηάπανδρος τῶχει ρίξει ἔξω, κι' ἐνθ' δίνει 25 χιλιάδες φράγκα γὰ τίς τουαλιέτες εἰς ἐρωμένης του, ἀρνείνται τὸ ἴδιο ποσὸ στὴ γυναῖκα του, νέαν καὶ ὀραίαν. Κ' ἐκεῖνη ἀποφασίζει νά τοῦ κηρύξῃ... ἀπεργίαν! Κοκεταρίζεται κι' ἐρωτοτροπεῖ με ὅλους τοὺς ἐπαχέπτας καὶ φίλους τοῦ ἀνδρός της, μόνον σ' ἐκεῖνον δέν δίνει προσοχὴ καὶ τὸ βράδυ διπλοκλειδώνεται στὸ δωμάτιό της. Χάνει κι' αὐτὸς τὴν ὑπομονή του καὶ τέλος ἕνα βράδυ εἰσερχεῖ εἰς τὴν θύραν τοῦ δωματίου της, τὴν στιγμή ποὺ ἐκεῖνη ἐτοιμάζονταν νά τὴν κλείσῃ.

— Ἐπὶ τέλους, διάβολε, ἔχω δικαίωμα νά εἰσελθῶ!

ΤΟ ΘΕΙΟ ΧΑΜΟΓΕΛΟ

Συνάντησα στο μπουλβάρ τον παλιό μου φίλο Βαλαντάρ, έναν πραγματικό γίγαντα, που έδω και είκοσι χρόνια αναστάτων με της διαβολομένες φάρσες του σαν νέος καλλιτέχνης, δολέκληρο το Καρτιέ Λατέν.

«Ατυχέ Βαλαντάρ! Έδω και πέντε χρόνια τον είχα χάσει κυριολεκτικά και τώρα που τον βλέπω, τον βρίσκω καταπληκτικά καταβεβλημένο. Είχε ένα ύψος περίπου, τα μάτια του κομμένα, μου φάνηκε σαν φάντασμα, σκελετωδής μέχρι το σημείο να προεξή φόβο, αβύριστον και με κάτι παλτόρουχα μπαλωμένα, που φαινόταν πως προήρχοντο από το δημοπράτηριο.

«Ο παλιός μου φίλος ο Βαλαντάρ! Δίνοντας του το χέρι μου με ένα χαμόγελο στα χείλη μου, θέλοντας να σκοτώσω στη σκοτεινιά του ψυχής σου, που πολύ αίσιοδοξία μπορούσε, τον πλησιάζω.

«Αγριέμενος υποχωρεί δυο βήματα και προτεινόμενος απειλητικά το τεντωμένο δάκτυλό του, μου φωνάζει με μία φωνή —Κύριε! Πάμε να γελάς έτσι, γιατί αλλοιώς θα μου χρίσεις...»

Νόμισα πως τρελλάθηκε και με το βλέμμα μου έψαξα να βρω, μάτια φυσικά, κανένα πότισμα, όποτε ο Βαλαντάρ με πλησιάζει. «Η όργη του απότομα επέστρεψε και σαν να φαινόταν πως μόλις με ένεθυμείτο:

«Αγαπητέ μου φίλε, θα μου συγχωρήσεις αυτή την ακατανόητη για σένα φυσικά έκρηξη της όργης μου. Και το χαμόγελό σου που με εξημέρισε. Θα κοιμηθώ να υποθέσεις πως έχασα τα λογικά μου. Πίστεψε όμως πως είμαι πολύ καλά στην ύγεια μου και αν αυτό το μείδιμά σου μου πείραζε τόσο πολύ τα νεύρα, υπάρχει κάποιος λόγος. Μην αμφιβάλεις γι' αυτό.

Περλίνα ανασήκωσε τους ώμους και με ύφος ανθρώπου δυστυχισμένου εκούνησε το κεφάλι του.

Πέντε λεπτά αργότερα βρισκόμαστε μέσα στο μπάρ, έχοντας από ένα ποτήρι μπύρα μπροστά μας και εκεί ο Βαλαντάρ άρχισε να μου διηγείται την ιστορία του.

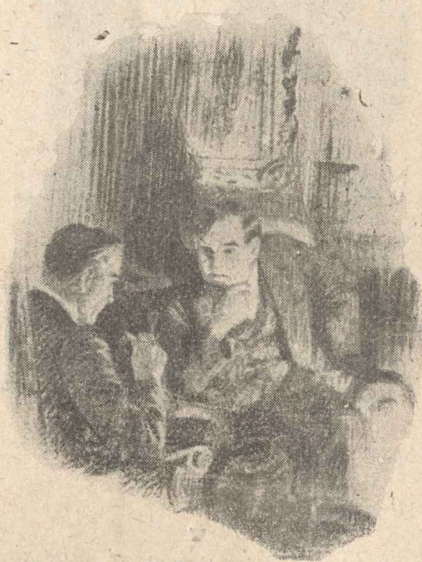
—Πάνε πολλά χρόνια, άρχισε να μου λέγει ο άτυχος, που βρισκόμουν αχτή την εποχή σε μία δυστυχία πιο μαύρη κι από τη σημερινή ακόμη, γιατί σήμερα τουλάχιστον ποιος λίγο ποιος πολύ στη ματεριαλιστική εποχή που βρισκόμαστε, ή ζωγραφική δίνει λίγο ψωμί στο φίλο της. Λοιπόν, ή καλή μου, ή μάλλον ή κακή μου τύχη, μ' έσπρωξε σ' ένα παλιό-πολύ έργο ζωγραφικής, που έκανε χρυσές δουλειές με τους «Αμερικανούς. Αδύνατο δ ζωγραφικό κάπλος, εις τον οποίον απευθύνθηκα για να πουλήσω ένα ταμπλό μου «Μία δύση του ήλιου στη Μπαρμπίου», ή οποία ειλικρινά και με όλη τη μετριοφροσύνη μου, σε βεβαίω, πως ήτανε πολύ καλή, χαμογέλασε υπερποπτικά μόλις του έδειξα αυτό το μικρό αριστουργηματάκι.

—Δεν θα πιάσω ούτε δύο δεκάρες, με την παλιομουντοσύνα σου, από τους πελάτες μου, μου είπε. Και με την μεγαλύτερη ευγένεια μ' έδιωξε.

Ξαναγύρισα ύστερα από λίγες μέρες στο μαγαζί του, αλλά ή ίδια αποτυχία με

επερίμενε. Και επειδή επέμενα λίγο, γιατί ή γκίνια, ή πιο επίμονη, ή συνεχής, ή μαύρη γκίνια, ή γκίνια τέλος που με όλη την τραγικότητα και την απαισιότητα της με βασάνιζε, ο φίλος μου δ ζωγραφικό κάπλος μου λέγει:

—Αν θέλεις, έχω κάτι να σ' προτείνω, για να μπορέσεις να εργασθής για λογαριασμό μου, επί πολλά χρόνια. Άλλά όφειλω να σ' δηλώσω απροκάλυπτα ότι πρόκειται για μία κοινή εργασία αντιγραφής, με την οποία θ' ασχοληθής. Είναι μάλιστα πιο πολύ ζυμωφό από

—Πρόσεξε, φίλε μου, και διερωτήσου σ' ο ίδιος...

Δεν είναι δύσκολο πράγμα. Θα ηγαίνετε στο Λούβρ και θ' αντιγράφετε την Τζοκόντα, και όταν ή αντιγραφή σας θα τελειώσει, και πρέπει να τελειώνη γρήγορα βέβαια, γιατί δεν μου χρειάζονται μεγάλες λεπτομέρειες, θα ξαναρχίζετε πάλι.

Και αφού ο Βαλαντάρ έβρεξε λίγο τα χείλη του στον άφρο της μύρας, εξηκολούθησε μελαγχολικά:

—Πίστεψα πως έσώθηκα. Η δουλειά μου πληρωνότανε πολύ καλά, αλλά ακριβώς απ' αυτήν την καταραμένη εποχή άρχισαν ή δυστυχίες μου, και απ' αυτήν την εποχή δ ελπίδος τύπος που ήξερες τότε, μετεβλήθη στον περίλυπο και ένίοτε επικίνδυνο Βαλαντάρ, που το δορθε να σε πνίξη λίγο πιο πρην.

Λοιπόν, άκουσε, φίλε μου. Έχοντας υπογράψει ένα συμφωνητικό για κάμποσα χρόνια με τον έμπορο αυτόν των έργων ζωγραφικής, άρχισα να εργάζομαι στο Λούβρ. «Ήμουν ατυχής. Η συναίσθησις ότι είχα εξασφαλίσει το ψωμί μου για πολλών καιρό με έκανε ευτυχή. Και κατ' άρχάς όλα πηγαίνανε καλά. Με εξαίρετική τέχνη και με βαθειά ευγνωμοσύνη ανέτρεχα όσο το δυνατόν πιο πιστά το χαμόγελο της Μόνας Λίζα. Ο κάπλος μου εύασεσθήθηκε ή μάλλον με...έτιμωσε εκφράζοντας μου την πλήρη ικανοποίησή του. Ουχ' ήττον όμως μου έκανε και με οικίες πασατηρήσεις. Μοδές δηλαδή: ότι χορεύεται ναών. Πρέπει όμως να τελειώνης πιο γρήγορα, γιατί έχουσε να πουλήσουμε στους πελάτες τους «Αμερικανούς πολλές Τζοκόντες.

«Ε; λοιπόν, φτώχέ μου φίλε! Απ' εδώ

του CHARLES MAGNIEN

άρχισε το μαρτύριό μου. Για την δεύτερη Τζοκόντα όπωσδήποτε τάβαλα πέρα, όπως και για την τρίτη υπορώ να πω, Άλλά από την τετάρτη μία μαύρη απεισιμία άντεκατέστησε την αίσιοδοξία που είχα πρώτα, «Ένας εκνευρισμός διεδόθη την προτέρα μου γαλήνη. Αυτό το αιώνα χαμόγελο του άπαθοδς μοντέλλου μου μου έκανε κακό, με πείραζε τρομερά σ' ένα νεύρα. Άντέδρασα, Έν τούτοις στη δεκάτη αντιγραφή άρχισα να νιώθω πως άσχημα θα τελειώνε αυτή ή δουλειά. Παρεκάλεσα τον ζωγραφικό κάπλο, τον καθίκευσα να μου αλλάξή μοντέλλο, να μερ δώση κανένα άλλο έργο να κάνω, αλλά όμωστά και ψυχρότατα με παρήγγεψε στο συμφωνητικό μας. Άναγκάσθηκα να επιστρέψω στο Λούβρ και να ξαναδώ, όπως το αίνιγμα, τους χαμόγελο, που μου φαινότανε αναιδής και περιφρονητικό, ακόμη και τώρα.

Ο Βαλαντάρ άλλαξε απότομα ύφος. —Πρόσεξε, φίλε μου, και διερωτήσου σ' ο ίδιος αν δεν χρειάζεται σ' ένα διόδο, κανονικό και ίσοροπημένο, μία όπερτατή και υπεράνθρωπη δύναμη για ν' άνθής σ' αυτή την φρικώδη, την άπαισία, σ' αυτήν την τρομερή και άνυπόφορη, πλύν διαρκή, θεα του αιώναίου αυτού χαμόγελο, που με καταδιώκει, παρακολουθώντας με συνεχώς την ήμερα που εργάζομαι και την νύχτα όταν όνειρεύομαι. Άντιγράφω, φίλε μου, τώρα την έκασοτή πεντηκοστή όγδόη Τζοκόντα!

Το γκαρόνι έπληρώσε αυτή ή στιγμή για να πληρωθώ. Ο τίμος αυτός προλετάριος, με την άσπρη ποδιά, αναλογίζομενος ένα γενναίο μπουρμπουάρ, έρχότανε δ καυμένος μ' ένα άδωο χαμόγελο στα χείλη του, φαρδύ και πλατύ σαν μία πατέλλα... Ο Βαλαντάρ, κατακόκκινος, δίνει μία γροθιά στο τραπέζι και ξεφωνίζει:

—Στό διάβολο! Κύτταξε αυτόν τον χάχα. Τι το δορθε με γάλας έτσι; Κοροϊδεύει με μένα!; του ζήτησε κανείς τότε:.....

Λίγο έλειψε να γίνή έπεισόδιο. Έπληρωσα βιαστικά τον λογαριασμό και έφυγα, αφήνοντας τον Βαλαντάρ να φοβρίζη το γκαρόνι, που μάστιγε α ποτήρια αστισμένο και έκπληκτο.

Δεν έπρόκειτο να ξαναδώ τον φίλον μου τον Βαλαντάρ. Άλλά χθές, στη στιγμή «Διάφορα Ι' έα», διάβασα υπό τον τίτλο «Η Τζοκόντα την γλίστασε φθνήατά άκόλουθα:

«Πράγματι το διάσημο ταμπλό, το όποιον άπό έκλάττη και ξαναβρήθηκε ύπό τας γνωστές περιστάσεις, παίζει με την δυστυχία. Χθές οι φύλακες του Λούβρ μόλις πρόφθασαν να συλλάβουν έναν ζωγράφο, που σε στιγμή μίας νευρικής κρίσεως, ώρμησε μ' ένα μαχαίρι να κατακομματιάσθ το περίφημο ταμπλό της Μόνας Λίζα. Ο δυστυχής παράφρων μετεφέρθη εις το ειδικόν θεραπευτήριον του τμήματος μεταγωγών. Είναι ένας ζωγράφος ονομαζόμενος Βαλαντάρ. Τρέμει και νείς αναλογιζόμενος ότι άνευ της έγκαιρου έπεμβάσεως των φυλάκων, ο κόσμος ήδη θα είχε στερηθώ για πάντα το δολέκτικό, του θείου, του μυστηριώδους και αιώναίου χαμόγελο, που καταθέλγει όποιον ευτυχισθ να το αποθαυμάσθ.

ΣΑΡΑ ΜΑΝΙΕΝ

ΚΑΡΟΛΟΣ, Ο Α' ΒΑΣΙΛΕΥΣ ΤΗΣ ΡΟΥΜΑΝΙΑΣ

Πρό της έκθρονίσσεως του Άλφόνσου της Ισπανίας, δύο κράτη άπυχολουν την διεθνή κοινή γνώμη. Με την έκθρονισμόν όμως του πρώτου και την άποκατάστασιν της νεαρής Δημοκρατίας διά των έχάτως διενεργηθεισών εκλογών εις την χώραν των ταυρομαχιών, δεν μένει παρά μόνον ή Ρουμανία να άπασχολή τον κοσμάκη με τας ασθηματικές ύπαιθέσεις του βασιλέως της.

Ενδ' όμως γράφονται καθημερινώς όλοσίδες άναποκρίσεις, καμπάνιες, άρθρα και σημειώματα από την ζωήν του έραστεμένου βασιλέως, ελάχιστα εδημοσιεύσαν περί του παρελθόντος της Ρουμανίας και των βασιλέων της.

Δημοσιεύοντας το κατωτέρω σημείωμα περί του πρώτου βασιλέως της Ρουμανίας Καρόλου, έχομεν την γνώμη ότι ικανοποιούμεν την δικαιολογημένη περιέργειαν των άναγνωστών μας.

Ένα απόβραδο του 1915, ύστερα από άληθινον άσθένεια, πέθανε στο Βουκουρέστι ο πρώτος βασιλεύς της Ρουμανίας Καρόλος Α'.

Κ' ήταν ο Καρόλος ένας από τους λίγους βασιλίδες του Αίμου που πέθαναν βασιλεύοντας στο κρεβάτι τους. Άλλά και πάντα ήταν τυχερός. Όλα του γελούσαν.

Πάλαιψε, δούλεψε, κουράστηκε και στο τέλος του ήρθαν βολικά.

Ο Καρόλος ήταν ο βασιλίδας που έφτασε την Ρουμανία. Και γι' αυτό έδω και 15 χρόνια στη Βουλή με την άναγκη να του θανάτου του, ο Βενιζέλος τον όνόμασε «πρότο και μεγάλο βασιλίδ της Ρουμανίας».

Ήταν άλήθεια μία ξεχωριστή και επιβλητική φυσιογνωμία ο Καρόλος.

Ο Καρόλος άνηκε στην οικογένεια των Χοιτοόλων και συγγενευσ με τον Καίσαρη της Γερμανίας. Δεύτερος γιους του πρίγκηπος Καρόλου Άντωνίου Χοιτοόλων και της Σιγκισμύλκας. Γενήθηκε σ' α 1839 και πέθανε το 1915.

Πρην γίνε ήγεμόνας της Ρουμανίας ύπαιρτοδσε στον Πρωσικό στρατό με τον βαθμό του λοχαγού.

Άλλά άς άφίσουμε για λίγο τον Καρόλο κ' άς ρίξουμε μία ματιά στην μέχρι τότε ιστορία της Ρουμανίας.

Στά μέσα του περασμένου αιώνα Ρουμανία ένωμένη σ' ένα κράτος δεν ύπήρξε. Δυο χωριστές επαρχίες, ή Βλαχία και ή Μολδαβία, υπό την τουρκική κυριαρχία και με ρωσικό προτεκτοράτο, με ήγεμόνες (γγοποδάρους) όργανα των δυο αούτων επικυριαρχιών, άποτελούσαν την Ρουμανία.

Ύστερα από τον κρίμαϊκό πόλεμο ή Δυναμείς ήσαν υπό την προστασία τους της δυο αυτές επαρχίες, χωρίς όμως ή Τουρκία να σηκώση την επικυριαρχία της.

Η Δυναμείς είχαν αποφανθώ τότε να μένουν χωρισμένες ή δυο ήγεμονίες, αλλά οι κάτοικοι το 1859 διάλεξαν και για τις δυο επαρχίες κοινόν ήγεμόνα, τον συναγματοάρχη Άλέξανδρον Κόνζαν.

Μά ο Κόνζαν είχε δεσποτικό χαρακτήρα και τον Φεβρουάριο του 1866 τον έξε-

ΚΑΡΟΛΟΣ Ο Α'

τέβαινε στη Ρουμανία, χωρίς τη θέληση των Δυναμείων, που την προστάτευαν.

Το ζήτημα ήταν σοβαρό. «Ίσως για όλο τον κόσμο. Όχι όμως και για το δαμνιον βισμαρκ.

Συνεβούλευσε τον Καρόλο ν' άνταχθή σ' ής Δυναμείς με ένα «τετελεσμένο γεγονός».

Και ο νεαρός ήγεμόν πιά Καρόλος, έφυγε με έένο όνομα από τη Γερμανία κι έφθασε άγνωστος στο ρουμανικό έδαφος σ' ής 20 Μαΐου 1866.

Στό Τούρνο Σεβερίνο τον άπεθέσαν οι νέοι ύπηκοοί του.

Ύστερα από δυο μέρες έφθασε στο Βουκουρέστι κι' έδωσε τον όρκο της ήγεμόνος.

Τον Οκτώβρη του ίδιου χρόνου έφυγε για την Πόλη να υποβάλή τα άσβη του στον επικυρίαρχο Σουλτάνο, που του έκανε μία πρώτης τάξεως ύποδοχη και του έδωσε το δικαίωμα της διαδοχικής ήγεμονίας στο ρουμανικό θρόνο.

Τά πρώτα χρόνια της βασιλείας του Καρόλου ήσανε πολύ δύσκολα. Τά οικονομικά της χώρας είχανε χάλα. Η διοίκηση βρισκόταν σε άθλια κατάσταση. Ο στρατός κάθε τόσο έκανε επαναστάσεις. Γίεναι άγρια έδερνε πολλές περιόσεις. Κι' μέσα σ' αυτές της συμφορές ήθε κι' ή χολέρα.

Όλα αυτά όμως δεν άπεγοήτευαν το

Κάρολο. Τ' άντιμετώπισε άτάραχος, πάλαιψε, κοπίασε και τά διόρθωσε.

Σ' ής 15 Νοεμβρίου 1869 ο Καρόλος παντρεύονταν την Έλισάβετ, τη γυνάστη λογία βασίλισσα με το ψευδώνυμο Κάρομιν Σούβα, πριγκίπισσα του Βήδ, συγγενή του άτυχούς ήγεμόνος της Άλβανίας.

Ο Καρόλος τη γνώρισε πρώτη φορά το 1861, δαλαδή έξη χρόνια πρην έκλεψη ήγεμόν, άνθυπολογαγός, είκοσαετής μόλις. Έκείνη ήταν 18 χρονών, όμορφη, χαριτωμένη, ρωμαντική.

Από τότε κατενίετο με την ποίηση και της άλλες καλές τέχνες. Κι' ο Καρόλος την έρωτεύθηκε. Και την παντρεύτηκε δυο χρόνια αργότερα.

Ο Καρόλος έπαιξε σπουδαίο ρόλο στο Ρωσοτουρκικό πόλεμο του 1878.

Αέίσωσε να δράση δ στρατός της Ρουμανίας να δράση υπό την άρχηγία του, άνεξάρτητος, κατά της Τουρκίας.

Η Ρωσία όχι μόνο το δέχτηκε, αλλά μαζί με το ρουμανικό στρατό υπό τας διαταγές του ένώθηκε κι' ο ρωσικός στρατός κατά της τελευταίας συγκρούσε της Πλεύνας.

Και ή Πλεύνα σ' ής 31 Ιανουαρίου του 1878 έπσεε και ύπεγράφη ή ειρήνη, διά της όποιας ή Ρουμανία ηόζαντο και ένίετο άνεξάρτητος.

Άλλά ή Ρωσία της άπέσπασε άμέσως τη Βεσσαραβία και γι' αποζημίωση της έδωσε το Δέλτα του Δουνάβη μέχρι Κροισίν.

Όσοσ αργότερα με πολλούς κόπους του Καρόλου, ή άνεξάρτησία της Ρουμανίας επικυρώθηκε.

Και σ' ής 26 Μαΐου 1881 ο Καρόλος άνεκρηρύθη βασιλεύς της Ρουμανίας. Και έστέφθη το 1882 μαζί με την Έλισάβετ. Κι' αφού μεγάλωσε τη Ρουμανία, στεφώσε το θρόνο του, έβλεπε να περηνόν τά χρόνια και ένα σπουδαίο ζήτημα άρχισε να τον άπασχολή σοβαρά. Το ζήτημα της διαδοχής του. Δεν είχε διάδοχο. Επί τέλους σαν άπογοητεύθηκε πως θ' άποκτούσε τέτοιον έφυγε για την Γερμανία και έπεισε τον μεγαλύτερο άδελφό του να ύποσχεθώ ένα από τά παιδιά του ως διάδοχο της Ρουμανίας.

Έτσι έξελέγη διάδοχος ο κατόπιν βασιλεύς της Ρουμανίας Φερδινάνδος, πότερας του σημερινού βασιλέως Καρόλου το Β'.

Άξιον σημειώσεως είναι ότι το στέμμα με το όποιον έστέφθη βασιλεύς ήταν σιδερένιο, κατασκευασμένο από τά τουρκικά κανόνια της Πλεύνας, τά όποια έκυρίευσεν ο στρατός του.

Χαρακτηριστικό ιδιαίτερο του Καρόλου ήταν ή θαλασσοφοβία του! Φοβότανε τη θάλασσα...

Κι' είναι γεγονός πως ποτέ δεν ταξείδεψε διά θάλασσας.

Αυτός σε λίγες γραμμές ήταν ο πρώτος βασιλίδ της Ρουμανίας Καρόλος Α', πάππος του νυν βασιλέως Καρόλου Β', που δεν του έμοιασε καθόλου.

Ο ΕΡΕΥΝΗΤΗΣ

ΤΑ ΗΘΗ ΚΑΙ ΕΘΙΜΑ ΜΙΑΣ ΠΕΡΙΕΡΓΟΥ ΦΥΛΗΣ

Είς την ανατολικήν γωνίαν της Τσεχοσλοβακίας, πού συνορεύει με την Ρουμανίαν και την Πολωνίαν, ζή μία φυλή ανθρώπων με πατριαρχικά ήθη, έθιμα και αυτόνομον κοινοτικήν διοίκησιν, οι Ουτζίουλοι. Είναι ένας πανάρχαιος γεωργικός λαός, πού διετήρησε διά μέσου των αιώνων τα ιδιαίτερα ήθη και έθιμα και παρά την επικοινωνίαν του με άλλους λαούς, με τους όποιους συζή από της αρχαιοτάτης εποχής, όπως τους Σλοβάκους, Ούγγρους, Ρουμάνους και πολυαριθμούς Έβραίους. Υπολογίζεται, ότι ο λαός αυτός ανέρχεται εις 200.000 ψυχών και σήμερα ζή διαμοιρασμένος εις τὰ Κράτη της Τσεχοσλοβακίας Ρουμανίας και Πολωνίας ενώ πρό του πολέμου άνήκεν εις την Αυστροουγγρικήν Μοναρχίαν. Ασχολούνται κυρίως εις την κτηνοτροφίαν και οι Ουτζίουλοι ποιμένες βοσκουν τὰ ποίμνιά των εις τους πρόποδας και τὰς κλυτείες των

Στην κεντρικήν πλατείαν της Γιεσίνας ομάδες από γυναίκες και παιδιά κατά τὸ μεσημέρι συζητοῦν γιά τὰ διάφορα νέα.

Καρπαθίων όρέων. Κατοικοῦν εις πολλά χωρία διεσπαρμένα εις την περιφέρειαν των Καρπαθίων όρέων, εκ των όποιων τὰ μεγαλύτερα είναι δύο, ή Γιεσίνα και τὸ Ράχοβο. Η Ρασίνα είναι τὸ περιεργότερο χωριὸ τοῦ κόσμου, γιατί αποτελείται ἀπὸ ἑναν μόνον δρόμον μήκους 29 χιλιομέτρων

Τὴν Κυριακὴν οἱ Ουτζίουλοι κατεβαί νουν στὰ χωριά καὶ συνομιλοῦν γιά διάφορες ὑποθέσεις.

και εις τὰς πλευράς του εὑρίσκονται τὰ σπίτια του εις μεγάλην ἀπόστασιν ἀπ' ἀλλήλων. Εἰς τὸν μικρόν αὐτὸν δρόμον κατοικοῦν 20.000 κάτοικοι. Όλα τὰ σπίτια είναι ξύλινα, ὅπως καὶ εις ὅλα τὰ ἄλλα χωριά των Ουτζίουλων, γιατί ή χώρα των καλύπτεται ἀπὸ μεγάλη δάση καὶ ή ξυλεία είναι ἀφθονή εις δλόκληρον την περιφέρειαν. Οἱ Ουτζίουλοι ἔχουν διατηρήσει καὶ σήμεραν ἀκόμη μίαν σχετικήν αὐτονομίαν καὶ εις τὰ σχολεία των διδάσκειται ή μητρική των γλώσσα, πού είναι ή ρουθενική. Η γλώσσα αὕτη είναι μία σλαβική διάλεκτος καὶ ὁμιλεῖται σήμεραν ἀπὸ τους μικρορώσσους κ.λ., πού ἐπονομάζονται καὶ Ρουθενοί, ἀνήκουν δὲ εις την Ὀρθόδοξον Ἐκκλησίαν.

Κατὰ τὰς ἐργασίμους ἡμέρας τῆς ἐβδομάδος τὰ χωριά των Ουτζίουλων είναι ἔρημικὰ καὶ χωρὶς κίνησιν, διότι ὅλοι οἱ κάτοικοι εὑρίσκονται ἔξω εις τὰς ἐργασίας των καὶ μόνον ὀλίγοι γυναίκες μένουν μέσα στὰ χωριά. Μόνον τὸ μεσημέρι παρατηρεῖται κάποια κίνησις. Τότε ή κεντρική πλατεία τῆς Γιεσίνας πέρνει λίγη ζωή. Τὴν ὥρα ἐκείνην πολλαὶ γυναίκες καὶ τὰ παιδιά γυρίζουν ἀπ' ἔξω καὶ στέκονται στη πλατεία σὲ διαφόρους ὁμίλους καὶ συζητοῦν γιά τὰ διάφορα γεγονότα. Η σπουδαιότερα εἰδησις γιά τους ἀπλοϊκοὺς αὐτοὺς ἀνθρώπους είναι τὸ σκότωμα μιᾶς ἀρκτου ἀπὸ ἑναν ἐπιδέξιον κυνηγόν καὶ τὸ συμβᾶν αὐτὸ τὸ διηγοῦνται ἐπὶ ἡμέρας καὶ ἐβδομάδας καὶ ἐξετάζουν ὅλας τὰς λεπτομερείας των. Ἐμπορικές δόσοληψίες καὶ ἄλλες συναλλαγές γίνονται μόνον τὴν Κυριακὴν, διότι τὴν ἡμέραν ἐκείνην οἱ ὄρεινοὶ κάτοικοι καὶ οἱ βοσκοὶ κατεβαίνουν στὰ χωριά. Όλοι είναι ντυμένοι με τὴν παλαιὰν γραφικήν των ἐνδυμασίαν καὶ συναθροίζονται στὰ μικρομάγαζια τοῦ χωριοῦ, ὅπου διαπραγματεύονται διάφορες ὑποθέσεις. Ἐκεῖ ἐπίσης μαθαίνουν τὰ διάφορα γεγονότα πού συμβαίνουν

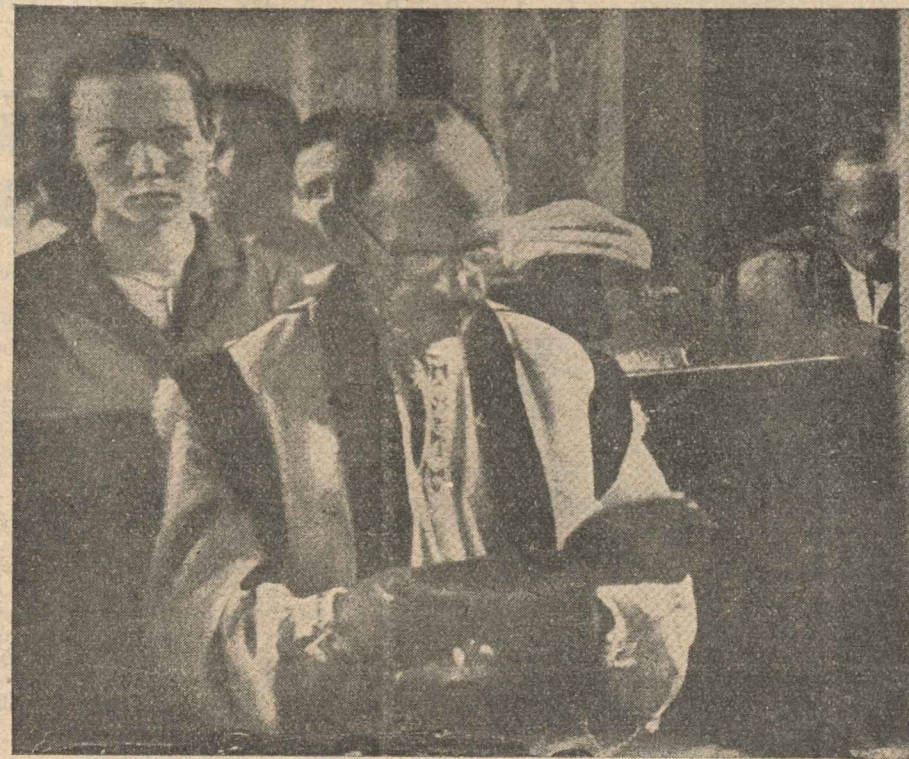
στὰ διάφορα χωριά καὶ πού κυκλοφοροῦν ἀπὸ στόμ ἀσὲ στόμα χωρὶς νὰ ἀναγράφονται εις ἔφημερίδας, ὥστε νὰ πέρνουν τὸ χροῖμα παραμυθίων κατὰ τὴν δυνάμιν τῆς φαντασίας τοῦ ἀφηγητοῦ. Κυριότεροι φορεῖς των εἰδήσεων αὐτῶν είναι διάφοροι πλανόδιοι μικρέμποροι, γνωστοὶ εις τους χωρικοὺς, πού περιφέρονται εις τὰ χωριά των καὶ τους ἐπισκέπτονται καὶ εις τὰ μαντριά των ἀκόμη καὶ τοῖς μεταδίδουν ὅλα τὰ νέα. Ἄν καὶ ζοῦν εις τὴν καρδιά τῆς Εὐρώπης, οἱ Ουτζίουλοι καὶ ἔχουν συγχρὴν επικοινωνίαν μετὰ των ἄλλων κατοίκων τῆς ἐξακολουθοῦν νὰ διάγουν πατριαρχικήν ζωὴν καὶ νὰ μὴ ἐπηρεάζονται ἀπὸ τὸν πολιτισμὸν καὶ τὴν πρόοδον. Ἐξακολουθοῦν νὰ φέρουν τὴν ἐθνικήν των περιβολήν, ὅπως τὴν ἐφόρουν καὶ οἱ ἀρχαι-

Ἐνα συζυγικὸ ζευγάρι Ουτζίουλων ἐθνικὴν ἐνδυμασίαν των.

ότεροι πρόγονοι των, χωρὶς τὴν παραμυθρὰν μεταβολήν, ὅτε αἱ γυναίκες των φροντίζουν νὰ ἀκολουθοῦν τὴν Μόδαν. Ζοῦν ἀπομονωμένοι τελείως με τὸν αὐτὸν των καὶ ἔρχονται εις μικράν ἐμπορικὴν ἐπικοινωνίαν μετὰ των ἄλλων λαῶν, πού ζοῦν εις τὴν χώραν των, χωρὶς νὰ ἔχουν ἄλλην συνάφειαν με αὐτοὺς.

Η συνοχή τοῦ λαοῦ αὐτοῦ ἔχει διακοπῇ με τὴν νέαν διανομήν των ἑδαφῶν τῆς Δυναδικῆς Αὐτοκρατορίας μετὰ τῆς Πολωνίας, Ρουμανίας καὶ Τσεχοσλοβακίας, ὥστε ὁ διαχωρισμὸς του αὐτοῦ εις τὰ τρία κράτη νὰ δημιουργή πολλὰς οικονομικῆς φάσεως δυσχερείας καὶ νὰ φέρῃ πολλὰ προσκόμματα εις τὰς ἐμπορικὰς συναλλαγὰς του. Κατὰ τὸ συνέδριον τῆς εἰρήνης,

Τὴν Κυριακὴν ὅλοι οἱ κάτοικοι πηγαί νουν στὴν ἐκκλησίαν, ὅπου με εὐλὰ βεῖαν παρακολουθοῦν τὴν λειτουργίαν.

μετὰ τὴν πτώσιν τῆς Αὐστροουγγρικής Μοναρχίας, οἱ Ουτζίουλοι ἀπέστειλαν εις Παρίσιους ἀντιπροσώπειαν καὶ ἐζήτησαν ὅπως ἀποκτήσουν πολιτικὴν αὐτονομίαν, ἀλλὰ οἱ νικηταὶ σύμμαχοι δὲν ἤτο δυνατόν νὰ ἱκανοποιήσουν τὴν ἐπιθυμίαν των, διότι ή χώρα, τὴν ὁποίαν κατοικοῦν ἔχει καὶ πολυπληθεῖς ἄλλας φυλὰς με διαφορετικὰ ἤθη καὶ γλώσσας. Ἐτσι οἱ Ουτζίουλοι είναι διαμοιρασμένοι εις τὰ τρία Κράτη τῆς βαρειαυανατολικῆς Εὐρώπης, ἀλλὰ ἔχουν διατηρήσει μίαν σχετικήν αὐτονομίαν εις τὴν κοινοτικήν των διοίκησιν, τὴν ἐκπαίδευσιν καὶ τὴν δικαιοσύνην. Όλοι αἱ μετὰ τῶν διαφορὰ ἐμπορικῆς

Τὸ καλλίτερο ξενοδοχεῖο εις τὴν χώραν των Ουτζίουλων, πού εὑρίσκεται στὸ Ράχοβο.

φύσεως, ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον, ἐκδικάζονται ἀπὸ τὸν γερωντότερον τοῦ χωριοῦ των, βοηθούμενον ἀπὸ συμβούλιον προκρίτων, χωρὶς αἱ κρατικαὶ ἀρχαὶ νὰ ἀναμειγνύονται εις τὰς μετὰ τῶν διαφορὰς των, ἂν αὐτὰ είναι ἀπλὰ μικροδιαφοραὶ. Τὸ συμβούλιον αὐτὸ φροντίζει καὶ διὰ τὴν λειτουργίαν σχολείων εις τὰς κοινότητας των Ουτζίουλων καὶ διὰ τὴν διατήρησιν των εἰσπράττει ἀνάλογον φόρον. Τὸ κοινοτικόν των συμβούλιον είναι ή μόνη μορφή διοικήσεως, τὴν ὁποίαν ἔχουν καὶ ή ὁποία διατηρεῖται ἀπὸ των ἀρχαιοτάτων χρόνων μέχρι τῆς σήμεραν. Η λειτουργία τῆς διοικήσεως αὐτῆς ἐξακολουθεῖ νὰ διαρραμένη ἀπλῇ, ὅπως ἦτο καὶ κατὰ τους χρόνους κατὰ τους ὁποίους τὸ πρῶτον ἐφηρμόσθη καὶ παραμένει ή ἴδια μέχρι των ἡ-

μερῶν μας, ὅπως καὶ ή ζωὴ των παρέμεινεν ἀπλή καὶ πατριαρχική, καθὼς ἦτο καὶ κατὰ τους χρόνους των πατέρων των, χωρὶς νὰ σημειώσῃ οὔτε τὴν ἐλαχίστην μεταβολήν.

ΣΚΕΨΕΙΣ ΚΑΙ ΓΝΩΜΕΣ

—Πολὺ εὐκολότερα είναι κανεῖς λογικὸς γιά τους ἄλλους, παρά γιά τὸν αὐτὸν του.

—Εἶναι μερικοὶ ἄνθρωποι πού δὲν θ' ἀγαποῦσαν ποτέ, ἂν δὲν εἶχαν ἀκούσει νὰ μιλοῦν γιά ἔρωτα.

—Η γυναίκες προτιμοῦν νὰ τῆς κακολογοῦν, παρά νὰ μὴ μιλοῦν διόλου γι' αὐτές.

—Τὸ ν' ἀρκῆται κανεῖς σ' ἑνα δίκαιον ἔπαινον μοιάζει σὰν νὰ ἐπιθυμῇ διπλὸν ἔπαινον.

—Η κολακείες των ἄλλων δὲν θὰ μᾶς ἐβλάπτουν, ἂν προηγουμένως δὲν ἔκαμνα κευάμε. ἡμεῖς οἱ ἴδιοι τὸν ἑαυτὸ μας.

—Υπάρχουν ἄνθρωποι με ἐλαττώματα πού ἀρέσουν πολὺ περισσότερον ἀπὸ ἄλλους με προτερήματα.

—Η φιλαργυρία ἔρχεται σὲ πιδ μεγάλη ἀντίθεση με τὴν οικονομία, παρά ή σπατάλη.

—Η ἀρετὲς χάνονται στὸ συμφέρον, ὅπως τὰ σώματα στη θάλασσα.

—Θὰ ἦταν πιδ εὐτυχὴς ὁ ἄνθρωπος ἂν ἐχρησιμοποιοῦσε τὸ λογικὸ του γιά νὰ ὑποφέρει τῆς ἀτυχίας πού τὸν βρίσκουν, παρά γιά νὰ προὖθῃ ἐκεῖνες πού μποροῦν νὰ τοῦ συμβοῦν.

—Η κυριώτερα αἰτία πού ἀλλάζουμε φίλους είναι ὅτι δὲν μᾶς ἐθαύμασαν ἀρκέτα οἱ παλαιοὶ μας φίλοι, πού μᾶς ἔχουν καλὰ, καὶ ή ἐλπίς ὅτι θὰ ἐπιτύγουμε αὐτὸ ἀπὸ τους νέους φίλους πού δὲν μᾶς ἔχουν ἀκόμη καλὰ.

—Η περίεργεια ἔχει δύο αἰτίες : ἡ γιά νὰ μάθουμε κάτι πού θὰ μᾶς εἶναι χρήσιμο, δηλαδὴ ἀπὸ συμφέρον, ή γιά νὰ μάθουμε κάτι πού δὲν ξεύρουν οἱ ἄλλοι, δηλαδὴ ἀπὸ ὑπερηφάνεια.

—Ο κόσμος δὲν περιφρονεῖ ὅλους ὁσους ἔχουν ἐλαττώματα, περιφρονεῖ ὁσους ὅλους ὁσους δὲν ἔχουν καμμιὰ ἀρετή.

ΤΟ ΤΕΛΕΥΤΑΙΟΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΤΟΥ ΕΝΤΓΑΡ ΟΥΑΛΛΑΣ

ΤΟ ΜΥΣΤΙΚΟΝ ΤΗΣ ΜΑΙΡΗΣ ΓΚΡΗΛΑΡ...

τρία κιδώτια με πολυβόλα. Τὸ ἕνα ἀπ' αὐτὰ εἶνε, φαίνεται, μέσα στὸ φορηγὸ...
—Αὐτὸ εἶνε ἐνδιαφέρον... Καὶ ὅμως ὁ Στόκερ δὲν φαίνεται τέτοιος ἄνθρωπος, ἀν καὶ εἶνε ἀδελφὸς τοῦ Ντάνεϋ.

—Εἶνε γιὰ τὸ Ντάνεϋ! ἀπήντησε καγχάζοντας ὁ ἀρχιανκριτὴς. Ὁ Ντάνεϋ δὲν εἶχε ποτὲ τὸν κανέναν ἀδελφὸ. Ἀν σὰς εἶπε αὐτὸς τέτοιο πράγμα, ἦταν μὴ ἀπεγνωσμένη ἐπιπόνησις τοῦ γιὰ νὰ ἀποτρέψῃ τὴς ὑπονοήσεις σας. Ὁ Στόκερ ἦταν ἕνας ἀπὸ τοὺς τρεῖς ἐξέστους τῆς κλοπῆς τῆς Πραπέτης τῆς Γλασκώθης.

—Ἦταν ὁ φύλακας τοῦ θησαυροῦ καὶ τὸ δεξιὸ χερὶ τοῦ Ντάνεϋ. Φαίνεται ὅτι ὁ ἕνας εἶχε γελήσει τὸν ἄλλο καὶ ὁ Στόκερ τὸ εἰσέλασε μετὰ τὸν θησαυρὸ. Δὲν θὰ ἤθελα νὰ εἶμαι στὴ θέσι τοῦ ἄν εἶνε τοῦ Ντάνεϋ τὸ αὐτοκίνητο πού τὸν παρακολουθοῦσε.

—Ὅταν ὁ Τίμ ἐγύρισε στὸ σαλόνι ἡ Μαίρη

Ἀφῆρε τὸν φύλακα νὰ φυλάξῃ τὸ αὐτοκίνητο

Γρηλάρ εἶχε ἤδη ἀποσυρθεὶ στὸ δωμάτιό της. Ὁ νέος τὴν ἐκατηνίκισε περνοῦντας μπροστὰ ἀπὸ τὴν πόρτα της καὶ εἰπετα ἐπὶ τῆς πλαγίας. Αἱ συγκαίνισες τῆς ἡμέρας ἐκείνης ἐδωχάν τὸν ὕπνο ἀπὸ τὰ βέλματα τοῦ. Δύο ὀλόκληρες ὥρες ἔμεινε ἀγρυπνῶν καὶ εἰπετα ἐβυθίσθηκε σὲ μὴ ἐλαφρὴ καὶ σύντομη νύκτι.

Στὴς τρεῖς καὶ μισὴ σηκώθηκε, ἀναφερωτὰ στὸ τῆμα καὶ τραβώντας μὴ πολυθρόνα κοντὰ της, κάθισε καὶ ἐδοκίμασε νὰ διαβάσῃ. Λίγο προτοῦ ἀποκοιμηθῇ, ἐνόησε ὅτι ἀκούσε ἐλαφρὰ βήματα ἐξω ἀπὸ τὴν πόρτα καὶ ἐπρόσεξε γιὰ νὰ ἀκούσῃ καλύτερα. Ἀλλὰ δὲν ἀκούσε τίποτε καὶ συνεπέρανε ὅτι εἶχε ἴσως ὀνειρευθεῖ.

Ἐξύπνησε μονοδιάσμενος τὸ προῖ, ὅταν ἡ ὑπηρεσία τοῦ ἐφῆρε τὸ τοῖτό του καὶ δὲν ἦταν καθόλου εὐδιάθετος ὅταν συνήντησε τὴν Μαίρη στὸ ἰδιαιτέρου σαλόνι. Ἐκείνη ἀπάντησε ἐφαινετο δροσερὴ καὶ ἀτάραχη. Τὸ εἶδε ἕνα γράμμα πού ἦταν ἐπάνω πρὸς τραπεζί :

—Κάποιος ἦλθε καὶ σὰς ζήτησε πολὺ νωρίς, εἶπε.

Ὁ Τίμ ἐπῆρε τὸ γράμμα. Εἶχε δοθῇ ἀπὸ τὸν ἴδιον τὸν ἐπισκεπτή καὶ ἦταν γραμμένο μετὰ μὲλαν. Ἀρχίζετο αὐτομα καὶ χωρὶς καμμιὰ προαγόρευσι :

«Ἡ κόρη σου τὴν νύκτα σου σὲς ξένης δουλειῆς, Τζόρνταν, γιὰτὶ ἀλλοιῶς θὰ τὴν χάσῃς. Βρίσκω μὴ ἀδεια, κύτταξε νὰ τὴν χάσῃς χωρὶς νὰ ἀνακατεῖς τὴν δουλειά μετὰ τὴν διασκέδασι. Α. Ν.». —

Ὁ Τίμ ἐκτύπησε τὸ γράμμα μετὰ κατὰ πᾶν. —Ἦταν ἐδῶ ὅταν ἦλθε στὸ σαλόνι :

ΤΙΚ - ΤΑΚ

ΤΙΚ - ΤΑΚ

φερθεῖ κατὰ βαρὺ γιὰτὶ ἡ ταπετσαρία τοῦ ἦταν γδαρμένη σὲ πολλὰ σημεῖα. Τὸ ἕνα τῆμα εἶχε σπᾶσει καὶ στὰ ἐσωτερικὰ τοιχώματα τοῦ ὑπάρχον δυὸ βαθυλόμενα, σὰν νὰ ἀνομιμοποιῶν ἐκεῖ γωνίες κόποιου κλωβίου.

Ὅτε λοιπὸν καὶ ὁ Ντάνεϋ δὲν ἐταξείδευε χωρὶς φορηγόν. Τὰ καὶ οἱ δύο ἄνδρες συνεισέφερον τὴν ὑπὲρ κανένας ἄλλος θησαυρὸς στὴ Σκωτία, τὸν ὁποῖον ὁ Ντάνεϋ παρέλαβε ταυτοχρόνως μετὰ τὴν παραλαβὴ τοῦ πρώτου ἀπὸ τὸν βορρὸ τοῦ. Μέσα σὲ μὴ πολλὰ πού βρισκότανε κρεμασμένη στὸ ἐσωτερικὸ τοῦ αὐτοκινήτου, δίπλα στὴ θέσι τοῦ ὁδηγοῦ, ὁ Τίμ ἔκαμε μίαν πολλὴ ἐνδιαφέρουσα ἀνακάλυψιν. Εὗρε μίαν ὀλόκληρη ταινία σφαιρὸν γιὰ μικρὸ πολυβόλον...

Ὁ Ντάνεϋ τὴν εἶχε ξεχάσει φαίνεται ἐκεῖ, ἐνῷ ἐφρόντιζε διὰ τὴν μεταφορὰν ὁλων ἄλλων περιεχομένων τοῦ αὐτοκινήτου εἰς τὸ αὐτοκίνητον τοῦ Τίμ. Ἀπεδεικνύετο ὅτι ὁ Ντάνεϋ τὸν ἀρχιανκριτὸν Κόσλντ δὲν ἦταν χωρὶς ἀξία. Ὅταν ὁ Τίμ ἐπείσθησε τὴν ἐξέτασιν αὐτὴν τοῦ αὐτοκινήτου ἐκβαρύνετο εἰς τὸν αὐτοκίνητον, ἀλλὰ δὲν παρέρχοντο νὰ ἀνακαλύψῃ τίποτε περισσότερον.

Κατέβηκε ἀπὸ τοὺς ἀστυνομικοὺς τῆς νυκτερινῆς ὑπηρεσίας δὲν ἀνέφερεν εἰς εἰδὸς τὸ αὐτοκίνητον πού εἶχε, ἀλλὰ γιὰτὶ ὁ Ντάνεϋ εἶχε λάβει τὸν κώπον νανύριση πᾶσι καὶ νὰ ἀναλλάξῃ τὸ αὐτοκίνητό; Οἱ μηχανικοὶ πού ἐξήτασαν τὸ λατομικὸν αὐτοκίνητον, δὲν εὗρεσαν καμμιὰ βλάβη στὴ μηχανή του καὶ ἡ δεξιότης τῆς βεντίνης του ἦταν κατὰ τὰ τρία τέταρτα γεμάτη.

—Νομίζω, ὅτι ἡ ἐξήγησις αὐτοῦ τοῦ πρᾶγματος εἶναι ἀπλή, εἶπεν ὁ ἀστυνόμος. Ὁ ἀνθρωπος αὐτὸς ἤξερε ὅτι ἡ ἀστυνομία ἐφρόντιζε νὰ ἀνακαλύψῃ τὸ αὐτοκίνητον ἀπὸ εἰδικῶς καὶ ὅχι ἕνα αὐτοκίνητον σὰν τὸ δικό σας. Ἐτοίμοις, ὅτι ἐξηγεῖται τὸ πρᾶγμα δὲν ἤξερε, ὅτι βρισκόσαστε ἐδῶ στὸ ξενοδοχεῖο αὐτό, ὅσο ὅταν ἀνοίξετε τὸ πρῶτον γκαράζ πού βρέθηκε μπροστὰ τοῦ καὶ εἶδε ὅτι τὸ αὐτοκίνητον ἦταν δικό σας. Ἀλλὰ πᾶς τὸ κατάλαβε; Εἴχατε ἀφήσει τίποτε μέσα;

Ὁ Τίμ ἐσέφθηκε καὶ θυμήθηκε ὅτι πρᾶγμα, εἶχε ἀφήσει ἕνα σημειωματάριον μέσα στὸ αὐτοκίνητον πού εἶχε ἀπ' ἐξω γραμμένο τὸ ὄνομά του.

—Ἐτοίμοις, ὅτι πρᾶγμα, εἶπεν ὁ ἀστυνόμος, ἀν καὶ δὲν εἶχε ἀνάγκη ἀπ' αὐτό, ἀπὸ τὸ ὄνομα σασεῖναι γραμμένο μετὰ μωχία διὰ ἀπὸ τὸν ἀριθμὸν τοῦ δωματίου σας, στὸ χῶλ τοῦ ξενοδοχείου.

—Τὴν νύκτα δὲν ὑπάρχει ἄλλος θυρωρὸς στὸ γκαράζ. Ὁ νυκτερινὸς φύλακας ὁμιλοῦν, ὅτι εἶχε ἀποκοιμηθῇ. Ὁ Ντάνεϋ ἐμπίστευε, φαίνεται, μέσα γιὰ νὰ βρῇ τρέφωμα. Διέσχετο τὸ ντυλὰπὶ τὸν τροφίμων καὶ ἐπῆρε διὰ ψωμιά, ἕνα σαλάμι καὶ μερικὲς πατατάκιες μύσας. Φαντάζομαι ὅτι τοῦ εἶνε λίαν δύσκολο νὰ ἀνεφοδιάξῃ σὰν τρέφωμα.

Φαίνεται λοιπὸν εἰς εἰδὸς τὸ ὄνομα σας στὸ πᾶνμα τοῦ ξενοδοχείου καὶ τότε ἐγραψε τὴν ἐπιστολὴν πού σὰς ἔφισε καὶ ἡ ὁποία εἶναι γραμμένη σὲ χαρτὶ τοῦ ξενοδοχείου. Εἰς τὴν τελευτὰ πού τὴν ἀφῆρε στὸ προθάλαμον δὲν θύληξε νὰ σὰς κάμῃ μὴ προσωπικὴ ἐπιστολήν στὸν κωτῆν σας.

—Εἶναι καὶ αὐτὸς λίαν τεταρμένος, εἶπεν ὁ Τίμ ἐκπνέοντας τὰ δόντια του.

—Ὅταν διηγήθηκε ὅλη τὴν ἱστορίαν στὴ ταβερνήνῃ ἐκείνῃ ἐπρόσθεσε :

—Ὅτι ἀναγκασθὼ νὰ νοικιάσω ἕνα αὐτοκίνητον, ἀν καὶ νομίζω, ἐνὶ σὺν τέλει θὰ ὑπονοήσω νὰ ἀγοράσω ἕνα δικό μου!

Δὲν ἐδουλοκλήθηκε νὰ νοικιάσῃ πρᾶγματι ἕνα αὐτοκίνητον, ἀλλὰ αὐτὸ πού εὗρε δὲν ἦταν ἀρκετὰ καλὸ ὥστε νὰ μπορέσῃ νὰ τοὺς μεταφέρῃ στὸ Λονδίνο. Ὁ Τίμ ἀπεφάσισε νὰ ξεκινηθῇ ἀμέσως γιὰ τὸ Πιτερμάρκοον ἢ γιὰ τὸ Σάμφορντ, ἀλλὰ καὶ πάλιν ἡ τροπὴ τὴν γεγονότων ἐπῆλθε καὶ ἐματαίωσε τὰ σχέδιά του.

(Ἀκολουθεῖ)

ΔΥΝΑΜΗΤΕΙΣ ΔΙΣΤΥΝΟΜΙΚΟΥ

Ο ΓΙΑΝΝΗΣ ΑΓΙΑΝΝΗΣ... ΔΙΚΟΛΑΒΟΣ!

Μετά τὴν ἐπιθεώρησιν τῶν σκοπῶν τὰ παράπονα τοῦ γκαρσονιῶ. —Ἡ ὑποχρεωτικὴ ἐπέμβασις τοῦ κ. Ἀστυνομίου. —Ὁ κ. πού τρώγει καὶ δὲν πληρώνει. —Εἶμαι ἐν τιμῷ, ἐπαγγέλλομαι τὸν δικολάβον καὶ σὰς παρακαλῶ μὴ μ' ἐνοχλεῖτε. —Ἡ σύγκρουσις ἀντιλήψεων περὶ ἀστικού δικαίου μετὰ τὸν κ. δικαστὴν. —Δεκαπενθήμερος φυλάκισις καὶ ἐπανάλυψις τῆς μηχανῆς. —Τὸ ἐυλοκώτημα καὶ ἡ ἐπέκτασις τῶν ὁρίων τοῦ Τμήματος.

Ἡ ὥρα εἶναι 11.30 μ.μ. καὶ ἀξιωματικὸς ἐπιθεωρησὸς τυγχάνων, ἔχω τελειώσῃ σχεδὸν τὴν ἐπιθεώρησιν τῶν σκοπῶν καὶ ἀνεβαίνω διὰ τῆς ὁδοῦ Περαιῶς στὴν Ὁμόνοια γιὰ νὰ πάρω κανένα τσάι. Τὸ πρῶτον εἶναι ἀρκετὰ δύνατον καὶ εἰς ὀλίγον διαβάσει τῆς ὁδοῦ σπυρδύουν νὰ μπῶν στὸ πλησιέστερον καφετεῖον γιὰ νὰ ξεσταθῶν. Πρὸ τῆς Πολυτεχνικῆς μετὰ πλησιάζει ἕνας ἄνθρωπος τρέχωντας :

—Κύριε ἀστυνόμη, κύριε ἀστυνόμη ! Γύρισα πίσω μου καὶ ἀπὸ τὴν περιβολὴν

—Πληρώστε με, κύριε...

τοῦ ἀντελήφθην ὅτι ἦτο γκαρσονὶ κάποιου ἐκεῖ πλησίον ἐπιστολίου.

—Νὰ πάρῃ ὁ διάβολος, εἶπα μέσα μου. Κάποιο ἐπιστολίδιον θὰ ἔνιεν καὶ θὰ πληρώσω ἐγὼ τὰ σπασμένα.

Ἐστάθηκα καὶ τὸν ῥώτησα :

—Τί θέλετε, παιδί μου ;

—Κύριε ἀστυνόμη, σὰς παρακαλῶ, ἔρχεσθε ἐδῶ στὴν ὁδὸν Κεραμεικοῦ, στὸ ἐστιατόριον ἡ «Φρόνη». Ἐνὰς κύριος ἦλθε καὶ ἐφαγε καὶ δὲν πληρώνει !

—Πῶς εἶπες ; Δὲν πληρώνει ;

—Μάλιστα. Ἐφαγε μίαν ψιφίαν, μίαν σαλάτα, μίαν μακαρόνιαν, δύο ψωμὶ καὶ ἕνα κατσαρόλα κρεμμύτων, ἕνα γλυκὺ καὶ τώρα δὲν ἐννοεῖ νὰ πληρώσῃ.

Δειπνῶν λοιποῦτοισιν, ἐσέφθηκα, ἐνῷ μενεῖρα ἀκολουθοῦσα τὸ γκαρσονὶ στὴν ὁδὸν Κεραμεικοῦ.

Σὲ πέντε λεπτά βρισκόμαστε στὸ ἐστιατόριον, τοῦ ὁποίου λόγῳ τῆς ὥρας, μοναδικὸς πελάτης ἦτο ὁ κύριος πού δὲν πληρώνει !...

Ἐκείνητ' ὅ ἕνα γυναικίον τραπέζι καὶ ἐλέει στὸ κινῶν. Ἡ ἱσοδὸς μὲς ὡς φαίνεται δὲν τοῦ ἔκαμε ἐξαιρετικὴν ἐντύπωσιν, γιὰ τὴν δὲν ἔδωκε κανὲν σημασίαν.

Τὸν πλησίασα καὶ μὲ μαλακὸ ὕφος τοῦ εἶπα :

—Κύριε, τὸ γκαρσονὶ παραπονεῖται ὅτι δὲν πληρώνετε. Γιατί ;

Γύρισε τὸ κεφάλι του καὶ εἰς τὸν πρῶτον ἐνὰ βλέμμα περφοροντικόν, μοῦ ἀπήντησε :

—Δὲν εἶχε δικὸν τὸ γκαρσονὶ.

Συγχρόνως δὲ μοῦ ἐκείσε τὸ ἀριστερὸν μάτι.

Νὰ πάρῃ ὁ διάβολος ! Αὐτὸς εἶνε σπουδαῖος ! Τρώγει, δὲν πληρώνει καὶ ἔχει καὶ ἀντιλήψεις περὶ δικαίου. Καὶ πάλιν μοῦ κλίνει τὸ μάτι μυστηριωδῶς...

—Ἰσως νὰ εἶναι μεθυμένος, εἶπα στὸ γκαρσονὶ. Θὰ τὸν πάρω στὸ Τμήμα καὶ αὐ-

ριον ξεκαθαρίζουμε τὴν ὑπόθεσιν. Προτοῦ ὅμως τελειώσω τὴν φράσιν μου, ὁ κύριος σηκώθηκε, φέρεσε τὸ καπέλλο του καὶ ἐτοιμάζετο νὰ φύγῃ.

Τὸν πλησίασα κοντὰ στὴν πόρτα καὶ μετὰ τὸν τρόπο τοῦ εἶπα :

—Κύριε, σὰς παρακαλῶ νὰ με ἀκολουθεῖτε στὸ Τμήμα, νὰ ξεκαθαρίσετε τὴν θέσιν σας.

—Τί λές, μωρέ ; στὸ Τμήμα ; τί δουλειά ἔχω στὸ Τμήμα ; ἀρνήσῃ με ἡσυχῶν.

—Αὐτὸ μὰς ἐλπετε. Ἐχομε καὶ ῥέστα, εἶπα μέσα μου.

Καὶ ἀμέσως ἐπρόσθεσα :

—Ἀκούσε δὲ, μπάρμπα. Θὰ ῥθῃς στὸ Τμήμα, ἀκούς ;

—Δὲν ἔρχομαι πονθενά. Δὲν ἔκανα κανένα ἐγκλήμα καὶ δὲν ξέρετε τὴν δουλειά σας. Κρίμα πὸν εἶστε καὶ ἀστυνόμοι...

—Μὰ, κύριε μου, φάγατε καὶ δὲν πληρώετε...

—Καὶ τί εἶναι αὐτό, παρακαλῶ ;

—Εἶναι ἀδίκημα, γιὰ τὸ ὁποῖον συλλαμβάνεσθε.

—Εἶναι ἀδίκημα ἀστικόν, γιὰ τὸ ὁποῖον δὲν συλλαμβάνομαι, καὶ νὰ πάτε νὰ διαβάσετε, ἀφίνοντάς με ἡσυχῶν.

—Πῶς λέγεσθε, κύριε ; τί ἐργασίαν κάνετε ;

—Λέγομαι κύριος Κουκίδης, εἶμαι δικολάβος ἀπὸ τριακονταετίας καὶ ἐντιμῶτατος ἄνθρωπος !...

—Τότε, πληρώσατε τὸ γκαρσονί, νὰ τελειώσουμε.

—Δὲν πληρώνω κανέναν. Νὰ διεκδικήσῃ τὰ δικαιώματά του, ὅπως καὶ τόσοι ἄλλοι, διὰ τὸ εἰρηνοδικόν.

—Α ! τὸ ἔχετε αὐτίμα... Ἐλάτε μαζί μου.

Τότε, ὑπὸ τὸν θόρυβον τῶν διαμαρτυριῶν τοῦ κ. δικολάβου, φθάσαμε εἰς τὸ Τμήμα καὶ τὴν ἐπομένην, μετὰ μετὰ ἐκείνη, σὸν κ. εισαγγελέα καὶ τέλος στὸ αὐτόφορον μονομελὲς πλημμελειοδικεῖον.

Ἐπειτα ἀπὸ θορυβώδη διαδικασίαν, κατὰ τὴν ὁποίαν ὁ κ. δικολάβος προσπαθοῦσε νὰ πείσῃ τὸν δικαστὴν ὅτι τὸ ἄδίκημα εἶναι ἀστικῆς φύσεως !, τοῦ δικαστοῦ ἐπιμένοντες εἰς τὴν ποινικὴν φράσιν, ὁ κ. Κουκίδης κατεδικάσθη εἰς δεκαπενθήμερον φυλάκισιν.

Τὸ πρᾶγμα ἐτελείωσε καὶ ὁ κ. Κουκίδης ἐλάβε τὴν ἀνοῦσαν πρὸς τὴν Παλαίαν, ἐνῷ δὲ πρὸς τὸ Τμήμα μου. Εἶχε περᾶσει σχεδὸν ἑξάμηνον καὶ τὸ ἐπιστολίδιον εἶχε ἀποσυνθῆ.

Μὴ βραδεία ὅμως, ἐυρίσκόμενος εἰς τὸ τέμας ἱπποδρόμου ἐν στολῇ καὶ ἐν ἀναμονῇ ἐνὸς ραντεβού ἀρκετὰ σπουδαίου, μετὰ ἐλπίδας ἕως χονδρὸς κύριος ἀσκέτης καὶ μετὰ παρακλητικὸν ὕφος μοῦ λέγει :

—Κύριε ἀστυνόμη, ἔχετε τὴν καλωσύνην νάρθητε ἐδῶ στὸ οἰκονομαγεῖόν μου. Ἐνὰς μασκαράς ἔχει φάει ἕναν περίδρομον καὶ δὲν πληρώνει !

—Νὰ πάρῃ ὁ διάβολος ! ὁ Κουκίδης θὰ εἶναι, σέξερθεμα.

Νευριασμένος, τὸν ῥώτησα :

—Δὲν ποῖ λές, κ. οἰκονομαγεῖ, τί ἔχει φάει ; ῥώτησα, ἐνῷ πᾶναι ἀναγκαστικῶς πρὸς συνάντησιν τοῦ κ. δικολάβου, ἐγκαταλείπων τὸ ραντεβού μου.

—Ἐχε φάει αὐτὸ καὶ αὐτό, κύριε ἀστυνόμη. Καὶ ἀπαρτίσθησε τὸν γνωστὸν κατάλογον

ΕΛΛΗΝΙΚΟΣ ΣΤΙΧΟΣ

ΣΤΙΓΜΕΣ ΖΗΛΕΙΑΣ

Είπε στιγμές που μόνο στην αγάπη σου πι-
(στεύω)
κι' όλα τ' αρνιέμαι... Σὺ γιὰ μὲ Θεός.
Είπε στιγμές που σ' ἀγαπῶ τρελλά, που σὲ
(λατρεύω)
κι' ὅλος ὁ κόσμος εἶν' γιὰ μὲ καλός...

Αὐτὲς ἡ ἔξοχες στιγμὲς τί δὲν ἀξίζουν τάχα
βασιλείου γιὰ μένα ἡ ζωὴ,
ὅλα τριγύρω μου γελοῦν... καὶ νοσταλγῶ μο-
(νάχα)
νὰ ζήσω σ' ἓνα ἀτέλειωτο πρῶι...

Κι' εἶπε στιγμὲς π' ὅλα μὲ μιάς τριγύρω μου
(σαχλεύουν)
καὶ τὴν αγάπη σου θαρρῶ ψευτιά,
καὶ τὰ φιλιὰ σου τὰ μισῶ... γιατί ἄλλες τὰ
(γυρεύουν)
καὶ στὴν καρδιά μου καίει μιά φωτιά.

Κι' εἶπε στιγμὲς που νοιώθω τέτοιο μῦθος
(καὶ μανία,
νὰ σὲ σκοτώσω πρὶν χαθῶ γιὰ σέ,
καὶ σὲ συχαίνομαι... κι' ὅλα μοῦ φέρνουν
(μιὰν ἀηδία,
κι' ὅμως δὲν σὲ μισῶ... πονῶ, χρυσέ !

Πονῶ γιατί σὲ θέλω ὅλον δικό μου καὶ ζή-
(λεύω)
μόνο δικό μου, πῶς νὰ σοῦ τὸ πῶ ;
κι' ἂν νοιώσω πῶς δὲν μ' ἀγαπᾷς, πότερο
(σὲ λατρεύω,
καὶ σὲ μισῶ φοιχτά... καὶ σ' ἀγατῶ...

ΙΦΙΓ. ΡΕΝΤΖΟΥ ΣΦΑΚΙΑΝΑΚΗ

που εἶχα ὑπ' ὄψιν μου ἀπὸ τὴν πρώτην συ-
νάντησίν μου μὲ τὸν περιεργὸν αὐτὸν Γιάν-
νην Ἀγιάννην ὑπὸ μορφὴν δικολάβου.
Φθάσαμε στὸ οἰνομαγειρεῖον.
—Μὴ φρονάζεις, φίλε μου. Εἶναι τὸ πρό-
γραμμα τοῦ ἡμερησίου συσσιτίου του καὶ ἔ-
τιγε νὰ εἶσαι σὺ τὸ θῆμα σήμερα.
Καὶ ἀποτεινόμενος εἰς τὸν κ. Κουνιδήν,
εἶπα :
—Σῆμα ἐπ' αὐτῷ, κ. δικολάβε, καὶ νὰ πη-
γαίνουμε.

Καὶ συνόδενσα τὴν φράσιν μου μὲ μίαν...
καρταζιάν.

Οὐδέποτε διαμαρτυρίαν ἢ ἀπάντησιν ἔλαβα.
Τὸν ὠδήγησα νευριασμένος στὸ Τμήμα, στὸ
παράγειον τοῦ ὁποῖου τὸν περιποιήθηκα ἀρ-
κετά, γιὰ νὰ ξεσκῶσω ἀπὸ τὰ νεῦρα μου γιὰ
τὴν ἀνάλυσιν τοῦ πανθεοῦ. Τὸ ἔβλο ὅμως,
ὡς φαίνεται, δὲν τὸν ἐνδιέφερε καὶ τόσο,
γιατί μετὰ τὸ τέλος τῆς συσσιτίας, μοῦ
ὑπέβαλε τὸ ἑξῆς καλαστηρικτὸν ἐρώτημα :

—Γέωρα, ἐδῶ που τὰ λέμε, φαίνεται ὅτι
δὲν ἔχεις καὶ τόσο δικιο, κ. ἀστυνόμε. Ἡ
ἐγὼ δὲν εἶμαι γὰρ πληροφορημένος.

—Γιὰτί ;
—Ἡ περιφέρεια τοῦ Τμήματός σου δὲν
φθάνει μέχρις ἐκεῖ που μὲ βοήκει.

—Ὅχι. Ἀλλὰ τί ἄξιαν ἔχει αὐτό ;

—Φίλε μου, ἐγὼ προσπαθῶ νὰ φεύγω ἀ-
πὸ τὴν περιφέρεια που γνωρίζομαι, δηλαδὴ
τὴν δική σας. Σὲς ὅμως ἔρχεσθε καὶ μὲ βρι-
σκετε. Τί αἰτιῶ ἐγὼ ;

—Πήγαινε γρήγορα, παληάνθρωπε, εἶπα.

—Μιὰ ἀκόμη ἐρώτησι, κ. ἀστυνόμε.

—Τί ;

—Μέχρι που φθάνουν τὰ ὅρια τοῦ Τμήμα-
τός σας ;

Εἰς τὸ σημεῖον αὐτὸ δὲν κράτησα κα γέ-
λια. Τὸ μόνον που τὸν ἐνδιέφερεν ἦτο νὰ
μᾶθῃ μέχρι που φθάνουν τὰ ὅρια τοῦ Τμή-
ματός μου, ἀδιαφορῶν γιὰ ἔβλο καὶ τιμο-
ρίες. Φαίνεται ὅτι ἐσκέπτετο νὰ συνεχίσῃ
τὴν δόξαν του ἐντὸς τῆς περιφέρειας τοῦ ἡ-
μετέρου Τμήματος.

Ὅποτε νὰ ὁμολογήσω ὅτι τοῦ ἔδωσα λε-
πτομερῆ περιγραφὴν τῶν ὁρίων καὶ τὸν ἔ-
πεμψα.

Ἐκτοτε κάθε δεκαπενθήμερον τὸ ὄνομά
του κομεῖ τὰς στήλας τοῦ δελτίου συμβάν-
των. Καίει κοσμητικὴ δηλαδὴ :

ΜΙΣΤΕΡΧΑΟΥΖΕΝ

ΓΑΛΛΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

Η ΓΥΝΑΙΚΕΣ

Φιλίδης ἄρχισε νὰ χαμογελά. Περιφανεύ-
ονταν μὲ τὸ δικό του πῶς ἦταν ὁ πῶ ἀρ-
ροῖος νέος τῆς Ἐλευσίως καὶ πῶς ἦταν
ἀκόμη ὁ πῶ φῖνος ψυχολόγος στῆς γυ-
ναῖκες. Δηλαδὴ πίστευε πῶς εἶχε ὅτι
χρειάζεται γιὰ νὰ γίνῃ ἕνας τέλειος δὸν
Ζουάν τῆς ἐποχῆς του.

Ὁ Φιλίδης ἀγαποῦσε τὴν Θαρσίδα μ'
ἕναν ἀπὸ κείνους τοὺς ἔρωτες που συγ-
χρονίζονταν μὲ τὴν αἰωνιότητα.

Ἐνῶ οὐκ ἐκφάνθηκε νὰ τὴν γλυτῶσῃ ἀ-
πὸ τῆς θλιβερῆς τύχης που τὴν περιέμενε.

Τότε πῆγε νὰ βρῇ τὸν ἐκτελεστὴ τῶν
δικαστικῶν ἀποφάσεων τοῦ ἱεροῦ δικασ-
τηρίου καὶ τοῦ κοινοῦ τοῦ αὐτοῦ καὶ τοῦ
μιάς σακκοῦλα δραχμῆς ! Ἐάν ὅλες ἡ γυ-
ναῖκες τῆς Ἐλευσίως ἦσαν τίμιες ἐκτὸς
μιάς, ἔχει τὸ δικαίωμα ὁ καθένας νὰ πι-
στέψῃ ὅλους ὅλους οἱ ἄντρες τῆς Ἐλευσίως
ἦσαν ἀδωροδόκητοι, ἐκτὸς ἐνός...

Ὁ δῆμιος Γαλαὸς ἀφῆνοντας τὸν ἑαυ-
τό του νὰ διαφθορῇ, δέχθηκε νὰ βραδύ-
νῃ τὴν ἐκτέλεσι ὅσο μπορούσε. Συνεπῶς
προπονήθηκε τὸν ἄρρωστο καὶ τὸ ἱερὸ
δικαστήριο ἀναγκάστηκε ν' ἀναβάλῃ τὴν
ἐκτέλεσι τῆς ἀποφάσεώς του. Ὁ Γαλαὸς
ἦταν ὁ μόνος ἐκτελεστής που ὑπῆρχε
στὴν Ἐλευσίνα κι' ἔπρεπε νὰ φροντίσουν
νὰ βροῦνε ἕναν ἄλλον σὲ μιά γειτονική
κωμόπολι καὶ μ' αὐτὸ τὸν τρόπο νὰ μᾶ-
θῃ, ὅλος ὁ κόσμος πῶς στὴν Ἐλευσίνα
βρέθηκε μιά γυναῖκα που ἀπατοῦσε τὸν
ἄντρα τῆς !.

Καὶ οἱ πρόκριτοι, γιὰ ν' ἀποφύγουν ἕ-
να τέτοιο κακὸ, ἀπεφάνισαν νὰ περιμέ-
νουν νὰ γίνῃ καλὰ ὁ Γαλαὸς που λησμέ-
νησε τὸν ἑαυτό του στὸ ἀδιάκοπο τραγού-
δι τῶν δραχμῶν κι' ἔμεινε πλαγισμέ-
νος ἐπὶ τέσσερες σελήνες (τότε δὲν ὑπῆρ-
χαν μῆνες καὶ μετροῦσαν τὸ διάστημα
τοῦ χρόνου μὲ τὸ φεγγάρι), καὶ σὺ με-
ταξὺ αὐτῶν φρόντιζαν νὰ μὴ βγῇ τίποτε
ἔξω ἀπὸ τὰ ὅρια τῆς Ἐλευσίως.

Ὅταν ὁ Γαλαὸς κατάλαβε πῶς δὲν ἦ-
ταν συνετὸ πιά νὰ μένῃ κραυμμένος, ἔβα-
λε στοὺς ὤμους του τὴν πορφυρὴ τουνίκα
του καὶ μαζὶ μὲ τοὺς δικαστὰς πῆγε σὺν
τόπῳ τῆς ἐκτελέσεως, ὅπου μόνον ἡ γυ-
ναῖκες τῆς Ἐλευσίως μπορούσαν νὰ πα-
ρευρεθῶν στὴν ἐκτέλεσι τῆς ἀτιμωτικῆς
ποινῆς τῆς Θαρσίδος. Ἐκεῖ, παρ' ὅλα τὰ
παράκαλια τῆς ὠραίας νέας γυναίκας,
τὴν ἔγδυσαν ἐντελῶς καὶ τὴν ἔβασαν σὲ
μιά μαριμαρηνία κολῶνα ἐνὸς μικροῦ να-
οῦ, ἀφιερωμένου στὴν Δήμητρα.

Κατόπιν δεικνόντάς τὴν μὲ ἓνα ἐκδικη-
τικὸ δάχτυλο στῆς γυναῖκες τῆς Ἐλευ-
σίως...

Τοῦ ΑΝΤΡΕ ΣΤΗΜΑΝ

ΤΗΣ ΕΛΕΥΣΙΝΟΣ

ὅπως, ὁ Γαλαὸς ἐφῶναξε πολὺ δυνατὰ,
σὺν νὰ ἔπρεπε νὰ τὸ κάμῃ :

—Μιὰ τίμια γυναῖκα νὰ τῆς ρίξῃ τὴν
πρώτη πέτρα !...

Ἡ Θυρβία ἔσκυψε πρώτη καὶ ἄρπαξε
ἓνα βαρὺ χαλκί. Ἀλλὰ, ὅπως σήκωνε
τὸ χέρι, σταμάτησε κατατρομαγμένη. Ἄ
φοῦ πῆδηξε τὸ φράκτη — ὦ ! τὸ ὠραῖο
τραγούδι τῶν δραχμῶν ! — ὁ Φιλίδης ρί-
χτηκε μετὰ αὐτῆς καὶ τοῦ θύματος, μὲ
τὰ μᾶτια ἀστράπτοντα, τὰ χέρια σηκωμέ-
να, ὠραῖος σὺν θεός.

Οἱ δικαστὰς τοῦ ἱεροῦ δικαστηρίου κυτ-
τάχθηκαν μετὰ τὸν, κατάπληκτοι καὶ
ὀργισμένοι.

Μόλις εἶχαν ἀρχίσει νὰ διατάσσουν τὴν
σὺλληψι τοῦ τολμηροῦ αὐτοῦ νέου, ὅταν
αὐτὸς ἄρχισε νὰ μιλεῖ :

—Θυρβία, ἔλεγε, πῆγαινε ἀπὸ δῶ ! Δὲν
εἶσαι καθόλου ἐνάρετη γυναῖκα. Σὲ εἶχα
δική μου, εἶναι τρεῖς σελήνες τώρα, ἀφοῦ
σοῦ πρόσφερα ἓνα κόκκινο τριαντάφυλ-
λο μέσα στὴ μαγεία μιάς ἀπροστολισμέ-
νης βραδυᾶς...

Ἡ Θυρβία ἔσκυψε τὸ κεφάλι κοκκινί-
ζοντας καὶ ἔφυγε, κρυβόμενη μέσα στὰ
πέπλα τῆς.

Οἱ δικαστὰς ἐκτυτάχθηκαν πάλι ἀκόμη
πῶς κατάπληκτοι, παρὰ ὀργισμένοι.

Ὁ Φιλίδης, βαδίζοντας πρὸς τῆς γυ-
ναῖκες τῆς Ἐλευσίως, τοὺς φώναξε :

—Τί ; οἰς ἐδῶ, Κλοδία, Μυρτώ ; καὶ
οἰ, Λυδία ; Πιστεύετε τὸν ἑαυτό σας γιὰ
τίμιες, Κλωδία ; Ἐχάσατε πῶς μοῦ δόθη-
κες ; δὲν θυμάσαι καθόλου τὴν ὁδὴ πρὸς
τὴν ὠραϊότητά σου, που σοῦ τραγοῦδησα,
δὲν θυμάσαι που μοῦ ἔδωσες τὸ σῶμα
σου ὡς ἀντάλλαγμα ; Σὺ, Μυρτώ, παρη-
γόρησες τὴν θλιψί μου καὶ ἐστέγνωσες τὰ
δακρυὰ μου μὲ τὰ φιλιὰ σου... Σένα, Λυ-
δία, δὲν σὲ ἔσφιξα μέσα σ' ἓνα ἄγριο ἄγ-
κάλισμα ;

Ἀλλὰ τότε ἔγινε μιά μεγάλη κίνησις
μεταξὺ τοῦ πλήθους τῶν γυναικῶν τῆς
Ἐλευσίως καὶ ἄρχισαν ὅλες νὰ τρέπον-
ται σὲ φυγῇ, σπρώχνοντας καὶ μὲ τὰ μοῦ-
τρα κατακόκκινα ἀπὸ τὴν ἔντροπῃ.

Ὁ ὠραῖος Φιλίδης γύρισε στοὺς δικα-
στὰς καὶ τοὺς μίλησε μὲ μεγάλες κινή-
σεις καὶ χειρονομίες ρητορικές.

—Ὅλες αὐτὲς τῆς γυναῖκες τῆς εἶχα !
Ἦσαν δικές μου μὲ τὴν θέλησί τους καὶ
μοῦ πρόσφεραν τὸ σῶμα τους μὲ μεγάλη
τους χαρά ! Ἐνῆρτες ἡ γυναῖκες τῆς
Ἐλευσίως ; Εἶναι ὅπως ὅλες ἡ γυναι-
κές ! Μυστήρια ἀκαταλόγητα, ὅπως ὅλες
ἡ γυναῖκες...

ΑΝΕΚΔΟΤΑ ΒΑΣΙΛΕΩΝ

—ΦΑΡΣΑ ΕΙΣ ΒΑΣΙΛΙΣΣΑΝ.

Κάποτε ἡ βασιλομήτωρ Ἄννα ἡ Αὐ-
στριακὴ διετύπωνε εἰς τὸν γνωστὸν ἀ-
καδημαϊκὸν Μπατρὺ τὴν ὕψηλὴν τῆς ἐ-
πιθυμίαν νὰ ἴδῃ τὴν σύζυγόν του.

—Μεγάλῃ τιμῇ, κυρία, ἀπῆντησεν οὗ-
τος, ἀλλὰ πρέπει νὰ φαίνεται ἀρκετὰ κα-
λὴ διὰ νὰ ὁμιλῇτε πολὺ δυνατὰ, διότι ἡ
πῶχῃ μου γυναῖκα εἶνε... κωφὴ σχεδόν !
Ἐπευσε κατόπι ν' ἀναγγεῖλῃ τὴν
κολακευτικὴν πρόσκλησιν εἰς τὴν σύζυ-
γόν του, εἰς τὴν ὁποίαν πάλιν συνέστησε
νὰ φωνάζῃ πολὺ δυνατὰ ἀπευθυνομένη
εἰς τὴν Αὐγούσταν, διότι, εἶπεν, ἔχει
τὸ αὐτὴ σκληρό !

Ἡ συνάντησις ἔλαβε κατόπιν χώραν,
καὶ ἡ Ἄννα ἡ Αὐστριακὴ κυριολεκτι-
κῶς ἐξελαρυγγίζετο, ἀπειθυνομένη πρὸς
τὴν ἐκπληκτὸν ἐπισκέπτριά της, ἥτις
πάλιν ἐφῶναξε μ' ὅλην τῆς τὴν δυνάμιν.

Ὁ βασιλεὺς Λουδοβίκος ΙΔ' προσκλή-
μεις τότε ὑπὸ τοῦ πονηροῦ φαροῦρ ἐγέλα-
μ' ὅλην τὴν τὴν καρδιά, τοῦτο δ' ἐκίνησε
τὰς ὑποψίας τῆς βασιλομήτορος, ἥτις λέ-
γει σιγὰ εἰς τὴν κ. Μπατρὺ :

—Μοῦ φαίνεται ὅτι ὁ κ. Μπατρὺ σὰς
ἐβεβαίωσεν ὅτι εἰμαι κωφὴ ;

Ἡ κ. Μπατρὺ κατένευσεν, ἡδὲ βασι-
λομήτωρ ἀνέκραξε γελοῖα :

—Ἀ ! τὸν ἀδιόρθωτον ἀστεῖον, μὴ εἴ-
χε πῇ τὸ ἴδιον διά... σὰς !...

—□—

—ΑΝΕΚΔΟΤΟΝ ΤΟΥ ΒΑΣΙΛΕΩΣ ΚΩΝ ΣΤΑΝΤΙΝΟΥ.

Δύο ἡμέρας μετὰ τὴν μάχην τοῦ Κιλ-
κίς, ὁ ἀρχιστράτηγος βασιλεὺς Κων-
σταντῖνος περιήρχετο τὰ καταβράχια
τοῦ Κιλκίς μὲ ἓνα ὑπασπιστὴν αὐτοῦ. Ἐνῶ
δὲ ἵστατο εἰς ἓνα λοφίσκου καὶ παρετή-
ρει γύρω, βλέπει ἔξωθεν νὰ ὀλιγων βη-
μάτων ἀπόστασιν ἓνα στρατιώτην στε-
νάζοντα.

Ἀεσῶς τὸν πλησιάζει καὶ τὸν ρωτᾷ :

—Τί ἔχεις συντρέφῃ ;

—Ἀφῶς μὲ μωρὲ καὶ σὺ, ἐγὼ ὅδ'
χάμω πεθάνω καὶ κάθεσαι καὶ μὲ ρω-
τᾷς.

—Μὰ τί ἔχεις ; ἐπέμενεν ὁ βασιλεὺς.

—Χολέρα, ἀπαντᾷ ὁ φαντάρος, που
μέχρι τῆς στιγμῆς δὲν εἶχεν ἐνοηθεῖ τὸν
βασιλέα.

—Καὶ σ' ὅφισαν ἐδῶ χάμω ; ἐξηκα-
λούθησεν ὁ βασιλεὺς.

—Ἀχ τοὺς ὀπτιμους τοὺς νοσοκόμους !
Καὶ ἀνεστένανε ὁ στρατιώτης.

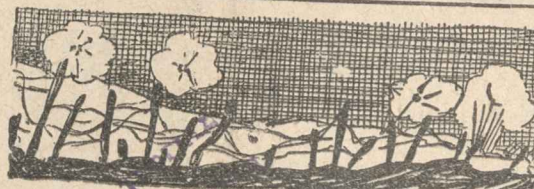
Ἐκεῖνος ὁ παληάνθρωπος ὁ βασι-
λεὺς μᾶς τὰ κάνει ὅλα, ἀπῆντησεν ὁ ἱ-
δὸς ὁ Κωνσταντῖνος, ὀβριζὼν ἐπιτηδες
τὸν ἑαυτόν του.

Ἐπὶ τῇ ἐξυβρίσει τοῦ βασιλέως του,
ὁ ἐτοιμοθάνατος χολεριῶν ἠγοῖσε διά-
πλατα τὰ μισοσβυσμένα μᾶτια του κι' ἀ-
πῆντησε :

—Δὲν ντρέπεσαι τὸ μπόι σου, κακο-
μοῖρη, που θέλεις νὰ βρίσῃς τὸ βασιλεῖα,
τὸν πατέρα μᾶς... πού...

Δὲν ἐπρόφθασε νὰ τελεῖσθαι τὴν φρά-
σιν του ὅτε ἀντιληφθεὶς τὸν βασιλέα ἐ-
πέλησε :

—Με... γὰρ... ὅτατε...
Καὶ ἐξέπνευσε.

ΕΠΙΟ ΤΗΝ ΠΡΑΓΜΑΤΙΑΝ ΤΟΝ ΠΑΙΚΟΣΜΙΟΝ ΠΟΛΕΜΟΝ

ΜΕ ΤΗΝ ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΛΕΓΕΩΝΑ ΣΤΟ ΔΥΤΙΚΟ ΜΕΤΩΠΟ

Γ'.
Αφού ο Έλλην έθελοντής του Γαλλικού στρατού Έλευθέριος Σμυρναίος μās διηγήθη όλα εδομοσεύσαμεν εις τὸ προηγούμενον φύλλον μās περί τῆς ζωῆς τῶν στρατιωτῶν καὶ τῶν λοιπῶν πολεμιστῶν τῆς Γαλλικῆς Λεγεώνας τῶν ξένων, ἔπειτα ἐξηκολούθησε τὴν ἀφήγησίν του:

—Ο' λοχίας καὶ ἡ καραβάνα.

—'Αλλὰ τὸ νοστιμώτερον ἦτο μὲ ἓνα Αὐστριακὸν λοχίαν.

Ο' δυστυχῆς αὐτὸς ἦτο ἓνας βιοπαλαιστὴς ὁ ὁποῖος εὐχρίεν ὥραϊον καταφύγιον εἰς τὴν Λεγεώνα τῶν ξένων. Καὶ ἦτο εἰς αὐτὴν κατ' ἀρχὰς στρατιώτης, ἔπειτα δεκανεὺς, καὶ ἔπειτα λοχίας ἐπὶ 18 ὁλόκληρα ἔτη.

Καὶ ἔτσι, ὅταν ἐκπύρηντο ὁ πόλεμος, δὲν τοῦ ἄρεσε νὰ ἀφίση τὴν ζωὴν αὐτὴν, ἀν καὶ θὰ ἐπολεμοῦσε ἐναντίον τῶν συμπατριωτῶν του.

Ἡ καραβάνα νὰ εἶνε καλὰ !...

Ἐνὶ ὅμοις αὐτὸς εἶχε βρῆ ἀποκοῦμπι καλὸ εἰς τὴν Λεγεώνα, ὅταν ἤρχοντο νέοι στρατιῶται καὶ κατετάσσοντο ὁ Αὐστριακὸς τοῦς ἀρχιεῖς στὴς βρυσιές:

—Γιὰ τὴν «γκαιρὴν» ἤρθατε;

Γκαμὲλ δὲ λέγεται ἡ καραβάνα!

Οἱ νεοκατατάγντες δὲν ἤξευραν τί νὰ ἀπαντήσουν, ἀλλὰ οἱ ἄλλοι στρατιῶται ἤξευραν τί νὰ ἀπαντήσουν:

—Ἐνὶ εἰσαὶ δεκαοκτὼ χρόνια στὴ Λεγεώνα καὶ τρὼς ἀπ' τὴν καραβάνα, τοῦ ἔλεγον, καὶ ὅμως λυπάσαι νὰ τὴν ἀφίσης !...

Καὶ ὁ λοχίας ἐσκόλιαζε!

Τὶ ἤμπορούσε νὰ εἰπῇ;

Ἡ μάχη τοῦ Μάρνη.

—... Ἡ Ἑλληνικὴ Λεγεὼν ἐπολεμοῦσε μὲ τὴν Λεγεώνα τῶν ξένων. Μαζὺ τῆς ἦτον καὶ εἰς τὸ Ἄρκον καὶ εἰς τὸ Ὑπερ. Ἀλλὰ μαζὺ τῆς ἦτον καὶ εἰς τὴν μεγάλῃν μάχην τοῦ Μάρνη. Καὶ συνέβαλε καὶ ἡ Ἑλληνικὴ Λεγεὼν, μαζὺ μὲ τὸν λοιπὸν Γαλλικὸν στρατὸν εἰς τὴν μεγάλῃν ἐκείνῃν Γαλλικὴν νίκην, ἡ ὁποία ἔδωσε νέαν φάσιν εἰς τὸν Εὐρωπαϊκὸν πόλεμον.

Κατὰ τὴν μάχην τοῦ Μάρνη ἡ Ἑλληνικὴ Λεγεὼν ἦτο στὴν πρώτην γραμμὴν. Ἦμιον καὶ ἐγὼ μαζὺ μὲ τοὺς γενναίους ἐκείνους.

Οἱ 350 Ἕλληνες ἐθελονταὶ τῆς Λεγεώνας μὲ τὸν κ. Βαλσαμάκη ἐπὶ κεφαλῇ, ἐπετίθησαν κατὰ τὸν Γερμανὸν εἰς μιαν γέφυραν τοῦ Μάρνη.

Ἐμπρὸς ἐπὶ ἡμῶν 50 Ἕλληνες ὑπὸ τὸν κ. Βαλσαμάκη. Καὶ ἠκολούθησαν οἱ ἄλλοι 300 μὲ ἐπ' ὅλον λόγγην.

Κ' ἐθιμήθηκα τότε τοὺς 300 τοῦ Λεωνίδα! Ἀλλ' οἱ 350 τῆς Ἑλληνικῆς Λεγεώνας ἐθανματούργησαν.

Μετὰ τὴν ἐφόδον αὐτὴν, ἀγρίαν καὶ φονικὴν, κατορθώσαμεν νὰ ἐκτοπίσωμεν τοὺς Γερμανούς.

Ὁλόκληρα τὰ ἀπέναντί μας Γερμανικά σώματα ἐντὸς ὀλίγου ἄρσαν τὴν γέφυραν αὐτὴν τοῦ Μάρνη καὶ ἐτράπησαν εἰς φυγὴν.

Μετ' ὀλίγον δὲ, μὲ πλήρη τάξιν ὅμως, ἐγκατέλειψαν οἱ ἀπέναντί μας ὠχυρομένοι Γερμανοὶ τὰ προχώματά των καὶ ἐφυγαν...

Ἐμῖς ἐκώσαμε τότε κανονικὴν προέλασιν καὶ κατελάβαμεν τὰ γερμανικά προχώματα.

Κ' ἔτσι ἡ Ἑλληνικὴ Λεγεὼν ἐσημείωσε μιαν νίκην διὰ λογαριασμὸν τῆς Γαλλίας.

—Τὰ θύματα.

Κατὰ δυστυχίαν ὅμως τὰ θύματα τῆς Ἑλληνικῆς Λεγεώνας εἰς τὴν μάχην αὐτὴν ἦσαν πάρα πολλὰ.

Ἡ μάχη ὑπῆρξε γενικῶς φονικωτάτη, ἀλλὰ διὰ τὴν Ἑλληνικὴν Λεγεώνα ἦτον ἀληθινὸ μακελῖο.

Ἀπὸ τοὺς 350 ἀδρας τῆς Ἑλληνικῆς Λεγεώνας οἱ 100 ἐπέθανον ἐκτὸς μάχης. Καὶ οὕτω ἔμειναν μόνον 250.

Ἡ μεγάλη αὕτη καταστροφή ὀφείλεται κυ-

ρίως εἰς τὰ μυθολογία, διότι οἱ Γερμανοὶ, ἀμυνόμενοι μὲ πείσμα, ἐκράτουν τὰς θέσεις των εἰς τὰς γέφυρας, κἀμιντες χρῆσιν μυθραλλιοβόλων, τὰ ὁποῖα εἶναι φονικώτατα καὶ δυσκόλως κυριεύονται.

—Εἰς τὸ νοσοκομεῖον.

Ἡ Ἑλληνικὴ Λεγεὼν ἀν καὶ ἐδεκατίσθη εἰς τὴν μάχην τοῦ Μάρνη ἐξηκολούθησε νὰ μάχεται παρὰ τὸ πλεονὸν τῆς Γαλλικῆς Λεγεώνας τῶν ξένων.

Κ' ἔτσι ἐλάδομεν μέρος ἀκόμη εἰς μερικὰς συγκρούσεις.

Εἰς μιαν ἀπὸ τὰς συγκρούσεις ταύτας, μία σφαῖρα Γερμανικὴ μὲ ἐπέτυχεν, εὐτυχῶς ἐλαφρῶς καὶ μὲ ἐτραυματίσεν.

Ἡ ἡμέρα κατὰ τὴν ὁποίαν ἐτραυματίσθη ἦτο ἡ 14 Ὀκτωβρίου.

Ἀμέσως μετὰ τὸν τραυματισμὸν μου μὲ μετέφερον εἰς τὸ Παρίσι.

Ἐκεῖ δὲ με ἐτοποθέτησαν ὥπως νοσηλευθῶ εἰς ἓνα ἀπὸ τὰ νοσοκομεία τῆς Λεγεώνας τῶν ξένων.

Τὰ στρατιωτικά αὐτὰ νοσοκομεία αὐτῆς Λεγεώνας τῶν ξένων εἶναι πολυάριθμα. Κάλιστα δὲ ὁργανωμένα καὶ καθαρώτατα.

Ἀλλὰ ἦταν εἰς αὐτὰ πολλοὶ τραυματῖαι καὶ ἀσθενεῖς. Ὅλα εἶναι γεμάτα ἀπὸ θύματα...

Ὅλοι ὅμως οἱ ἀσθενεῖς ἦσαν εὐθυμῶτατοι... Ἐτραγουδοῦσαν καὶ ἐγλεντοῦσαν σὰν νὰ ἦσαν καλὰ εἰς τὰ σπῆτια των...

—Οἱ Γάλλοι διὰ τοὺς Ἕλληνας.

Εἰς τὸ νοσοκομεῖον αὐτὸ ἔμεινα ὑπὸ νοσηλείαν 18 ἕως 20 ἡμέρας.

Κατὰ τὸ διάστημα αὐτὸ ὅλον τὸ προσωπικὸν τοῦ νοσοκομείου, ἱατροὶ καὶ νοσοκόμοι, ἄνδρες καὶ γυναῖκες, μὲ ἐπεριποιούντο πολὺ.

Ἡ περιποίησις των ἀπὸ τὴν πρώτην στιγμήν μου μὲ ἐβαλαν εἰς τὸ νοσοκομεῖο αὐτὸ ἥτο ὥραια. Ἀλλὰ κατόπιν, ὅταν ἔμαθον ὅτι εἶμαι Ἕλλην καὶ ὅταν ἔλαβα μέρος εἰς τοὺς δύο πολέμους αἱ περιποιήσεις των καὶ τὰ χάδια ἐπολλαπλασιάστησαν.

Ἐνας γιατρὸς ἔσπευσε μ' ἐνδιαφέρον νὰ μάθῃ γιὰ ἐμὲ, νὰ με ἐρωτήσῃ γιὰ ὅλην τὴν ἱστορίαν μου καὶ ἀμέσως διέταξε νὰ μοῦ γίνῃ ἐξαιρετικὴ περιποίησις.

Ἀλλὰ τί νὰ ποῦ γιὰ τὰς γυναῖκας νοσοκόμους;

Αὐταὶ μὲ ἐπεριποιούντο εἰς ὅτι μοῦ ἐχρειάζετο καὶ μὲ ὑπερπελοῦσαν...

Ἀλλὰ δὲν ἐφθασαν μόνον αὐτὸ. Μερικὲς μὲ ἐχάιδευαν... Καὶ ἄλλες μὲ φιλοῦσαν.

Γερμανοὶ στρατιῶται παραδιδόμενοι εἰς τοὺς Σκώτους παρὰ τὸ Ὑπερ. (Φωτογραφία τῆς ἐποχῆς)

—Νέοι Ἕλληνες ἐθελονταί.

Ἐκτὸς ὅμως τῆς Ἑλληνικῆς Λεγεώνας καὶ τῶν Ἑλλήνων ἐθελοντῶν ποῦ ἀπέμειναν τώρα τελευταῖα, ὅταν ἐτοιμαζόμενοι νὰ φύγουν, ἔφθασαν εἰς τὸ Παρίσι πολυάριθμοι ἐθελονταί.

Ἕλληνες ἐν σῶματι διὰ νὰ καταταχθῶν εἰς τὰς τάξεις τοῦ Γαλλικοῦ στρατοῦ. Ἦσαν δὲ αὐτοὶ ἀπὸ ἀπὸ 420, ὅλοι ἀντάται Κρητικοί, Μακεδόνες καὶ Θράκες.

Ὅλοι αὐτοὶ ἐπολεμοῦσαν εἰς τὴν Βόρειον Ἠπειρὸν. Καὶ ὅταν τὸ ζήτημα τῆς Βορείου Ἠπειροῦ ἐλύθη καλῶς διὰ τὴν Ἑλλάδα, αὐτοὶ ἐφυγαν πᾶ ἀπὸ ἐκεῖ καὶ ἐν σῶματι ἐφθασαν εἰς τὸ Παρίσι.

Τὸ σῶμα αὐτὸ τῶν ἀναρτῶν διοικετο ἀπὸ τὸν ἀνθυπολοχαγὸν Λεφάκη καὶ τὸν ἀνθυποασπιστὴν Φινόπουλον.

Αὐτὴ ἡ περιποίησις, μὲ ὅλα αὐτὰ τὰ ἐξαιρετικὰ χάδια, διήρκεσεν ὅλας τὰς ἡμέρας ποῦ ἔμεινα εἰς τὸ νοσοκομεῖον.

Κ' ἔτσι ὅταν σὲ 18 ἕως 20 ἡμέρας ἦμουν καλὰ, ἀμέσως μὲ ἀφίσαν ἀπὸ τὸ νοσοκομεῖον καὶ μ' ἐστείλαν πάλιν εἰς τὴν γραμμὴν τοῦ πυρός.

—Εἰς τὴν Διζμοῦνδε.

Κατὰ τὰς ἡμέρας ποῦ εἶχα μείνῃ εἰς τὸ νοσοκομεῖον διαρκῶς οἱ Γάλλοι ἐπεχρυσόσαν. Διαρκῶς νέαι νίκες καὶ προελάσεις ἀνηγγέλλοντο.

Κ' ἔτσι ὅταν μ' ἐστείλαν νὰ εὔρω τοὺς συναδέλφους μου δὲν ἐπῆγα πᾶ εἰς τὸν Μάρνη, ἀλλὰ εἰς τὴν Διζμοῦνδε τοῦ Βελγίου.

Ἐκεῖ ἐμῆγχετο τότε ἡ Λεγεὼν μας.

Ὅταν ἐπῆγα εἰς τὴν Διζμοῦνδε εὐχρη ὅλην τὴν Λεγεὼνα τῶν ξένων μέσα εἰς τὰ ὄχυρά της. Ὅλοι εἶχαν χερσὶν ὑπὸ τὴν γῆν.

Ἐκεῖ ἦτο σὰν μέσα σὲ σπῆτι. Ἀλλὰ τὸ κρῦδ δὲν ἐχοράτευε.

Βέβαια εἶναι μεγάλου οἱ κίνδυνοι τῆς μάχης, ἀλλὰ καὶ αὐτὸ τὸ κλεισμοῦ μέσα σὰ κρῦα καὶ ὕγρα αὐτὰ ὄχυρά της εἶναι μαρτυρίαν!

Τὸ κρῦδ μᾶς ἐπάγωνε κυριολεκτικῶς. Μάλιστα τὴν νύκτα ἦτο ἀνυπόφορον!

Ἐν ταῦτοις ἐμέναιε ἐκεῖ καὶ ἐκαλεοῦσάμεν...

—Τὰ κρυοπαγήματα.

Ἀλλὰ πολλοὶ στρατιῶται, πάρα πολλοὶ μάλιστα, ἐπαθον κρυοπαγήματα εἰς τὰ πόδια. Καὶ τὰ κρυοπαγήματα εἶναι ἀληθινὸ μαρτύριο. Δὲν εἰμπορεῖ νὰ κινηθῇ κανεὶς καὶ σὴ κοιτᾷ τὰ πόδια του!

Τότε ἐπαθα καὶ ἐγὼ κρυοπαγήματα. Καὶ εἰς ἀβύσσον κατέστησαν τὴν 17 Νοεμβρίου μὲ μετέφεραν πάλιν εἰς τὸ Παρίσι.

Ἐκεῖ μὲ ἐτοποθέτησαν εἰς τὸ Ὀμπιτὸ Ὁ ἐντὶ. Εἰς τὸ νοσοκομεῖον αὐτὸ μού ἐγένετο θεραπεία.

Ἀλλὰ ἐπειδὴ ἦμουν εἰς ἀβύσσον κατὰστασιν μὲ παρεπεμψάν εἰς τὸ ἱατρικὸν Συμβούλιον, διὰ νὰ μὲ ἐξαρέσουν. Τὸ Συμβούλιον μὲ ἐξήτασε τότε καλὰ καὶ μὲ ἐξήρεσε.

Συγχρόνως μὲ ἐμὲ ἐξηρῆθησαν διὰ διαφόρους ἀσθενεῖας, ἀλλὰ κυρίως διὰ κρυοπαγήματα καὶ πολλοὶ ἄλλοι Ἕλληνες τῆς Ἑλληνικῆς Λεγεώνας.

Καὶ ἔτσι ἡ Ἑλληνικὴ Λεγεὼν ἀχέδον διε- λήθη.

—Νέοι Ἕλληνες ἐθελονταί.

Ἐκτὸς ὅμως τῆς Ἑλληνικῆς Λεγεώνας καὶ τῶν Ἑλλήνων ἐθελοντῶν ποῦ ἀπέμειναν τώρα τελευταῖα, ὅταν ἐτοιμαζόμενοι νὰ φύγουν, ἔφθασαν εἰς τὸ Παρίσι πολυάριθμοι ἐθελονταί.

Ἕλληνες ἐν σῶματι διὰ νὰ καταταχθῶν εἰς τὰς τάξεις τοῦ Γαλλικοῦ στρατοῦ. Ἦσαν δὲ αὐτοὶ ἀπὸ ἀπὸ 420, ὅλοι ἀντάται Κρητικοί, Μακεδόνες καὶ Θράκες.

Ὅλοι αὐτοὶ ἐπολεμοῦσαν εἰς τὴν Βόρειον Ἠπειρὸν. Καὶ ὅταν τὸ ζήτημα τῆς Βορείου Ἠπειροῦ ἐλύθη καλῶς διὰ τὴν Ἑλλάδα, αὐτοὶ ἐφυγαν πᾶ ἀπὸ ἐκεῖ καὶ ἐν σῶματι ἐφθασαν εἰς τὸ Παρίσι.

Τὸ σῶμα αὐτὸ τῶν ἀναρτῶν διοικετο ἀπὸ τὸν ἀνθυπολοχαγὸν Λεφάκη καὶ τὸν ἀνθυποασπιστὴν Φινόπουλον.

Κατὰ τὰ τέλη δὲ Νοεμβρίου ἠνέωθη καὶ αὐτὸ μὲ τὴν Γαλλικὴν Λεγεὼνα τῶν ξένων καὶ ἐστάλη εἰς τὴν γραμμὴν τοῦ πυρός, ὅπου ἐπολέμησε παρὰ τὸ πλεονὸν τῶν Γάλλων καὶ τῶν λοιπῶν συμμάχων.

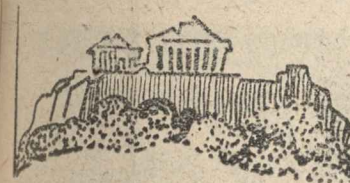
Μεταξὺ τῶν ἄλλων Ἑλλήνων ἀξιωματῶν τῆς Λεγεώνας τῶν ξένων ἐνθουσιάζον ἀκόμη καὶ τοὺς κ.κ. Μαζαράκη ὑπολοχαγὸν ἀπὸ τὴν Ζάκυνθον, ὁ ὁποῖος διοικοῦσε λόχον, καὶ τὸν ἀνθυποασπιστὴν Τσάπαλον, ὁ ὁποῖος ὁμοίως ἦτο διοικητὴς λόχου.

—Εἰς τὴν Διζμοῦνδε.

Κατὰ τὰς ἡμέρας ποῦ εἶχα μείνῃ εἰς τὸ νοσοκομεῖον διαρκῶς οἱ Γάλλοι ἐπεχρυσόσαν. Διαρκῶς νέαι νίκες καὶ προελάσεις ἀνηγγέλλοντο.

Κ' ἔτσι ὅταν μ' ἐστείλαν νὰ εὔρω τοὺς συναδέλφους μου δὲν ἐπῆγα πᾶ εἰς τὸν Μάρνη, ἀλλὰ εἰς τὴν Διζμοῦνδε τοῦ Βελγίου.

Ἐκεῖ ἐμῆγχετο τότε ἡ Λεγεὼν μας.

ΔΟΗΝΔΙ'ΚΑΙ ΑΝΑΜΝΗΣΕΙΣ

ΠΩΣ ΣΥΝΕΔΡΙΑΖΕΝ Η ΒΟΥΛΗ ΠΡΟ 15 ΕΤΩΝ

Τὰ ἐντὸς καὶ τὰ ἐκτὸς τῆς αἴθουσας.— Ποικιλία τύπων καὶ κουστουμιῶν.— Ὁ νεοφώτιστος Πρόεδρος.— Οἱ παρθεγόμενοι ἢ οἱ μὴ παρθεγόμενοι.— Ἐξυβρίσεις εἰς δημοτικὴν καὶ εἰς καθαρεύουσαν.— Ἡ γάτα τῆς Βουλῆς.— Βουλευτῆς... ἐθελοντής.— Ἡ αἴθουσα τῶν ἐστενογραφημένων πρακτικῶν.— Ἡ ρόδα ποῦ τροφοδοτεῖ τὰς ἐφημερίδας.— Ὁ καὶ μὸς τοῦ Νεοελλαδίτου στρατιώτη.

Αἱ συνεδριάσεις τῆς Βουλῆς κατὰ τὸ 1915 ἦσαν πολλὰ τάπεριεργα, πολλὰ τὰ ἀξιόθεατα, πολλὰ τὰ ἀξιακούστα. Ἀλλὰ καὶ τὸ θέαμα τῆς σὺνολοῦ τῆς ἦταν κατὰ τί τὸ ἐξαιρετικὸν, κατὰ τὸ πρωτότυπον.

Ἀς ἰδοῦμε λοιπὸν μὲ λίγες ματιὰς τῆς τελευταίας συνεδριάσεως τῆς τότε Βουλῆς καὶ μερικὰ περιεργὰ της.

Ἀρχίζομεν ἀπὸ τὴν αἴθουσαν, ἀλλὰ εὖ τὴν τὴν Βουλὴν. Καὶ δὲν ἀπουσιάζουν. Ἀπάνω ἀπὸ τριακοῖσι παρίστανται στὰς συνεδριάσεις!

Ἀλλὰ τὸ θέαμα τῶν εἶναι ποικιλωτάτων. Ἀπὸ τὸ ἐπιστημώτατον ἐνδύμα τῶν γεροντοτέρων, μὲ τὴν ἀτάσιστα μεγαλοπρεπὴ ρεδιγνῶτα, μέχρι τοῦ ἀντικειμένου σακκακιῶν τῶν πλεον λαϊκοφρόνων καὶ ἐξω τῶν ἐθιμοτυπιῶν. Ἀπὸ τὰ ὑπερῷα καλλὰ μέρη τῶν μελαινῶν ἀκολούθησαν. Ὅλα ἐκεῖ μέσα.

Ἀλλὰ ἔλασεν ὁ αὐτὴν τὴν Βουλὴν καὶ ποικιλία κουστουμιῶν, ὅχι φράγκικων, ἀλλὰ πολυτρόπων ἐλληνικῶν.

Ἰδοὺ στὴν δεξιὰν πτέρυγαν ἓνας πατὴρ τοῦ ἔθνους Κρητικὸς, μὲ τὴν βράκινά του καὶ μὲ ὅλην τὴν κρητικὴν ἐνδυμασίαν.

Καὶ πάλι τοῦ ἐκεῖ γέρον, στὴν ἀριστερὴ πτέρυγαν, ἓνα πλῆθος φρονικά. Φεσάκια ὀρθὰ αὐτὰ. Καὶ πλεον σκοῦρα. Εἶναι τὰ φεσάκια τῶν Τούρκων βουλευτῶν. Καὶ μετὰ κανεὶς τοιαῦτα περὶ τὰ δέκα ἕως δώδεκα εἰς κάθε συνεδριάσιν.

Ἀλλ' ἰδοὺ καὶ ἓνα σαρίκι! Εἶναι ὁ Ὁμὲρ μουστῆς, ὁ γέρον Τούρκος βουλευτής.

Καθὼς βλέπετε, οἱ πατέρες τοῦ ἔθνους παρουσιάζουν καὶ στὴν ἐξωτερικὴν των ἐμφάνειν ποικιλίαν μεγίστην, ποικιλίαν πρωτοφανή.

Τὸ ἀξιοπαράτητον εἶναι ὅτι ὁ προεδρεύων τῆς Βουλῆς.

Ἐνὶ συνεζητεῖτο ἓνα βράδι εἰς τὴν Βουλὴν τὸ ζήτημα ἀν πρέπει νὰ καταδιωχθῇ ὁ καθηγητὴς τοῦ Πανεπιστημίου κ. Σωτηριάδης, ὁ καταγγελλθεὶς ὡς ἐξυβρίσας τὸν βασιλέα, κάποιος βουλευτὴς ἄρχισε νὰ τὸν κατηγοροῦ ὡς... δημοτικιστὴν. Τότε ὁ βουλευτὴς κ. Καζαντζῆς ἐσπρώθη καὶ εἶπε:

—'Αλλὰ μήπως ἂν ὑβρίζε τὸν βασιλέα τὴν καθαρεύουσαν, θ' ἄλλαζε τὸ ζήτημα;

Κ' ἔτσι ἡ συζήτησις τοῦ γλωσσικοῦ ζητήματος ἔπνε τέλος.

Γιὰ νὰ ξανάβρῃ εἰς πρώτην ευκαιρίαν.

Εἶχε καὶ τὴν ἀγαπημένην της γάταν ἡ Βουλὴ ὅταν τὰ κατάφερνε νὰ μῇ στὴν αἴθουσαν, ἐπληροῖσε τοὺς πατέρας τοῦ ἔθνους καὶ ἐτρίβετο ἐπάνω στὰ ἐπίσημα καὶ ἀνεπίσημα ρούχα των. Καὶ μερικὸν τὴν χάιδεον μὲ ἀγάπην.

Ποικιλία καὶ αὕτη μέσα στὴν οὐρανότητα τῶν συζητήσεων.

Τὸ περιεργότερον τῆς Βουλῆς αὐτῆς ἦταν ἡ ἀναμνήσις ἐνὸς ἐθελοντοῦ βουλευτοῦ...

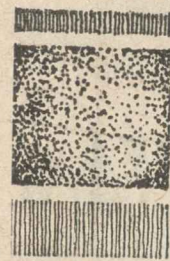
Κάποιος ἀγνωστος, χωρὶς νὰ εἶναι βουλευτῆς, κατῳρῶνε κάθε βράδι νὰ μπαῖνῃ στὴν αἴθουσα τῶν συνεδριάσεων τῆς Βουλῆς, νὰ παρακολουθῇ τὰς συνεδριάσεις καὶ νὰ κουνεῖ τὰς συναδελφικὰς μὲ τὸς πλεῖστον τῶν βουλευτῶν. Μόνον ποῦ δὲν ἔλαβε τὸν λόγον...

Τέλος ὅμως, μετὰ πέντε ἔτη συνεδριάσεως,

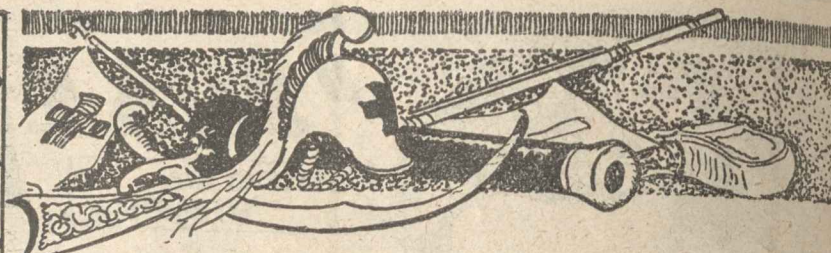
Ὁ καὶ μὸς τοῦ Νεοελλαδίτου στρατιώτη.

Καὶ τὴν αἴθουσαν τῶν ἐστενογραφημένων πρακτικῶν. Εἶναι τὸ πῶς ἐνδιαφέρον διαμέρισμα τῆς Βουλῆς, κατὰ τὴν ὥραν ποῦ οἱ πατέρες συνεδριάζουν εἰς τὴν μεγάλῃν αἴθουσαν.

Στὸ μικρὸ αὐτὸ διαμέρισμα γίνεται διπλὴ ὑπηρεσία. Οἱ στενογράφοι μεταγράφ

ΑΙΠΙΣΤΑ ΙΣΤΟΡΙΚΑ ΓΕΓΟΝΟΤΑ

ΑΠΟ ΤΟΝ ΒΙΟΝ ΤΟΥ ΑΛΗ ΠΑΣΣΑ

Ο Άλη Πασσάς ο Τεπενελής, ο περίφημος διά την θηριωδία και την απληστία του διοικητής της Ρούμελης, την εισπραξίν των εκτάκτων φόρων είχε αναθέσει εις τους προστάτας των κοινοτήτων χωρίων, των δε τακτικών εις δόκιμους στρατών εισπρακτόρων. Επὶ κεφαλῇ δὲ ὧν αὐτῶν ἦτο ὁ Σταυρός Τσαπαλάμος, πατήρ τοῦ ἱδρυτοῦ τῆς Ἑθνικῆς Τραπεζίης Γεωργίου Σταυροῦ, τοῦ ὁποῦ οὐ ἐντιμὸς χαρακτήρ καὶ τὸ φιλοδίκαιον ἐξαιρέται ἐκ τοῦ ἐπομένου ἐπεισοδίου.

Ὅσο χρῆμα εισήρχετο εἰς τὰ θησαυροφυλάκια τοῦ Ἀλῆ - πασσά ἐπερνοῦσε ἀπὸ τὰ χέρια τοῦ κύρ - Σταυροῦ τοῦ Μαλάμου, ὅστις εἰς τὸ τέλος τοῦ ἔτους τὰ ἐπῆγγαινε μόνος του εἰς τὸν Ἀλῆ - πασσά.

Ὡρσε αὐτὰ εἶναι, πασσά μου, τοῦ ἔλεγε, ὅσα μαζέψαμε φέτος ἀπ' τοὺς ραγιάδες σου.

Ὡρὲ Σταυρό, λίγα μοῦ φέρνεις.

Πολλά λίγα, τοῦτα ἔχουνε ὁ κόσμος, τοῦτα δίνουν. Φτώχεια μεγάλη σὺν κόσμῳ, Πασσά μου! ὅλοι κλαίονται φέτος.

Σὲ γελοῦν, ὦρὲ κύρ Σταυρό, καὶ κλαίονται γὰρ νὰ κλέψουν τὸ χαζόν. Νὰ τοὺς παίρνεις, ὦρὲ καὶ ἕνα ρέσμι ἀκόμα, γιὰτὶ σὺν Πόλὶ θέλουμε πολλά! Ὑστερὶς λέν' ἐγὼ τὰ κρατάω.

Ἄ δὲν σ' ἀρέσω, Πασσά μου, βάλε ἄλλον νὰ σοῦ κάμῃ τὸ χουσιμέτι. Ν' ἀπλώσω τὸ χέρι μου στοῦ φτωχοῦ τὸ μὲν, νὰ πουλήσω τὸ σπῆνι τοῦ ἐνοῦ καὶ τὸ βόδι α' ἄλλουνο, αὐτὸ ποτὲ μὴν τὸ καρτερᾷ. Δὲν μοῦ βαστᾷ ἡ καρδιά.

Ὁ Τσαπαλάμος ἐπὶ πολὺ ἐξηκολούθησε νὰ εἶναι εισπρακτὴρ τοῦ Ἀλῆ, χωρὶς κανεὶς ποτὲ νὰ παραπονεθῇ, ἐκτὸς τῶν εισπρακτόρων, εἰς τοὺς ὁποίους δὲν ἐπέτρεπε τὴν ἐλαχίστην κατάχρησιν. Ἐνῶς ἐξ αὐτῶν ὀνόματι Τόλις Μπουγάς, συνεννοηθεὶς μετ' ἄλλων συναδέλφων του, τοῦ παρουσιάσε περισσεύματα δῆθεν ἐκ 300 ἀργυρῶν ἐξαρίων, τὸ ὅποιον ἐκράτησε, διότι δὲν ἠδύνατο νὰ τὸ ἐπιτρέψῃ εἰς τοὺς ἀγνώστους φορολογηθέντας, ἀλλὰ ἀνέπαρον τὸ ἐκλείσεν ἐντὸς ἐρμαρίου. Ὁ Μπουγάς, νομίσας ὅτι τοῦ ἐβούλλεσε τὸ στόμα, τοῦ ἐπαρουσίασε κατόπιν ἑλλειμμα ἐκ 15 πονγίων (5.625 φράγκων). Ὁ Τσαπαλάμος τὸν ἠρώτησε πῶθεν προήρχετο τὸ ἑλλειμμα καὶ ὁ πονηρὸς Μπουγάς ἀπήντησε:

—Αὐτὰ, ἄρχοντά μου, εἶναι ἀπ' ἐκεῖνα τοῦ ντουλαπόπουλου.

Ὁ Τσαπαλάμος ἐφάνη πεισθεὶς ὅτε ὁ μὲν τοῦ παρουσιάσαν νέον ἑλλειμμα ἐκ 40 πονγίων καὶ τοῦ ἔδωσαν τὴν ντουλαποπούλειον πάλιν ἀπάντησιν, τὸν ἐπῆρε καὶ τοὺς ἔδειξεν ἐν ἐρμαρίῳ, εἰς τὸ ὅποιον εὗρισκοντο τὰ 300 ἐξάρια καὶ πλησίον αὐτῶν ὁ τόκος τῶν. Παρὰ τὰς παρακλήσεις τότε τῶν εισπρακτόρων τοὺς κατεμήνυσεν εἰς τὸν Ἀλῆν, ὅστις ἐκδικούμενος, τοὺς ἐξώρισεν εἰς Ἄρταν.

Ὅτε ἐν ἔτει 1818 ἐπυρπολήθη ὑπὸ καραυνοῦ τὸ ἐν Τεπελένι σεράγιόν του, ἀφοῦ ἐβεβαίωθη ὁ Ἀλῆς, ὅτι οἱ ἐν αὐτῷ κρυπτόμενοι θησαυροὶ τοῦ δὲν ἐπαθον τίποτε,

ἐκλήρυξε τότε διὰ κηρύκων εἰς ὅλον τὸ βιλαέτι του, ὅτι πρέπει νὰ προσέλθουν ὅλοι εἰς βοήθειαν αὐτοῦ συνεισφέροντες ὅτι ἡ δύνατο ἔκαστος, πρὸς ἀνοικοδόμησιν τοῦ πυρποληθέντος μεγάρου του.

Καὶ ἐδωλέε τις τότε τὸ κυμακὸν θέαμα ἐνδὸς Βεζύρου κραταιοῦ καθημένου σταυροποδῆται ἐπὶ πενιχρὰς ψιάθου, πρὸ τῶν καὶ ὀμνῶν ἀκόμη ἐρεπιείων, νὰ δέχεται τὰς προσφορὰς τῶν ἐξ ἀνάγκης παντόχεν προτρέξαντων ὑπάρχων του. Τοιοῦτοτρόπος ὁ δὲ συνηθίσεν Ἀλῆς, ἐντὸς ὀλίγων ἡμερῶν κατῳκίσεν νὰ συναζῇ διπλάσιον ποσὴν τῆς ἀξίας τοῦ καέντος σεραγίου του.

Ἄλλο μέσον χρηματισμοῦ ἦτο καὶ τὸ ἐξῆς: ἔχον πάντοτε τοὺς πολυαριθμοὺς αὐτοβουλῶνας τοῦ πλήρεις αἵτου, ὁσάκις ἐμάνθανεν ὅτι ὁ αἷτος τοῦ ἤρχετο νὰ σπύζῃ ὑποχρέωσιν τοῦς ὑπάρχουσιν του νὰ προμηθεύονται ἕκαστος ἀνάλογον ποσότητα ἐκ τοῦ αἵτου τοῦτου καὶ νὰ ἐπιστρέψῃ εἰς πρώτην ἐσοδείαν τὸ ληφθὲν ποσόν.

Ἄλλοτε ἠγόρασε παρὰ πλανοδοῦ Ἰταλοῦ μεγάλην συλλογὴν ὠρολογίων, ταμ-βακοθηκῶν καὶ δακτυλιδίων, τὰ ὅποια ἀπέστελλεν ὡς δῶρον εἰς τοὺς διαφόρους προδύχοντας, οἱ ὅποιοι τὰ ἀκριβοπλήρωναν ἑπειτα.

Κατὰ τὸν Α. Βαλαωρίτην, ἡ Φροσύνη ἦτο κόρη θαυμαστῶν κάλλους καὶ περιφανοῦς γένους. Ἐπειδὴ ὁ θεὸς τῆς Γαορῆλ Γκαγκας ἠγάπησεν, ὅτι ὁ Ἀλῆς ἔτρεφε ὁ-χι καλοὺς σκοποὺς δι' αὐτήν, ἐπέσυσε νὰ τὴν νυμφεύσῃ μετὰ τινος πλουτοῦ ἐμπόρου, ὀνομαζομένου Δημητρίου. Ἡ Φροσύνη, μετ' ὅλην τὴν σωφροσύνην τῆς ἐγένετο ἐρωμένη τοῦ πρεσβυτέρου υἱοῦ τοῦ Ἀλῆ, Μουχ-τάρ. Ὁ Ἀλῆς, εἰς τὴν γεροντικὴν καρδίαν τοῦ ὁποῦ οὐ δὲν εἶχε σκεπθῇ ὁ πρὸς τὴν Φροσύνην ἔρωτος του, ἐπιφελήθη ἀπουσίας τινὸς τοῦ υἱοῦ του καὶ μετέβη εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ ζητῶν ὡς ἐλεηροσύνη τὸν ἐρωτᾷ τῆς. Ἀποκρουσθεὶς, καὶ ἐπὶ τῇ προφάσει, ὅτι διέφθειρε τὴν ἀρετὴν τοῦ υἱοῦ του, κατεδίκασεν εἰς θάνατον τὴν Φροσύνην μετὰ 16 ἄλλων Ἑλληνίδων φίλων τῆς. Αὐταὶ ἐπνίγησαν ἐν τῇ λίμνῃ, ἡ δὲ Φροσύνη λιποθυμήσασα καθ' ὁδόν, ἐξέπνευσε καὶ νεκρὰ ὅμως ἐρρίφθη εἰς τὴν λίμνην, ὁπότε ἐκδραστήσας ἐτάφη εἰς τὴν μονὴν τῶν Ἀγίων Ἀναργύρων.

Ὁ Σ.Π. Ἀραβαντινὸς περιγράφει ὡς ἐξῆς τὸν τρόπον τοῦ θανάτου τῆς Φροσύνης: Κατὰ τὰς ἡμέρας ἐκεῖνας ἐτελείτο κάποιος γάμος ἐν τῷ σεραγίῳ τοῦ Ἀλῆ. Μεταξὺ τῶν προσκεκλημένων τοῦ ὁποῦ

ἦτο καὶ ἡ Φροσύνη, ἀνήμερος εἰς τὴν καὶ λιτέραν κοινωνικὴν τάξιν. Μία θεραπεία τῆς συζύγου τοῦ Μουχτάρ καθ' ἣν ὅταν προσέφερε τὸ σερίμπέτι, παρετήρησε ἐκ-κυλίον πολῦτιμον, τὸ ὁποῖον ἔφερον ἡ Φροσύνη, γνωστὸν εἰς αὐτήν, ὡς ἀνέ-κοντα εἰς τὴν κυρίαν τῆς.

Ἀμέσως ἀνέφερε τὸ πρᾶγμα εἰς τὴν σύ-ζυγον τοῦ Μουχτάρ, ἥτις μεταβάσα παρὰ τῇ Ἀλῇ, τὸν παρεκάλεσε θερμῶς, ὅπως τὴν ἐκδικήσῃ διὰ τὴν ὕβριν. Ὁ Ἀλῆς τὲν ἐν καιρῷ νυκτὸς συλαβάνει τὴν Φρο-σύνην καὶ 18 ἄλλας νεάνιδας ἐλευθερίων ἡθῶν, τὰς ὁποίας τὴν ἐπομένην νύκτα διέ-ταξεν ὅπως μεταφέρουσιν διὰ λέμβων καὶ πνίξωσιν αὐτάς εἰς τὴν λίμνην. Ἐκ σωμα-τῶν ταλαιπωρῶν ἐκδραστήσασα δὲν εἶ-χον περισυλλεγῇ ἐπὶ πολλὰς ἡμέρας, ὅτε ὅταν ἐπεστράπει ἡ κηδεὶα τῶν. Ἦν νεκρὴ τῆς Φροσύνης παρηκολούθησαν ὅλοι οἱ κη-τοικοὶ τῶν Ἰωαννίνων.

Ἡ Φροσύνη ἦτο ἐρωμένη τοῦ ἐν Ἰ-ωαννίνοις Γάλλου Προξένου Πουκεβίλ. Ὁ Ἀλῆς ἐπιθυμῶν νὰ γνωρίσῃ τὰς γραπτὰς ὁδηγίας, τὰς ὁποίας ὁ Μ. Ναπολεὼν ἀπέ-στελλε πρὸς τὸν Προξένον του, ἐμνηστεύ-σαντοῖα μέσας. Ἀλλ' ἐννοήσας τούτῳ τὸ Πουκεβίλ ἔφερε πάντοτε μετ' ἑαυτοῦ ἐν-τὸς θήκης βία τὰ σπουδαῖα ἔγγραφα τῶν.

Ἡμέραν τινα ὁ Ἀλῆς προσεκάλεσε τὴν κυρά Φροσύνην καὶ κατέπεισεν αὐτήν διὰ δῶρον καὶ ἀπειλῶν νὰ προτείνῃ τὸν ἐ-ραστήν τῆς, ὅπως μεταβῇ εἰς τὸν νηρ-δριον τῆς λίμνης τῶν Ἰωαννίνων καὶ ἐ-κεῖ ἀφοῦ τὸν ἀποκοιμήσῃ διὰ νυκτὴν κρυπτόμενον Φαλκίον, ὅπως τὰ ἀναγκάσῃ ὁδῶν καὶ ἐγένετο. Ὁ Ἀλῆς ὅμως, ὁρ-δούμενος μὴ μάθῃ τὸ γεγονός αὐτὸ ὁ Που-κεβίλ, διέταξε τὸν θάνατον τῆς Φροσύνης.

Ἡ μόνη γυνή, ἥτις κατῳκίσεν νὰ τε-ταστήσῃ ὑποχείριόν τῆς τὸν Ἀλῆν ἦτο ἡ Κυρά Βασιλική, θυγάτηρ τοῦ ἐν Πασα-τάς Κίτσου Κοιτάξῃ. Μόλις ἀπεπύ-καὶ θελτικωκωτᾷ, τῇ συνεργείᾳ τῆς συ-γενοῦς τῆς Μαρ. Τσάτσιννας ἀνηγάγῃ ἐκ τῆς πατρικῆς στέγης καὶ ἐκλείσθη εἰς τὸ χαρμί τοῦ Ἀλῆ. Ἐκεῖ ἀναπτυσσόμενη ἐν καλλονῇ, ἐγένετο ἡ κατ' ἐξοχὴν εὐνο-σμένη τοῦ Πασσά εἰς ἡλικίαν 18 ἐτῶν ἐ-γένετο νόμιμος σύζυγός του, κατορθώσασα πολλοὺς νὰ διασώσῃ ἐκ τῆς σπάθης τοῦ δημίου καὶ προσεγενήσασα πολλὰς ὑπὸ-σίας εἰς τοὺς συμπολίτας αὐτῆς, καθ' ὅσον ὁ Ἀλῆς, τῶσον τὴν ἠγάπα, ὅστε οὐδέ-μίαν χάριν τῆς ἠρνεῖτο. Μετὰ τὸν θάνα-τον τοῦ Ἀλῆ, αἰχμαλωτισθεῖσα ὑπὸ τοῦ Χουρσίτ, ἐστάλη εἰς Κωνσταντινούπολιν, καὶ ἐκεῖθεν εἰς Προῦσαν. Τὸ 1830 νυφύ-σα τῆς συγγνώμης τοῦ Σουλτάνου, κατέφυ-γεν εἰς τὸ παρὰ τὰ Τρίκαλα ὄρειον τῆς κτήμα Βοϊβόδα καὶ κατόπιν εἰς τὸ χωρίον Κατοχὴ τοῦ Μεσολογγίου ἀπέθανεν ἐν Αἰτωλικῷ κατὰ τὸ 1830. Κατὰ τὰ ἔργα-τα τοῦ βίου ἔτη ὑπέπεσεν εἰς οἰκονομικὰ καὶ ἐξ ἑκ τῶν ἀδοκίμων καὶ ἄλλων πα-λυτίμων λίθων, τὰ ὅποια τῆς εἶχε δωρή-σει ὁ αἰμοχαρὴς σύζυγός τῆς.

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγούμενου)

—Φαντάζομαι ὅτι θὰ εἶναι πολὺ εὐχάρι-στο νὰ τὸ ρίξῃ κανεὶς ἔξω μετ' ἡ δικῆς σας συντροφιά.

Καὶ ἐπρόθεσεν ἔπειτα ἀπὸ μιὰ στιγμή.

—Μὰ τὸ Θεό! Εἰμαι πολὺ εὐχαριστή-μος ποὺ σὰς ξαναβλέπω. Δὲν μπορεῖτε νὰ φαντασθῆτε πόσο αἰσθανόμεθα τὴν ἑλλειψί-σας, ἡ Μύριελ καὶ ἐγώ...

Μπροστὰ στὸ φιλικὸ καὶ γελαστὸ βλέμμα τοῦ ἑνὸς οἷους διέτρεξε τὰ μέλη τῆς Μώντ. τοῦ ἀπῆλθον ἐν τούτοις μειδίασα :

—Κί' ἐγὼ ἐπίσης μπορῶ νὰ σὰς διαβε-βαιώσω ὅτι αἰσθάνθηκα πολὺ τὴν ἑλλειψι-καὶ τῶν δύο σας.

Ἐπειτα ἀπὸ μιὰ στιγμή ἡ Μώντ ἐξήγησε συγγνώμην ἀπὸ τὸν Ντάβιντ καὶ ἀνέβηκε στὸ δωμάτιο γιὰ ν' ἀλλάξῃ φόρεμα. Σὲ λίγο παρουσιάσθη πάλιν ντυμένη μ' ἕνα πράσινο με-ταστὸ φορεμα, ποῦ οὐκ ἦταν ἀγνωστο. Τὰ μάτια τῆς ἐλαμπαν, τὰ μάγουλά τῆς ἦσαν ῥόδινα καὶ τὰ χεῖλη τῆς κόκκινα. Ἡ Μώντ ἦταν ἀποφασισμένη νὰ μὴ ἀφίσῃ νὰ φανῇ ἡ ἐσωτερικὴ τῆς συγκίνησις.

..

Κατὰ τὴν διάρκειαν τοῦ δείπνου σ' ἕνα κομρὸ καὶ ἥσυχο ἐστιατόριον, ὁ Ντάβιντ τῆς μετέδωκε βία τὰ νέα τοῦ Παίγοντος. Ἐν πρώτοις τὴν διεδραστήσας γιὰ τὴν προοίτιας βελτίους τῆς ὁράσεως τῆς Μύριελ. Κατόπιν τῆς ἀπεκάλεσε ὅτι ὁ νεαρὸς Ρόμψον ἦταν τρελλὰ ἐρωτευμένος μετ' ἡν Εἰσα.

—Μένει λοιπὸν πάντα μαζί σας ὁ κ.Ρόμ-ψον; ἐρώτησε ἡ Μώντ.

—Ναί. Τὸν ἔκαμα ν' ἀλλάξῃ γνώμη γιὰ σὰς. Ἀναγκάσθηκα ὅμως νὰ παραδεχθῶ ὅτι εἶχε ἐνεργήσῃ καλὴ τὴ πίστις. Δὲν μποροῦ-σα βέβαια νὰ τὸν διώξω, γιὰτὶ εἶχε δεῖξει ὑπερβολικὸν ζῆλον πρὸς ὑπεράσπισιν τῶν συμφερόντων μου....

—Δὲν ἤθελα νὰ πῶ αὐτό. Ὅποτε τὸ ἐπιθυ-μοῦσα ἄλλως τε. Ἀπλῶς μόνον ἐνόμιζα ὅτι εἶχε φθῆν ἀπὸ τὸ Παίγοντος.

—Ὅχι, ἤθελε νὰ μείνῃ καὶ ἐξ ἄλλου μοῦ ἐχρεώετο.

Ἐγὼ εἶπα καὶ ἐπρόθεσεν :

—Εἶναι σὰν πιτσουναῖα οἱ δύο τους....

Ἐπειτα ἀπὸ μιὰ στιγμή τῆς εἶπε μετ' ὁ-δοῦ φόρος :

—Ὁ γάμος μου ἀνεβλήθη γιὰ τὸν Νοέμ-βριον.

—Ἄ! :

—Δὲν τὸ γνωρίζατε ;

Ἡ Μώντ ἔκαμε ἕνα ἀνηχητὸ νεῦμα καὶ ἐ-κείνος ἐξηκολούθησε χωρὶς νὰ τὴν κυττάξῃ :

—Ἡ Μύριελ θέλει νὰ περικυβῇ ἔως ὅτου ἀποκατασταθῇ τελείως ἡ ὁρὰςίς της.

Ἡ Μώντ δὲν ἀπήντησε τίποτε. Σὲ λίγο ὁ

Καὶ τῆς εἶπε, ἀλλάξον θέμα :

—Τώρα εἶναι ἡ σειρά σας νὰ μοῦ διηγῇ-θῇ τὰ δικὰ σας.

Ἐμίλησαν ἀκοκτὰ στὸ συνηθισμένον τους φιλικὸν τόνο. Στὸ τέλος ἐκεῖνος εἶπε :

—Τώρα, Μώντ, θὰ μοῦ ἐπιτρέψετε ἕνα τελευτῶν σοβαρὸν λόγο, πρὶν παραδοθῆμε

στὴν εὐθμία ;

—Ναί.

—Σὰς ἔχω πῇ ὅτι δὲν θὰ μπορούσα νὰ ἡ-συχίασῃ πρὶν μάθω τὴν ἀλήθειαν, σχετικῶς μετ' ὅ ἐξήμα ἐκεῖνο τοῦ τηλεγραφήματος.

—Ντάβιντ, ἀπῆλθον παρακλητικὰ ἡ Μώντ ἐγὼ, τοῖνοντιόν ἐπιθυμῶ νὰ μὴ ἀσκολήσθε

πᾶρ' αὐτό. Δὲν φαντάζεσθε πόσο με στενο-χωρεῖ μὲ τὸ σκέπτομαι ὅτι....

Ἐσταμάτησεν ἀποτόμως, γιὰτὶ ἐκατάλαβε

ὅτι δὲν μπορούσε νὰ προσθέσῃ τίποτε, χω-ρίς κίνδυνον νὰ ἐκθέσῃ τὴν Εἰσα. Τώρα ἄλλως

τε ἡ Εἰσα ἦταν ἐρωτευμένη μετ' ὁν Ρόμψον, ὁ ὁποῖος μετ' ὁν χαρακτήρα ποῦ εἶχε, δὲν θὰ ἐσυγχωροῦσε ἴσως ποτὲ ἕνα τέτοιο πα-ράπτωμα, ἀν τὸ ἐμάθανε. Τί θὰ ὠφελοῦσε νὰ γνωσθῇ ἡ ἀλήθεια ;

—Ὅχι, εἶπε ὁ Καὶν, μὴ μοῦ τὸ ζητᾷτε αὐτό, Μώντ, γιὰτὶ δὲν θὰ μπορούσα νὰ σὰς εὐχαριστήσω. Εἶμαι ἀποφασισμένος ν' ἀπο-καλύψω τὴν ἀλήθειαν, ὅποιος κι' ἂν εἶναι ἡ συνέπεια ποῦ θὰ ἐπακολουθήσουν, ἀκόμη καὶ ἀν πρόκειται νὰ βρεθῇ ἐνοχοποιημένη ἡ Μύριελ !

Ἐγελούσε καθὼς ἐπρόφερεν αὐτὲς τῆς λέ-ξεις, ὡς ἂν ἦσαν βέβαιος ὅτι τίποτε δὲν μπορούσε νὰ κλονίσῃ τὴν ἐμπιστοσύνην του στὴ μνηστή του.

—Πρέπει, ἐξηκολούθησε, ν' ἀνακαλύψω τί ἀκριβὲς συνέβη τῇ βραδύᾳ τοῦ χοροῦ. Εἰ-μαι βέβαιος ὅτι ἀπ' αὐτὸ ἐξαρτᾷται ἡ λύσις ὅλου τοῦ ἀνίγματος. Μιὰ τέτοια πλάνη δὲν μπορεῖ νὰ σὰς βαρύνῃ ἐτ' ἄπειρον.

—Προτιμῶ νὰ ἔχω αὐτὸ τὸ βάρος, παρὰ νὰ κάμω ἄλλους νὰ ὑποφέρουν ὅσα ὑπέφερα ἐγώ....

—Μὴ φοβεῖσθε, δὲν πρόκειται νὰ σὰς ἐ-ρωτήσω πλέον. Δὲν ἔχω αὐτὸν τὸν σκοπόν. Καταλαβαίνω ὅτι δὲν μπορεῖτε νὰ μιλήσετε γιὰτὶ σὰς δεσμεύει μία υπόσχεσις, καὶ δὲν θέλω νὰ σὰς ἀναγκάσω νὰ παραβῆτε τὸν λό-γον σας. Ἐξ ἄλλου ἔξρω ὅτι μιὰ τέτοια προ-σπάθεια θὰ ἦταν ματαιοπονία, γιὰτὶ θὰ προ-τιμῆσθε νὰ ὑποστήτε καθὲς συνέπεια, παρὰ νὰ παραβῆτε τὸ λόγο σας. Τέλος ἡ ἐρευνά μου ἔκαμεν ἕνα βῆμα ἀρκετὰ σημαντικὸ πρὸς τὰ ἐμπρός.

—Τί βῆμα ; ἐρώτησεν ἀνέσυχος ἡ Μώντ. Τί ἀνεκαλύψατε ;

—Ὅχι σπουδαῖα πράγματα. Ἰσως νὰ μὴν εἶναι καὶ τίποτε. Ἐμίλησα μετ' ὁν διανομήα ποῦ εἶχε φέρει τὸ τηλεγράφημα στὴν ἑσπάλι.

—Λοιπὸν ;

Ἡ καρδιά τῆς Μώντ ἐκτυπούσε δυνατὰ καὶ μετ' ὁποῦ κατῳκίσεν ν' ἀρθώσῃ αὐτὴ τὴ λέξη.

—Μοῦ εἶπεν ὅτι ἔδωκε τὸ τηλεγράφημα σὲ μιὰ νεὰ δεσποινίδα, ἀλλὰ δὲν ἤξερε τὸ ὄνο-μά της, γιὰτὶ ἔλεγε λίγον καιρὸ στὴν ὑπηρε-σία ἐκεῖνη. Εἶναι ὅμως βέβαιον ὅτι δὲν πρό-κειται περὶ μιᾶς ὑπηρετήτριας.

—Αὐτὴ ἡ ἀνακάλυψις μοῦ φαίνεται ὅτι μπορεῖ κάλλιστα ν' ἀφορᾷ ἐμένα !

—Γιὰ μένα ὅχι.

—Γιὰ ὅλους, Ντάβιντ.

—Γιὰ τὸν .. Πάρου ἴσως.

—Εἶναι φυσικὸν αὐτό.

—Καὶ γιὰ τὸν Ρόμψον ἐπίσης. Γι' αὐτὸν ὅμως δὲν σκοτίζομαι, γιὰτὶ τὸν θεωρῶ βλά-κα καὶ ἱκανοποιητῆ.

Χωρὶς νὰ θέλῃ ἡ Μώντ ἐγέλασε καὶ εἶπε :

—Δὲν μιλάτε συχνὰ μ' αὐτὸ τὸ ὄνομα.

—Γιὰτὶ δὲν συναντῶ συχνὰ μιὰ τέτοια ἀ-δικία. Εἶναι μεγάλῃ ἀνακούρησις γιὰ μένα τὸ νὰ ἔξρω ὅτι ἡ Μύριελ συμμερίζεται τὴν ἀ-πόλυτη ἐμπιστοσύνην ποῦ ἔχω σὲ σὰς.

Ἡ Μώντ ἐχαμήλωσε τὸ κεφάλι γιὰ νὰ μὴ

φανερῶσῃ τὴν ταράχην τῆς. Πόση ἐκατέλει

—Ναί.

—Σὰς ἔχω πῇ ὅτι δὲν θὰ μπορούσα νὰ ἡ-συχίασῃ πρὶν μάθω τὴν ἀλήθειαν, σχετικῶς μετ' ὅ ἐξήμα ἐκεῖνο τοῦ τηλεγραφήματος.

—Ντάβιντ, ἀπῆλθον παρακλητικὰ ἡ Μώντ ἐγὼ, τοῖνοντιόν ἐπιθυμῶ νὰ μὴ ἀσκολήσθε

πᾶρ' αὐτό. Δὲν φαντάζεσθε πόσο με στενο-χωρεῖ μὲ τὸ σκέπτομαι ὅτι....

Ἐσταμάτησεν ἀποτόμως, γιὰτὶ ἐκατάλαβε

ὅτι δὲν μπορούσε νὰ προσθέσῃ τίποτε, χω-ρίς κίνδυνον νὰ ἐκθέσῃ τὴν Εἰσα. Τώρα ἄλλως

Τὴν ἄλλη μέρα τὸ πρῶτ' ἡ Μώντ ἔγραψε

ἕνα μπιλιέτο στὴν Εἰσα γιὰ νὰ τῆς κάμῃ γνω-στὰ τὰ διατρέξαντα καὶ ἐτελείσας μετ' ἡς

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

«Γιατί να μη μπορώ να διατάξω να σ'ελλάβουν κ' εμένα! Θα ήταν τόσο απλούστατο!... Ναί... μα αν μιλούσε! Όχι, όχι... Υπομονή, υπομονή... ακόμα μία μέρα!... Αν τον σκοτώνα τώρα, άλλως τε, αυτή η φλύαρη Άλκιβη θα ήταν ικανή... Όχι: τούς κρατώ και τους δυό! δε μη χαλάσουμε το σχέδιο!...»

—Καλημέρα, αγαπητέ μου κόμη, μου είπαν πως θέλατε να μου μιλήσετε και βλέπετε πως αναβάλλω τις υποθέσεις του κράτους για να σας δεχθώ άμεσως.

Πραγματικά, ο Μαριγιάν έμπαινε. Η βασίλισσα παραμέρισε με το χέρι της τις επιστολές που είχε πάνω στο τραπέζι.

Ο κόμης, χλωμός, ταραγμένος, πολύ συγκινημένος, πλησίασε:

—Τι έρχεστε να ρωτήσετε; είπε η Αικατερίνη. Αν όλα είνε έτοιμα για αύριο βράδυ; Μείνετε ήσυχοι, αγαπητέ μου, κ' εγώ επιθυμώ την ευτυχία σας...

—Ο Μαριγιάν γονάτισε.

—Η Μεγαλειότης Σας, ψιθύρισε, μου έδειξε τόση καλωσύνη, που θα ήμουν άχάριστος αν αμφέβαλα... Όχι, κυρία μου, δεν πρόκειται για μένα. Έρθε να ζητήσω χάρη.

—Χάρι; είπε μ' έκπληξη η βασίλισσα.

—Η μάλλον δικαιοσύνη. Ένας απ' τους φίλους μου συνελήφθη. Ένας αδελφός μου! Ο πιο αφροσιωμένος, ο πιο χαριτωμένος ιππότης: καρδιά μάλαμα, θάρρος όσο δεν υπάρχει...

—Εφ' όσον αγαπάτε αυτόν τον άνθρωπο, είπε η βασίλισσα με συγκίνησι, δεν ζητώ παρά να του κάνω καλό. Τι όνομά του;

—Άλλοίμονο! κυρία μου. Είχε την άτυχία να μη σας φανή ευάριστος δυό φορές: την πρώτη όταν τον συναντήσατε στο Πλόν-νέ-Μπουά και τη δεύτερη στο Λούβρο, σ' ένα γραφείο της Αυτού Μεγαλειότητος του βασιλέως. Είπε ο ιππότης Μπαρνταλιάν.

—Η Βασίλισσα φάνηκε να ψάχνει στην μνήμη της κ' ύστερα χτυπώντας τα χέρια της:

—Α! ναι!... είχα ξεχάσει ολοσδιόλου αυτόν τον νέο στον οποίον άλλοτε πρόσφερα να μητρί στην ύπηρεσία μου. Και μου λέτε πως συνελήφθη;

—Μάλιστα, κυρία μου. Κι' έχω να σας γνωστούω να του αποδώσετε την ελευθερία. Εγγώμια πως ο ιππότης δεν ανέλαβε τίποτε εναντίον του βασιλέως, ούτε εναντίον της Μεγαλειότητός σας. Αν δεν είναι άρκετη μία παράκλησις, νομίζω πως και ο ίδιος ο βασιλέας της Ναβάρρας δεν θα εδίσταζε να επέμβη υπέρ του ευγενούς φίλου μου... τολμώ να ελπίσω όμως, κυρία μου, πως η παράκλησής σας...

—Έχετε δική, αγαπητέ μου κόμη. Μια λέξις δική σας, μπορεί να επιτύχη ό,τι και μια λέξις του βασιλέως της Ναβάρρας, αν όχι περισσότερα...

—Αυτά τα λόγια, που τα πρόσφερε με ειλικρίνεια έκαναν σ' αυτόν πνεύμα του Μαριγιάν την καλύτερη εντύπωση.

—Νανσέ! φώναξε η βασίλισσα, χτυπώντας το κουδούνάκι.

—Νανσέ, φώναξε η βασίλισσα, είπατε εν γνώσει της συλλήψεως ενός νεαρού ευπατρίδου, του ιπποτου Μπαρνταλιάν;

—Μάλιστα, κυρία μου. Είναι αυτός ο ιππότης, που αφού συνελήφθη την πρώτη φορά, δραπέτευσε απ' τη βασίλισσα.

—Ποιος έδωσε αυτή τη διαταγή; είπε η βασίλισσα συνοφρυωμένη.

—Η Α.Μ. ο βασιλέας. Νομίζω πως αυτός ο νέος κατηγορείται για αντισυρία. Μάλιστα είναι γνωστό πως αντιστάθηκε δυό φορές στους στρατιώτες του βασιλέως.

—Αχ! κυρία μου, ανεκράσε ο Μαριγιάν, θα σας πω υπό ποιας συντηρίας...

—Σιωπή! Είπε η βασίλισσα. Καλά, Νανσέ. Ο διοικητής απευθύνθηκε.

—Αγαπητό μου παιδί, ξαναείπε τότε η Αικατερίνη, θα σου οσω μια αποδείξη της εύνοιας μου... που μόνο στα παιδιά μου έρχομαι και φραγμένη να μπορούσα να οσω...

Μείνετε εδώ ως την επιστροφή μου. Ο Μαριγιάν υπελάμβανε μελαγχολία. Έτρεμε. Στο μυαλό του γινόταν μια αναστάτωση. Τι πεποιθήσεις ειζωνόταν βασιλιά μέσα του πως η βασίλισσα είχε μια μητρική στοργή γι' αυτόν. Μετανόουσε για τις υποφίες του, σ' αν είχε διαπράξει κανένα έγκλημα.

Η βασίλισσα βγήκε, αφήνοντας τον μόνο! Κι' εκεί μπροστά του βρισκόταν κ' η επιστολή που έγραφε, μυστικά του Κράτους χωρίς άλλο!

Παρά να προσπαθήσει να την διαβάσει, να ρίξει εστω και μια ματιά ο κόμης θα προτιμούσε να τυφλωθί στη στιγμή.

Η Αικατερίνη έλειπε μοιή ώρα, κατά την οποίαν δεν έπαυσε ούτε στιγμή να παρακολούθη τις κινήσεις του Μαριγιάν.

Μονο ένα σημείο έμενε σκοτεινό στο μυαλό του κόμης.

Ο Μωρεβέρ του είχε πη πως ο Μπαρνταλιάν είχε συλληφθεί κατά διαταγήν της βασιλομήτορος.

Κι' όμως η βασίλισσα φαινόταν ότι είχε ξεχάσει ως και τ' όνομα του ιππότη!

Ο Νανσέ βεβαίωνε πως η διαταγή έρχόταν από τον βασιλέα.

Εμφανικά η Αικατερίνη επέστρεψε. Έλαμπε απ' τη χαρά της.

—Επετυχασε, ο,τι θέλαμε! είπε χαρούμενη.

—Αχ! κυρία μου, ψιθύρισε ο Μαριγιάν με φωνή ύποκοφη απ' τη συγκίνηση, ποτε επί τέλους η Μεγαλειότης σας θα μου ζητήσει τη ζωή μου!... Ώστε ο φίλος μου... ο ιππότης Μπαρνταλιάν είναι ελεύθερος;

—Έχω το λόγο του βασιλέως. Όμολογώ, πως δυσκολεύτηκα για να επιτύχω. Φαίνεται πως ο φίλος σας συνομειται με τον κ. στρατάρχη Μονμερανσύ...

—Αντίως!... Αχ! κυρία μου, αφού παρουσιάζεται τώρα η ευκαιρία, αφήστε με να σας πω τι ο στρατάρχης...

—Σιωπή, κόμη... Αυτό δεν είναι δική μου δουλειά, άλλως αν έχω τίποτε να μου πη ο κ. Μπαρνταλιάν για τον στρατάρχη, θα μου το πη ο ίδιος...

—Τι ευγενικά βασίλισσα, που είσαστε! είπε ο Μαριγιάν με τόση έκφραση τρυφερότητας, που θ' αφώπλιζε την Αικατερίνη αν μπορούσε να την συγκινήσει ανθρώπινον αίσθημα.

—Άλλοίμονο, του αποκρίθηκε, δεν είμαι παρά μία γυναίκα που έχει υποφέρει και ο πόνο είναι καλή σχολή της ειλικρίνειας... Δεν θέλω να μάθω αν ο φίλος σας συνομειται ή όχι. Θέλω να μάθω μόνον πως είναι ο φίλος σας... Πήγε του πως ο φίλος σας είναι και δικός μου. Πήγε του αν έχω τίποτα να μου ζητήσει για τον εαυτό του ή για τον στρατάρχη, θα τον δεχτώ μεθαύριο το πρωί,

ΜΙΚΑΗΛ ΖΕΒΑΚΟ

Το τέλος του ιππότη Μπαρνταλιάν

Ο διοικητής των φυλακών φάνηκε σχεδόν άμεσως.

—Νανσέ, ρώτησε η βασίλισσα, είπατε εν γνώσει της συλλήψεως ενός νεαρού ευπατρίδου, του ιπποτου Μπαρνταλιάν;

—Μάλιστα, κυρία μου. Είναι αυτός ο ιππότης, που αφού συνελήφθη την πρώτη φορά, δραπέτευσε απ' τη βασίλισσα.

—Ποιος έδωσε αυτή τη διαταγή; είπε η βασίλισσα συνοφρυωμένη.

—Η Α.Μ. ο βασιλέας. Νομίζω πως αυτός ο νέος κατηγορείται για αντισυρία. Μάλιστα είναι γνωστό πως αντιστάθηκε δυό φορές στους στρατιώτες του βασιλέως.

—Αχ! κυρία μου, ανεκράσε ο Μαριγιάν, θα σας πω υπό ποιας συντηρίας...

—Σιωπή! Είπε η βασίλισσα. Καλά, Νανσέ. Ο διοικητής απευθύνθηκε.

—Αγαπητό μου παιδί, ξαναείπε τότε η Αικατερίνη, θα σου οσω μια αποδείξη της εύνοιας μου... που μόνο στα παιδιά μου έρχομαι και φραγμένη να μπορούσα να οσω...

Μείνετε εδώ ως την επιστροφή μου. Ο Μαριγιάν υπελάμβανε μελαγχολία. Έτρεμε. Στο μυαλό του γινόταν μια αναστάτωση. Τι πεποιθήσεις ειζωνόταν βασιλιά μέσα του πως η βασίλισσα είχε μια μητρική στοργή γι' αυτόν. Μετανόουσε για τις υποφίες του, σ' αν είχε διαπράξει κανένα έγκλημα.

Η βασίλισσα βγήκε, αφήνοντας τον μόνο! Κι' εκεί μπροστά του βρισκόταν κ' η επιστολή που έγραφε, μυστικά του Κράτους χωρίς άλλο!

Παρά να προσπαθήσει να την διαβάσει, να ρίξει εστω και μια ματιά ο κόμης θα προτιμούσε να τυφλωθί στη στιγμή.

Η Αικατερίνη έλειπε μοιή ώρα, κατά την οποίαν δεν έπαυσε ούτε στιγμή να παρακολούθη τις κινήσεις του Μαριγιάν.

Μονο ένα σημείο έμενε σκοτεινό στο μυαλό του κόμης.

Ο Μωρεβέρ του είχε πη πως ο Μπαρνταλιάν είχε συλληφθεί κατά διαταγήν της βασιλομήτορος.

Κι' όμως η βασίλισσα φαινόταν ότι είχε ξεχάσει ως και τ' όνομα του ιππότη!

Ο Νανσέ βεβαίωνε πως η διαταγή έρχόταν από τον βασιλέα.

Εμφανικά η Αικατερίνη επέστρεψε. Έλαμπε απ' τη χαρά της.

—Επετυχασε, ο,τι θέλαμε! είπε χαρούμενη.

—Αχ! κυρία μου, ψιθύρισε ο Μαριγιάν με φωνή ύποκοφη απ' τη συγκίνηση, ποτε επί τέλους η Μεγαλειότης σας θα μου ζητήσει τη ζωή μου!... Ώστε ο φίλος μου... ο ιππότης Μπαρνταλιάν είναι ελεύθερος;

—Έχω το λόγο του βασιλέως. Όμολογώ, πως δυσκολεύτηκα για να επιτύχω. Φαίνεται πως ο φίλος σας συνομειται με τον κ. στρατάρχη Μονμερανσύ...

—Αντίως!... Αχ! κυρία μου, αφού παρουσιάζεται τώρα η ευκαιρία, αφήστε με να σας πω τι ο στρατάρχης...

—Σιωπή, κόμη... Αυτό δεν είναι δική μου δουλειά, άλλως αν έχω τίποτε να μου πη ο κ. Μπαρνταλιάν για τον στρατάρχη, θα μου το πη ο ίδιος...

—Τι ευγενικά βασίλισσα, που είσαστε! είπε ο Μαριγιάν με τόση έκφραση τρυφερότητας, που θ' αφώπλιζε την Αικατερίνη αν μπορούσε να την συγκινήσει ανθρώπινον αίσθημα.

—Άλλοίμονο, του αποκρίθηκε, δεν είμαι παρά μία γυναίκα που έχει υποφέρει και ο πόνο είναι καλή σχολή της ειλικρίνειας... Δεν θέλω να μάθω αν ο φίλος σας συνομειται ή όχι. Θέλω να μάθω μόνον πως είναι ο φίλος σας... Πήγε του πως ο φίλος σας είναι και δικός μου. Πήγε του αν έχω τίποτα να μου ζητήσει για τον εαυτό του ή για τον στρατάρχη, θα τον δεχτώ μεθαύριο το πρωί,

στις δέκα, αφού τελειώση ο βασιλέας την ανάκρισή σου.

—Η Α.Μ. επιθυμεί λοιπόν να ανακρίνη τον ιππότη;

—Μάλιστα. Επέτρεχε αντί να τον ανακρίνη ο δικαστής να τον ανακρίνη ο βασιλέας... αν ή απαντήσεις του είναι ικανοποιητικές, αν έξηγήση γιατί μένει κλεισμένος στο μέγαρο Μονμερανσύ θα απαλλαγί απ' όλα τα άλλα, δηλαδή, απ' την τριπλή απόθεση του Λούβρου, απ' την πυρκαϊά του πανδοχείου κ' απ' τη μάχη της οδού Μονμάρτης.

—Αχ! κυρία μου, φώναζε χαρούμενος ο Μαριγιάν, η έξηγήσις είνε απλουστάτη! Ο Μπαρνταλιάν κ' ο στρατάρχης δεν ζήτησαν παρά να φύγουν από το Παρίσι... αν έξερατε... πίσω απ' όλα αυτά κρύβεται μόνο μία ερωτοδουλειά...

—Ε, λοιπόν! αγαπητέ μου κόμη, βρεθήτε μεθαύριο το πρωί στο ξύπνημα του βασιλέως και πάρτε μαζί σας το φίλο σας. Πήγε του μόνο πως θα ήθελε να τον ιδεί.

—Κυρία μου, δεν θα φύγω από το Λούβρο, προτού υποβάλει στα πόδια σας την διαβεβαίωση της αφοσιώσεως της ευγνωμοσύνης του, και...

Ο Μαριγιάν θα πρόσθετε γνωρίζοντας τις υποφίες του Μπαρνταλιάν:

—Των τυφλών του...

Κρατήθηκε όμως από φόβο μη παρεξηγηθί ή λείξει και νομίση η βασίλισσα πως ήταν ανακατεμένος στη συνομιλία.

—Όσο για μένα, η ζωή μου σ'ε άνηκα. Μια λάμψη φάνηκε στα μάτια της Αικατερίνης. Ο Μαριγιάν όμως δεν είδε αυτή τη λάμψη καθώς ήταν σκυμμένος μπροστά στη βασίλισσα.

—Χαίρετε, κόμη, του είπε. Αύριο βράδυ, πρώτα... στον Άγιο Λαζάρω... Ύστερα στο Λούβρο, μεθαύριο πρωί.

Ο κόμης έφυγε σ' αν μεθυμένος.

Πήγε πεζή ως το μοναστήρι. Καθώς έφτανε εκεί, έβγαине ένας καθάλλος, ίσπευε και χονδράτος προς το μέρος του Λούβρου. Ο κόμης ζήτησε να δη τον αββά ή τοιλάχιστον των προσευχών.

Ο προσευχτής τον δεχτηκε.

—Κύριε, ρώτησε, θα μπορούσατε να μου πητε αν ο ιππότης Μπαρνταλιάν έξεκαλωθεί πάντα να βρίσκεται στο μοναστήρι σας;

—Αυτός ο νέος είναι ακόμη εδώ. Έφρακετο να μεταφερθί στη Βασιλίκη. Έλασε όμως μία διαταγή απ' το Λούβρο που με διατάζει να τον κρατήσω ως την προσεχή Τρίτη στο καλύτερο δωμάτιο του μοναστηριού. Του παρεχώρησα το δικό μου! Αυτό μόνο μπορούσα να του κάνω.

—Και την Τρίτη τι θα συμβή;

—Έχω διαταγή να αφήσω ελεύθερο αυτόν τον νέο, λέγοντάς του απλόστατα, πως ο βασιλέας θέλει να του μιλήση στο ξύπνημα του και πως ένα υψηλό πρόσωπο θα έλθει στο λόγο του ως ιππότην για να...

—Θα πάη! Σας το εγγυώμαι εγώ! ανέκραξε ο Μαριγιάν χαρούμενος. Πήγε του όμως, δεν θα μπορούσα να συναντήσω τον ιππότη για λίγα λεπτά;

Ο προσευχτής συλλογιόθηκε.

—Κύριε, είπε, εγώ δεν θα σας έφερα κανένα έμπόδιο. Δεν έχω λάβει όμως καμία διαταγή γι' αυτό το ζήτημα. Έλασε τότε θόση μου... Συλληφθήκατε κ' οι δυο σ' ένα μερα και σεις είστε ελεύθεροι. Ο σύντροφός σας θα είναι ελεύθερος την Τρίτη το πρωί. Σκέπτομαι, σ' όλ' αυτά, μήπως ζήτησαν να σας χωρίσουν... Ώστε καταλαβαίνετε

—Ναί, ναι, είπατε ο Μαριγιάν χαμογελώντας... Δεν επιμένω. Τοιλάχιστον, μήπως να πητε στον ιππότη πως θάρθω εδώ την Τρίτη το πρωί για να τον συνοδέψω στο Λούβρο.

—Ω! όσο για αυτό είναι πολύ εύκολο

είπε ο προσευχτής με καλωσύνη... Θα εκτελέσω την παραγγελία σας σε πέντε λεπτά. Ο κόμης χαίρεται κ' έφυγε καταχαρούμενος.

Κι' όμως ένοιωσε να τον πιέξη μία άπροσδιόριστη ταραχή.

—Είναι ή χαρά, βεβαίονε τον εαυτό του. Αύριο το πρωί είναι ο γάμος του βασιλέως Έρρίκου στην Παναγία. Λαμπρά. Μετά είμαι ελεύθερος. Ζητώ μ' αν άδεια ως τη στιγμή που θα δρώσω. Αύριο βράδυ στα μεσάνυχτα η μητέρα μου θα δδηγήση ή ίδια την Άλκιβ στο ιερό, και ένας παπάς θα μάς ένοση για όλη μας τη ζωή... Μεθαύριο το πρωί θα πάω να πάρω τον Μπαρνταλιάν, θα τον δδηγήσω στο Λούβρο και θα επιτύχω για τον στρατάρχη και τους δικούς του την άδεια να περάσουν από της πόλεως... Θα φύγουμε όλοι!... Αχ! μητέρα μου! ποιος θα μου έδω και κάμψεις μήνες, πως θα σ' έωμελα τόση ευτυχία!

—Έτον σκοτάδι, λίσσα.

Συνηφίοι όμιλοι διέσχισαν τους δρόμους. Σ' αν σκοτεινά βάθη του Παρισιού κυκλοφορούσαν άσυνήθιστες φήμες...

—Οι Παριζιάνοι έτοιμάζονται για της πρώτες γιορτές, που θ' αρχίσουν αύριο! απήνεκε ο Μαριγιάν.

Ο προσευχτής είχε πη ψέμματα, λέγοντας πως ο ιππότης βρισκόταν ακόμη στο μοναστήρι, προ μίας ώρας μία συνοδεία είχε έλθει, υπό τη διοίκηση του Μωρεβέρ, είχε φθάσει. Ο ιππότης δεμένος και αμειωμένος είχε μεταφερθί σ' ένα κλειστό άμάξι. Και το άμάξι ξεκίνησε σε καλπασμό, τριγυρίζοντας απ' τους λειπείς.

Σταμάτησε μπροστά στη φυλακή του Τάμπλ.

Η φυλακή είχε τον διοικητή της, τη φωνή της, που διοικούσε ένας λοχαγός, το θέαμα των βασανιστηρίων, τα κελιά της, τα άπογά της, τα μπουδρούμια της.

Ο διοικητής όνομάζετο Μάκος ντε Μονλίκ και είχε το ύφος και την ψυχή του δεσποτικού.

—Έταν άνθρωπος τριάντα πέντε χρονών με κόκκινα μαλλιά και λαμό σαν το παύρο. Ο πατέρας του ήγε ύπηρετήσι τον Κοντόσταυλο του Μονμερανσύ πρώτα κ' ύστερα τον στρατάρχη του Νανβίλ. Είχε συστήσει τον νιόν του στον Νανβίλ. Ο στρατάρχης του είχε επιτύχει αυτή τη θέση στη φυλακή του Τάμπλ, γιατί συλλογιόταν πως καμιά μέρα έπερτε νάχη ένα δικό του άνθρωπο σ' αυτή τη φυλακή, αν φυλάκιζαν αυτόν τον ίδιο.

Όταν συνέλθε ο Νανβίλ τον Μπαρνταλιάν, έσπευσε να τον στείλει κατευθείαν στο Τάμπλ. Υποπεινόνταν τη Βασιλίκη, της οποίας ο διοικητής Γκαυαλέν, μολοντί φίλος του, δεν του φαινόταν άρκετά ενεργητικός.

Ύστερα πληροφορήσε την βασίλισσα Αίκα κ' ήγειν για τη σύλληψη του σπαθιστού. Ο στρατάρχης ζήτησε να κρηνί ο ίδιος τον γερσπατιστή.

Το σχέδιό του έμελλε ν' αποτύχη εξ αιτίας του Μωρεβέρ, που αφού συνέλαβε τον ιππότη Μπαρνταλιάν διατάχθηκε από την Αικατερίνη να αναλάβη εκείνος την άνακριση.

Είδαμε επί πλέον πως η βασίλισσα είχε προσδιορίσει το Σάββατο 23 Αυγούστου το πρωί, ήμεραν των βασανιστηρίων των δύο Μπαρνταλιάν.

Κι' αυτά τα βασανιστήρια, που θα ήταν ή έσχατη των Μωρεβέρ, τα είχε προσφέρει στον μακάρο σ' αν άμοιβή της δολοφονίας του Κολινύ.

Ο Μωρεβέρ έδινε ένα πτώμα στη βασίλισσα. Η βασίλισσα του έδινε δύο. Έταν βασιλική πληρωμή.

Α' τη στιγμή που είχε μεταφερθί στο μοναστήρι ο ιππότης δεν είχε άνοιξει τα μάτια του. Σ' αν άκίνητο πρόσωπο μία ειρωνική πηχη στην άκρη των χειλέων, περιέμενε το θάνατό του κ' ήγειν. Γιατί δεν άμφέβαλλε πως ο Μωρεβέρ ήταν άποφασισμένος να τον σκοτώση.

—Θα ήθελα να ήξερα για τίνος λογαριασμό αυτός ο Μωρεβέρ με δολοφονεί. Δεν πιστεύω να μου κρατά κάποια για την σπαθιά που τον χασομάει. Πάντως το σημάδι έμεινε. Για να δοθίμε πως βάζει να με σκο-

τώσουν. Η Μεγάλη Αικατερίνη; Ίσως! Γιατί; γιατί άρνήθηκα να σκοτώσω το παιδί της. Καθήμε φίλε! Θαρρώ πως θα πεθάνουμε μαζί!... Πραγματικά ο δούδ Άνζού ίσως να μην είναι ξένος σ' ό,τι μου συμβαίνει... Όσο συλλογιόμαι πως τον έβαλα στη θέση του... Έκτός αν είναι ο δούδ Γκόςης ή ο Νανβίλ... Γιατί; γιατί γνωρίζω το μυστικό τους... Ποιος έχθροί! Πρόπει να όμολογήσω πως μου ήταν δύσκολο να ξεφύγω από ένα τέτοιο σκυλολόι! Γιατί να τρέμω όμως; Άπλούστατα, ή Λουίζα θα παντρευτή τον κόμητα Μαρξενού.

Έκανε μία δυνατή προσπάθεια για να σπάση τα δεσμά του, τα κ'ονικά όμως ήταν γερά και ξανάπεσε λαχανιασμένος.

Και κάθε φορά που αυτό το όνομα της Λουίζας ξαναρχόταν στο θλιβερό μονόλογό του, ή ίδια προσπάθεια τον συγκλόνιζε ολοκληρω.

Καμιά δεκαριά άτομα μπήκαν ξαφνικά. Ο Μπαρνταλιάν ξανάνοιγε τα μάτια, θέλοντας να κοιτάξει.

Ο προσευχτής είχε πη ψέμματα, λέγοντας πως ο ιππότης βρισκόταν ακόμη στο μοναστήρι, προ μίας ώρας μία συνοδεία είχε έλθει, υπό τη διοίκηση του Μωρεβέρ, είχε φθάσει. Ο ιππότης δεμένος και αμειωμένος είχε μεταφερθί σ' ένα κλειστό άμάξι. Και το άμάξι ξεκίνησε σε καλπασμό, τριγυρίζοντας απ' τους λειπείς.

Σταμάτησε μπροστά στη φυλακή του Τάμπλ.

Η φυλακή είχε τον διοικητή της, τη φωνή της, που διοικούσε ένας λοχαγός, το θέαμα των βασανιστηρίων, τα κελιά της, τα άπογά της, τα μπουδρούμια της.

Ο διοικητής όνομάζετο Μάκος ντε Μονλίκ και είχε το ύφος και την ψυχή του δεσποτικού.

—Έταν άνθρωπος τριάντα πέντε χρονών με κόκκινα μαλλιά και λαμό σαν το παύρο. Ο πατέρας του ήγε ύπηρετήσι τον Κοντόσταυλο του Μονμερανσύ πρώτα κ' ύστερα τον στρατάρχη του Νανβίλ. Είχε συστήσει τον νιόν του στον Νανβίλ. Ο στρατάρχης του είχε επιτύχει αυτή τη θέση στη φυλακή του Τάμπλ, γιατί συλλογιόταν πως καμιά μέρα έπερτε νάχη ένα δικό του άνθρωπο σ' αυτή τη φυλακή, αν φυλάκιζαν αυτόν τον ίδιο.

Όταν συνέλθε ο Νανβίλ τον Μπαρνταλιάν, έσπευσε να τον στείλει κατευθείαν στο Τάμπλ. Υποπεινόνταν τη Βασιλίκη, της οποίας ο διοικητής Γκαυαλέν, μολοντί φίλος του, δεν του φαινόταν άρκετά ενεργητικός.

Ύστερα πληροφορήσε την βασίλισσα Αίκα κ' ήγειν για τη σύλληψη του σπαθιστού. Ο στρατάρχης ζήτησε να κρηνί ο ίδιος τον γερσπατιστή.

Το σχέδιό του έμελλε ν' αποτύχη εξ αιτίας του Μωρεβέρ, που αφού συνέλαβε τον ιππότη Μπαρνταλιάν διατάχθηκε από την Αικατερίνη να αναλάβη εκείνος την άνακριση.

Είδαμε επί πλέον πως η βασίλισσα είχε προσδιορίσει το Σάββατο 23 Αυγούστου το πρωί, ήμεραν των βασανιστηρίων των δύο Μπαρνταλιάν.

Κι' αυτά τα βασανιστήρια, που θα ήταν ή έσχατη των Μωρεβέρ, τα είχε προσφέρει στον μακάρο σ' αν άμοιβή της δολοφονίας του Κολινύ.

Ο Μωρεβέρ έδινε ένα πτώμα στη βασίλισσα. Η βασίλισσα του έδινε δύο. Έταν βασιλική πληρωμή.

Α' τη στιγμή που είχε μεταφερθί στο μοναστήρι ο ιππότης δεν είχε άνοιξει τα μάτια του. Σ' αν άκίνητο πρόσωπο μία ειρωνική πηχη στην άκρη των χειλέων, περιέμενε το θάνατό του κ' ήγειν. Γιατί δεν άμφέβαλλε πως ο Μωρεβέρ ήταν άποφασισμένος να τον σκοτώση.

—Θα ήθελα να ήξερα για τίνος λογαριασμό αυτός ο Μωρεβέρ με δολοφονεί. Δεν πιστεύω να μου κρατά κάποια για την σπαθιά που τον χασομάει. Πάντως το σημάδι έμεινε. Για να δοθίμε πως βάζει να με σκο-

τώσουν. Η Μεγάλη Αικατερίνη; Ίσως! Γιατί; γιατί άρνήθηκα να σκοτώσω το παιδί της. Καθήμε φίλε! Θαρρώ πως θα πεθάνουμε μαζί!... Πραγματικά ο δούδ Άνζού ίσως να μην είναι ξένος σ' ό,τι μου συμβαίνει... Όσο συλλογιόμαι πως τον έβαλα στη θέση του... Έκτός αν είναι ο δούδ Γκόςης ή ο Νανβίλ... Γιατί; γιατί γνωρίζω το μυστικό τους... Ποιος έχθροί! Πρόπει να όμολογήσω πως μου ήταν δύσκολο να ξεφύγω από ένα τέτοιο σκυλολόι! Γιατί να τρέμω όμως; Άπλούστατα, ή Λουίζα θα παντρευτή τον κόμητα Μαρξενού.

Έκανε μία δυνατή προσπάθεια για να σπάση τα δεσμά του, τα κ'ονικά όμως ήταν γερά και ξανάπεσε λαχανιασμένος.

Και κάθε φορά που αυτό το όνομα της Λουίζας ξαναρχόταν στο θλιβερό μονόλογό του, ή ίδια προσπάθεια τον συγκλόνιζε ολοκληρω.

Καμιά δεκαριά άτομα μπήκαν ξαφνικά. Ο Μπαρνταλιάν ξανάνοιγε τα μάτια, θέλοντας να κοιτάξει.

Ο προσευχτής είχε πη ψέμματα, λέγοντας πως ο ιππότης βρισκόταν ακόμη στο μοναστήρι, προ μίας ώρας μία συνοδεία είχε έλθει,

ΓΥΝΑΙΚΕΙΣ ΚΟΥΒΕΝΤΕΣ

ΣΤΙΣ ΦΙΛΕΣ ΜΟΥ

Αυτή τη βδομάδα παραχωρώ τη στήλη μου σε μια ανανύστα μου, περασμένη στην ηλικία, όπως φαίνεται από τα γραφόμενά της, ή οποία δίνει φραίες συμβουλές στις γυναίκες, βγαλμένες από την πολυχρόνια πείρα της στο αισθηματικά ζητήματα.

Να τί γράφει :

«Εγώ σ' αγαπώ θα ξέρω περισσότερα από εσάς, καλά μου κορίτσια, άπαντα στη ζωή. Έχρησα πιά πολλά χρόνια, είδα πιά πολλά πράγματα κι' ίσως-ίσως γνώρισα (στα νεύατά μου έννοείται) πιά πολλούς άνδρες από σας. Γι' αυτό θα σας λέω κάπου κάπου λίγα λόγια χρήσιμα σε κάθε σας βήμα, στο σπίτι, στον χορό, στον περίπατο, ακόμα και στον έρωτα, αν το θέλετε.

»Όλα αυτά πρέπει να ταχέτε σοβαρά στο πνεύμα σας και πριν κάνετε κάτι να με συμβουλευθείτε. Άκουτε έμένα και δεν θα βγείτε ποτέ ζημιωμένες.

»Μην πάρετε αυτά που θα διαβάσετε για γεροντικές συμβουλές ξεκουτιάρας. Δεν θα έχετε δική, είμαι βέβαια γριά, μα στα χρόνια μόνο. Μα στην καρδιά και στην αντίληψη είμαι νέα, πιά νέα, τόσο όσο και σεις σήμερα ! Νοιώθω την εποχή που (δόξα τω Θεώ) ζω και σέβομαι της αξιοσείας της.

»Μ' όλα ταυτα προσέξτε και μένα κι' ίσως ίσως να με θυμηθείτε.

»Σήμερα θα σας πω για τον έρωτα. Είναι το πρώτο πράγμα που έγινε αφορμή σε μια πιά μικρή ηλικία να δοκιμάσω την συγκίνηση των πρώτων άσπρων μαλλιών. Θάμωνα μόλις (θα το πιστέψετε ;) μόλις είκοσι χρονών, όταν μια μέρα είδα στο γυαλί του μπουκ τού μου δυο άσπρες τρίχες ανάμεσα στα πλάγια μαύρα μαλλιά μου. Κι' ήταν αφορμή αυτές οι λίλιπούτιες λωποδύτης των καρδιών μας. Γι' αυτό προσέξτε, κορίτσια μου. Μη θέλετε να πιάνετε τη χίμαιρα... Μην άνερεθε να πετάξετε στους πλανητικούς τόπους των παραμυθιών. Σήμερα δεν υπάρχουν βασιλόπουλα, που μ' έρωτεύονται εύκολα. Κι' ύστερα αν δεν είσαι σύ, καλό μου κορίτσι, βασιλοπούλα από αίμα κορωνάτο, γιατί ζητάς να γίνης γυναίκα βασιλιά ; Πόσο μακριά είναι το όνειρο αυτό από την πραγματικότητα.

»Δεν έχετε, είστε τόσο άθωα, που δεν μπορεί να σκάσει στο μυαλό σας το κακό... Θά σας το πω όμως έγώ.

»Κι' άκούστε με, αν θέλετε.

»Οι άνθρωποι οι πιά πλούσιοι από σας, δεν αγαπούν και μη τους πιστεύετε.

»Μεθούν στην έπαφή της σάρκας σας, ναρκώνονται στο φίλ σας, ναυορίζονται από τα λόγια σας, μόνο σας ποθούν.

»Και ό πόθος είναι σαν ένα κερδί της εκκλησίας πεντάκω, άνάβει όσο έχει κερδί, αν τελειώσει το πετούμε άδιάφορα κι' άνάβουμε άλλο στη χάρι της, στη χάρι μιας άγίας, της θεάς Άφροδίτης.

»Μόλις ή θυσία τελειώσει, θα σας ξεχάσουν, φτωχά, και θα ζητήσουν απ' άλλου αι το που σεις δεν μπορείτε να τους δώσετε πιά γιατί δεν θα τόχετε.

»Πόσο αληθινά κι' άδανικά αγαπούν τα φτωχά παιδιά, πόσο των πρώτων ή ψυχές είναι βρώμικες, ενώ των άλλων, των παιδιών της τάξεως σας, είναι άγνες, λουλουδιένες, έξερουν κι' αγαπούν και δεν είναι εκφυλισμένο το πνεύμα τους απ' το χρήμα.

»Α ! προσέξτε, προσέξτε πολύ !...

ΓΥΝΑΙΚΑ

Η ΕΘΥΜΟΥΤΥΠΙΑ

ΤΟ ΣΕΡΒΙΡΙΣΜΑ

Κάποιος είχε την έξης άπορίαν. Έπληγε σ' ένα φίλο σπίτι και του προσέφεταν σ' ένα από κείνα τα μικρά ποτηράκια των οποίων το γυάλινο δοχείον μπαίνει μέσα σε μια άουρα ή από άλλο μέταλλο βάσει. Πώς έπρεπε να πάει το μικρό από τον δίσκον ; Να πιάει το γυάλινο μονάχα ποτηράκι ή και τη βάση του μαζί ; Άπαντάμε. Έπρεπε να πιάει ολόκληρο το ποτηράκι με το γυαλί και τη βάση μαζί, διότι και τα δυο αποτελούν ένα σύνολον διαχωριστον και ποτέ δεν βγαίνει το ένα από το άλλο.

Είναι ζήτημα στοιχειώδους λογικής. Άλλά έπι τη ευκαιρία αυτή προσθέτω ότι και γενικότερον διττήποτε κύττελλον, παίρνεται πάντοτε μαζί με τη βάση του,

με το πιατέλο δηλαδή μέσα στο όποιον σερβίρεται.

Έάν π.χ. σ' ένα σπίτι σ' προσφέρουν τσάι, πρέπει να πάρετε πιατέλο, φλυτζάνι και κουταλάκι μαζί. Δηλαδή θα πιάσετε με το άριστερό χέρι το πιατέλο, θα το φέρετε εις το ύψος των χειλέων σας, εκεί θα πιάσετε με το δεξιό χέρι το φλυτζάνι, θα το σηκώνετε λίγο επάνω από το πιατέλο και θ' άρχίσετε να πίνετε. Ταυτόχρονα δέν όταν άνακατέψετε τη ζάχαρι, δέν επιτρέπεται ν' άρρήσετε το κουταλάκι στο δίσκο, άλλα θα το πάρετε μαζί μέσα στο πιατέλο. Όταν τελειώσετε δέ, θα τα άρρήσετε πάλι όλα μαζί, το ένα μέσα στο άλλο, και το κουτάλι μέσα στο πιατέλο, ο πως το πήρατε.

Το σερβίτσιο δέν χωρίζεται. Κανών αυτός. Το ίδιο γίνεται και με τον καφέ και με ό,τι δήποτε άλλο.

Περαιτέρω νομίζω να προσθέσω ότι αν συμβή το τσάι ή καφέ να είναι ζεστός, ποτέ δέν φουστύν με τα χείλη μέσα στο φλυτζάνι, άλλα περιμένουν σιγά - σιγά, συνομιλούντες ταυτόχρονα, να κρυώση, και κατόπιν άρχίζουν να πίνουν. Άλλά και όταν άρχίσουν να πίνουν, ποτέ δέν διακόπτουν την συνομιλίαν, άλλα πίνουν μια ή δυο φορές λίγο, δίνουν την άπάντησιν ή την ερώτησιν, ξαναπίνουν και οίτω καθέξής. Έπίσης περαιτέρω νομίζω να προσθέσω ότι ούδέποτε επιτρέπεται να ρουφά κανείς το ποτό του θορυβώδως, διότι δέν ύπάρχει άγενέστερο πράγμα.

Ο κ. ΤΟΥ ΣΑΛΟΝΙΟΥ

ΙΑΤΡΙΚΕΣ ΣΥΜΒΟΥΛΕΣ

ΤΑ ΛΟΥΤΡΑ

Μία από τας πλέον άπαραιτήτους φροντίδας τας οποίας πρέπει να λαμβάνη κάθε άνθρωπος δια το σώμα του είναι ή καθαριότης αυτού. Προς τούτο δέν ύπάρχει άλλο μέσον από το λουτρό. Με πολλήν μου θλίψιν λέγω ότι το ζήτημα αυτό το τόσο στοιχειώδες και άπαραίτητον, θεωρείται ως πολυτέλεια εις την χώραν μας, θεωρείται ως κάτι περιττόν, ούχι δέ σπανίως και...επιβλαβές.

Το σώμα του ανθρώπου δια των άπειρων πόρων του δερματος κάμνει την λεγόμενη άδληον άναπνοήν. Όταν οι πόροι αυτοί του δερματος δέν λειτουργούν καλά, είνε βλαβερών από άκαθαρσίαν και έκτασεις και τότε οι ούσαι αι δοσπία θα έπρεπε να βγούν δια των πόρων μένον εις το σώμα, ναυοφορούνται δια το αίματος, το όποιον τούτο τούτπως δέν καθαρίζεται και φέρουν διάφορα ένοχλήματα (βούθια των αυτιών, άσθημα, στενοχωρία, κεφαλαλγία, άπικία, άσπεπτικές διαταραχές και νευρικήν διέγερσιν). Έκτός αυτών το δέρμα όταν δέν καθαρίζεται από τας ούσας αι όποιαι δια των εκρίσεων επικαθύνται, έρεθίζεται και παρασιάζονται διάφορα δερματικά νοσήματα, τα όποια και επικινδύνουν είναι πολλάς και πάντοτε άσχημα και παραμορφωτικά (δερματίτιδες, σπιθουράκια, δέρμα τραχύ, δερματική δυσσομία, πανάδες κλπ.).

Τα ψυγρά λουτρά (μέχρι 20 βαθμών) είνε πιά καλά δι' όποιον τα έχει συνήθειαν. Η διάρκειά των δέν πρέπει να είναι άνωτέρω των τριών λεπτών. Αι ψυχρά καταιονίσες (ντους) έπίσης άπαιτούν συνήθειαν. Τα χλιαρά λουτρά (25—30 βαθμών) είναι τα λουτρά που πρέπει να κάμνη ένας υγιής άνθρωπος. Δεν έχουν καμμίαν σχεδόν έπίδρασιν επί των παλμών και της κυκλοφορίας και στο νευρικού συστήματος. Η διάρκειά των 10—12 λεπτά.

Τα θερμά λουτρά (30—40 βαθμών) έπικρίνουν τους παλμούς και αύξύνουν την κυκλοφορίαν. Είναι επικινδύνα δια τους καρδιακούς και τους αρτηριοσκληρωτικούς. Κι' εις υγιείς δυνατόν να προκαλέσουν δυσάρεστα φαινόμενα.

Μετά το λουτρόν (ιδίως το ψυχρόν ή το ντους), έπέρχεται εύχάριστος αντίδρασιν. Μία έντρίβη ξερά ή με κολώνιαν, συντελεί πιά εις την άναψυγόντησιν της κυκλοφορίας και εις αίσθησιν ευεξίας.

Μετά το λουτρόν (ιδίως το ψυχρόν ή το ντους), έπέρχεται εύχάριστος αντίδρασιν. Μία έντρίβη ξερά ή με κολώνιαν, συντελεί πιά εις την άναψυγόντησιν της κυκλοφορίας και εις αίσθησιν ευεξίας.

Τα λουτρά ή τα ντους είναι θαυμάσιος τρόπος προς διατήρησιν ή ύποστήρησιν της υγείας.

Συνιστώ λουτρά θερμοκρασίας 30—34 βαθμών. Ο στόμαχος κατά την ώρα των λουτρών πρέπει να είναι κενός και να μη περιέχει τροφή.

Το λουτρό καθαριότητος πρέπει να γίνεται κατά μέσον όρον δυο φορές την εβδομάδα. Έάν το λουτρόν αυτό γίνεται καθ' ένάστην, πρέπει να μη διαρκή πλέον των τριών έως τεσσάρων λεπτών.

Έκτός αυτών ύπάρχουν και τα άρωματικά λουτρά, καθώς και τα θερμοπεπτικά, περί των οποίων θα κάμωμεν λόγον εις το προσεχές καθώς και περί των θαλασσιών.

Ο ΙΑΤΡΟΣ ΣΑΣ

ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑ ΑΝΑΓΝΩΣΤΩΝ

ΔΕΝ Μ' ΑΓΑΠΑΕΙ ΠΙΑ

Άπό το ήμερολόγιο της Νέλλης

Πάντα το περίμενα πώς αυτό θα γινόταν μια μέρα. Κι' όμως όσο κι' αν το είχα στο νού μου δέν μπορούσα ποτέ να φαντασθώ πώς θα μούκανε τόσο κόπο. Άκόμη δέν μπορώ να το πιστέψω. Κι' όμως είναι αλήθεια. Ο φίλος μου δέν μ' αγαπάει πιά.

Το γράφω αυτό άπλά, χωρίς έκφρασεις τραγικές. Το χέρι μου δέν τρέμει, τα μάτια μου δέν είναι δακρυομένο. Τί νοιώθω ; Ένα σφιξίμο δυνατό στην καρδιά, κάτι που σου φέρνει δρεξι να ξεσπάσης σε λυγμούς. Και όμως δέν κλαίω. Όποιος με έδι ότσι ήρεμη, με το χαμόγελο στα χείλη, δέν θα μπορούσε ποτέ να καταλάβη τί συμβαίνει μέσα μου.

Δεν θέλω να μού μιλήσιν. Άς μ' άφήσουν μόνη, με της σκέψεις μου. Έπειτα είναι άνόητο και άνώφελο να θέλουν να με παραγορήσουν.

Ήθελ ή καλύτερή μου φίλη ή Νίνα. Της άνοιξα την καρδιά μου. Της τα είπα όλα, ήρεμα, άπλά, χαμογελαστά. Και παρά το χαμόγελό μου, κατάλαβε τί νοιώταν μέσα στην καρδιά μου. Θέλησε να μού πη λόγια συμπόνιας. Και της είπα : —Σάπα, χροστί μου. Το ξέρεις πώς ή καρδιά μου είναι ραγισμένη. Μη την άγγιξεις, θα γίνη κομμάτια...

Και κείνη δέν μού μίλησε πιά. Μ' έσφιξε στην άγκαλιά της κι' άφησε ελεύθερα να κληθούν τα δάκρυά της. Ήταν ή μόνη που με καταλάβαινε.

Δεν μ' αγαπάει πιά. Τί λόγια άφάνταστα ταγκικά μέσ' στην άπλοτήτά τους. Μου έδωσε να το καταλάβω σιγά, με τρόπο. Μ' άπέσυγε, δέν ήθελε να μού μιλήσιν. Μια μέρα τον βρήκα μόνο του και του είπα :

—Έγω κάτι να σου πω.

Θέλησε να φύγη με την πρόφασιν πώς είχε δουλειά.

Δεν θα σε άπασχολήσω πολύ, ξαναλέω. Ήθελα μόνο να μού πης. Δεν θέλεις πιά ναρχεσαι μαζί μου ; Καμώλισε το κεφάλι.

—Άκουσε, μού είπε άργά.

Τον έκοψα. Ήξερα τί θα μού λέει. Λόγια άπληματα, φράσεις κοινές, δικαιολογίες που σιγανούουν. Και είπα σκληρά : —Όχι, δέν θέλω πολλά λόγια. Μόνο να λεί. Θέλεις ναρχεσαι μαζί μου ; να ή ξη ;

Και ή άπάντησι μού ήλθε άπότομη, έρη, σταθερή :

—Όχι.

Δεν είπα τίποτε. Το θεώρησα περιττό να του θυμίσω της ύποσχέσεις και τους δακρύς που μού είχε δώσει. Ψιθύρισα μόνο :

—Τι κρίμα ! Αυτό ήταν έλπο.

Και τον άφησα χωρίς κλάμματα, χωρίς φωνές, χωρίς θυμό, μ' έναν άπέραντο πόνο στην ψυχή.

Αν δέν τον αγαπούσα τόσο πολύ, ίσως να μπορούσα να τον μισήσω.

Αυτός, που τόν ελάτρευα, μούδωσε την πιάτη μεγάλη άπογοήτευσιν της ζωής μου. Μ' έκανε να χάσω την πίστι μου στον έρωτα, μ' έμαθε να μην πιστεύω στους άνδρες. Είναι κάτι πράγματα που μια μέρα θα τα μάθαινα, όπως όλες. Όμως δέν ήθελα να τα μάθω απ' αυτόν.

Και τώρα που το κάθε τί έχει τελειώσει μεταξύ μας, άνταθυμίζω με θλίψη της παλαιάς καλής ήμερας.

Κι' όμως το ήξερα πώς θα μ' άφηνε μια μέρα. Κάποτε του είχα πη :

—Γρήγορα θα με βαρεθής, φίλε μου ! Μου είχεν άπάντησιν άπλά :

—Σάπα, μικρή μου Νέλλη.

Και ή φωνή του είχ' ένα τέτοιο παράπονο και τα μάτια του με κύτταζαν τόσο θλιμμένα.

Κι' έγώ τα πιστέψα. Πιστέψα πώς ή-

—ΚΟΣΜΙΚΗ ΚΙΝΗΣΙΣ

ΝΑΞΟΣ, Ίούλιος. — Την παρελθούσαν Τρίτην, ο όμιλος έκδρομέων Νάξου, έξεδραμην με το βενζινόπλοιο του γνωστού συμπολίτου μας κ. Κ. Στάη, εις Β' Θαλασσίαν έκδρομήν εις τας νήσους Άγλον και Μύκονον. Οι έκδρομείς άμα τη άφίξει των εις τας άνω νήσους έπισκεφθήσαν τας διαφόρους αρχαιοτάτας άποσάσαντες τόν θαυμασμόν αυτών και επαινέσαντες την άργαίαν τέχνην.

Τής έκδρομής συμμετέσχον πολλοί έπικτοί συμπολίται μας, μεταξύ των οποίων διακρίνονταν τούς κ.κ. Άντώνιον Άγιοπετρίτην μετά της συζύγου του, Ματθαίον Πρωτονοτάριον συμβολαιογράφον, Μίνωα Βάλινδα, Μαθιουδάκην καθηγητήν του ένταθα Γυμνασίου, την δίδα Άθηνά Σίγη μετά της αξιοτίμου ιητρός της, Άντώνιον Χάρπαν, Έμμανουήλ Σαντορινιόν κουρέαν, Νικόλαον Λύκαρην, Γεώργιον Μαργαρίτην, Παράσχον Θεοφίλου μετά της συζύγου του, Γεώργιον Σπυριδάκην μετά της κυρίας του, τόν κ. Νικόλαον Μαρμαράν μετά της αξιοτίμου κυρίας του Εύγενείας και πλείστους άλλους.

—ΑΘΛΗΤΙΚΑ

Σήμερον άνεχώρησαν δια του άτμοπλοίου «Άδριατικός» οι άθληταί μας, όπου μέλουν να λάβουν μέρος εις τούς Β' Παγκυλαδικούς Άγώνας, τελεσθησόμενους εις την πρωτεύουσιν των Κυκλάδων Σήρον.

Συγυτικά άποτελέσματα θα άναγράφωμεν εις άλλο φύλλον του αγαπητού «Τικ—Τακ».

Θεόδωρος Λογαρός

—ΑΘΛΗΤΙΚΑ

ΑΙΚΑΤΕΡΙΝΗ, Ίούλιος. — Η πόλις μας άρίστη εν όλω πέντε συλλόγους, έξών δυο έπίσημοι άνεγνωρισμένοι υπό της ΕΠΟ και τρεις άνεπίσημοι.

Και την θέσιν των έπίσημων μέν κατέχουν ο «Μ. Άλέξανδρος» και ο Σπάρτακος.

Άνεπίσημοι δέ είναι ο «Όλυμπος», ο «Πετρούκας» και ο «Εορής».

Μετά των άνεπίσημων πέρου ή έφημερίς της πόλεως μας (Ηχώ των Πετρών) προσκήρυξε πρωτάθλημα, καθ' ό υπέρσχυσε ο «Όλυμπος».

Οι έπίσημοι σύλλογοι φέτος έλαβον μέρος εις το πρωτάθλημα Δ. Μακεδονίας 1931 κατά το όποιον έπρεπε κατ' έπιν να συναντηθούν αι ομάδες της πόλεως μας (αί άνεγνωρισμένοι έννοείται) εις και ή νικήτρια θα συναντιέτο με της πρωταθλητριάς των άλλων πόλεων. Και πράγματι συναντήθησαν αι ομάδες μας εις :

«Ανεπίσημοι δέ είναι ο «Όλυμπος», ο «Πετρούκας» και ο «Εορής».

Μετά των άνεπίσημων πέρου ή έφημερίς της πόλεως μας (Ηχώ των Πετρών) προσκήρυξε πρωτάθλημα, καθ' ό υπέρσχυσε ο «Όλυμπος».

Οι έπίσημοι σύλλογοι φέτος έλαβον μέρος εις το πρωτάθλημα Δ. Μακεδονίας 1931 κατά το όποιον έπρεπε κατ' έπιν να συναντηθούν αι ομάδες της πόλεως μας (αί άνεγνωρισμένοι έννοείται) εις και ή νικήτρια θα συναντιέτο με της πρωταθλητριάς των άλλων πόλεων. Και πράγματι συναντήθησαν αι ομάδες μας εις :

«Ανεπίσημοι δέ είναι ο «Όλυμπος», ο «Πετρούκας» και ο «Εορής».

Μετά των άνεπίσημων πέρου ή έφημερίς της πόλεως μας (Ηχώ των Πετρών) προσκήρυξε πρωτάθλημα, καθ' ό υπέρσχυσε ο «Όλυμπος».

Οι έπίσημοι σύλλογοι φέτος έλαβον μέρος εις το πρωτάθλημα Δ. Μακεδονίας 1931 κατά το όποιον έπρεπε κατ' έπιν να συναντηθούν αι ομάδες της πόλεως μας (αί άνεγνωρισμένοι έννοείται) εις και ή νικήτρια θα συναντιέτο με της πρωταθλητριάς των άλλων πόλεων. Και πράγματι συναντήθησαν αι ομάδες μας εις :

«Ανεπίσημοι δέ είναι ο «Όλυμπος», ο «Πετρούκας» και ο «Εορής».

ΗΡΩ Ε. ΓΕΩΡΓΙΑΔΟΥ

ΑΠΟ ΤΑΣ ΕΠΑΡΧΙΑΣ

πρώτος άγών διεξήχθη αίσως με νικήτην τόν «Μ. Άλέξανδρον», κατά τόν δεύτερον όμως άγώνα εις την αρχήν του δεύτερου ήμικρονίου, έπειδή προσελήθησαν έπεισοδια μεταξύ και των ποδοσφαιριστών και των φιλάθλων, ο διαιτητής, ο όποιος ήτο της ΕΠΟ, δέικονε τόν άγώνα. Η δέ ΕΠΟ μαθούσα τα του έπεισοδίου έτιμώρησε και τας δύο ομάδας εις άποκλεισμόν ή μνημόν.

Και ως άναφορά δια το ποδόσφαιρον.

Διότι έλησμονήσαμε να ποίμε ότι οι σύλλογοι αυτοί είναι άποκλειστικώς ποδοσφαιρικοί και ο σκοπός τους είναι πώς να άθλοτρονώνται με το ποδόσφαιρό τους. Και μάλιστα ούκ όλγοι έτραυματίσθησαν από το τελευταίον συμβάν μεταξύ «Μ. Άλέξανδρου» και «Σπαρτάκου».

Πραγματικοί άθληταί δυστυχώς είναι όλγοι, ποδοσφαιρισταί άπειροι.

Τώρα κάπως καταβάλλεται από τας αρχάς άρκετή προσπάθεια και ήρχισαν ήδη αι εργασίαι του γυμναστηρίου μας. Και ο γυμναστής του Γυμνασίου μας κ. Σ. Ρέκας μ' έσχετται πολλά πράγματα. Άς έλπίσωμεν.

Η. Γ. Κυνηγόπουλος

—ΑΘΛΗΤΙΚΗ ΚΙΝΗΣΙΣ

ΚΑΣΤΟΡΙΑ. — Την παρελθούσαν Κυριακήν 12 Ίουλίου κατήλθεν εις την πόλιν μας ο «Μ. Άλέξανδρος» Φλορίνης, ο πρωταθλητής Δυτικής Μακεδονίας τού έτους 1931, ένα συναντηθή μετά της «Ορεστιάδας» Καστορίας, δια το πρωτάθλημα 1932.

Εις τας 5 μ.μ. το μοναδικόν γήπεδον των «Λειβαδιών» ήτο κατέμεστον κόσμω, όστις έσπευσε να παρακολουθήσιν και θαυμάσιν τόν άγώνα τούτον, καθ' ότι αι άνωτέρω ομάδες τυγχάνουν να είναι δυο εκ των ισχυροτέρων της Δυτικής Μακεδονίας.

Εις τας 5.30' ο ειδικός κληθείς εκ Θεσσαλονίκης διαιτητής κ. Όπλοποιός, (παίκτης τού «Αρεός»), καλεί τας ομάδας δια την έναρξιν τού άγώνος.

Ο κόσμος υποδέχεται την εμφάνισιν των δύο ομάδων με παταγώδη χειροκροτήματα. Αι ομάδες κατήλθον εις τόν άγώνα υπό την έξης σύνθεσιν :

«Ορεστίας» : Τέρμα Τσαδής, έπιστοφύλακες Τσαμής, Μιγάλας, Μέσοι Σαμαράς, Νικολής, Τσαμής, Κυνηγοί Μαυροβίτης, Άθ. Μαυροβίτης, Δόκας, Βασιλειάδης και Γκιρμουτζίνης.

«Μ. Άλέξανδρος» : Τέρμα Δ. Σίμου, Σίμου, Φράγκος, Περίδης, Μάντας, Παπαδόπουλος, Σαουντζής, Παπαδοβασιλείου, Φιλίππιδης, Μάριος, Μάντας.

Μετά τας τυπικάς προσφωνήσεις γίνεται ή έκκληση των τερμάτων.

Ο άγών ήτο θεαματικώτατος, το αποτέλεσμα δέ ήτο 1—0 υπέρ τού Μ. Άλέξανδρου. Η «Ορεστίας» ή όποια κατήλθεν εις τόν άγώνα με παίκτης της β' ομάδας έχει μεγάλας έλπίδας να νικήσιν τόν Μ. Άλέξανδρον εις τελικόν άγώνα. Άς άναμένωμεν.

Συλλέκτης

ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ ΚΑΛΛΟΝΗΣ ΟΙ ΛΗΦΘΕΝΤΕΣ ΨΗΦΟΙ

ΝΑΥΣΙΚΑ ΜΩΡΑΪΤΟΥ.—Από την προηγούμενη εβδομάδα ψήφοι 24. Γεώργιος Ευσταθίου 1, Δημ. Σωτηρίου 1, Αθ. Συκαλλίδης Αθήναι 14, Ν. Τρομπάκης 1, Ιωάν. Τρομπάκης 1, Σταύρος Λεωνάκης 1, Κατίνα Μηλιάτη 2, Κατίνα Γρίκα 2, Πέτρος Μαραγκούλιας 7, Ντίνα Κάλαρα 1, Ματ. Χαλικάδης 1, Γεώ. Ανυφαντής 1, Ν. Γαρυφαλος 1, Αθ. Μιχαλοπούλου 1, Θ. Μόρφης 1, Ηλ. Νικητάκης Καστανιά Σπάρτης 1, Ν. Φτέρης Αθήναι 1. Τό όλον ψήφοι 63.

ΝΙΝΑ ΖΑΝΕΤΤΟΥ.—Από την προηγούμενη εβδομάδα ψήφοι 20. Νικ. Ίω. Τούντας 1, Νικ. Φαρμάκης 1, Αλέξ. Μενδρινός 2, Κ. Θ. 5, Πέτρος Χαλκαίος 1, Έπαμ. Ζούνης 1, Ελένη Σιδηροπούλου 1, Άγνα. Εωαγγέλου 2, Εύστ. Θωμόπουλος 5, Νικ. Νικολαΐδης Μεσολόγγιον 8, Τό όλον ψήφοι 47.

ΚΑΙΤΗ ΛΑΡΔΗ.—Από την προηγούμενη εβδομάδα ψήφοι 35. Ντίνος Βλάχος 1, Ε. Γερασιμόγλου 1, Ηλίας Ραβανόπουλος Αθήναι 1, Εύαγγ. Σιμόγλου Πάτρα 6, Έδρυδίκη Γλωσσίδου Θεσσαλονίκη 8, Ηλ. Νικητάκης Καστανιά Σπάρτης 1. Τό όλον ψήφοι 52.

ΔΙΣ ΖΟΥΖΟΥ.—Από την προηγούμενη εβδομάδα ψήφοι 30. Ι. Καρύδης 1, Κλεόδουλος Παπαθανασίου Θεσ) νίκη 5, Πέτρος Ψωραγιός Καβάλλα 2, Αθ. Μιχαλοπούλου Κόρθι 1. Τό όλον ψήφοι 39.

ΔΙΟΝΥΣΙΑ ΚΟΥΡΤΕΣΗ.—Από την προηγούμενη εβδομάδα ψήφοι 4. Χρ. Γ. Οντόπουλος 3, Δ. Διαδάτης Άγ. Πρόδρομος Χαλκιδικής 1, Νικ. Κοτζίος Τρίπολις 3, Απόστ. Καρόπουλος Καλάμαι 1, Ζήσης Ζησάκης Χανιά 2, Αντώνιος Στανινάκης 2. Τό όλον ψήφοι 16.

ΟΛΓΑ ΔΗΜΗΤΡΟΠΟΥΛΟΥ.—Από την προηγούμενη εβδομάδα ψήφοι 7. Α. Κ. Περγαμένης Κοκκινιά 1, Κλέων Φωτόπουλος Μεγαλόπολις 2, Κωνστ. Κερατίδης Τρίπολις 10, Γεώργ. Σωλίδης Θήβαι 3, Ηλ. Νικητάκης Καστανιά Σπάρτης 1. Τό όλον ψήφοι 24.

ΔΙΣ ΣΟΦΙΑ Κ.—Έλαβε τας πρώτας 5 ψήφους παρά τού κ. Δ. Γ. Αθήναι. Αν θή Μιχαλοπούλου Κόρθι 1. Τό όλον ψήφοι 6.

ΤΟΥΛΑ ΣΤΕΡΓΙΑΚΗ.—Έλαβε τας πρώτας 5 ψήφους παρά τού κ. Εωαγγέλου Π.

ΦΙΦΗ ΣΤΑΜΑΤΙΑΔΟΥ.—Έλαβε τας 5 πρώτας ψήφους παρά τού κ. Γ. Φέξη Νέον Φάληρον.

ΕΛΕΝΗ ΒΛΑΧΟΥ.—Ψηφίζεται παρά τού κ. Ι. Σαράντη Αθήναι διά μίλες ψήφους.

Επίσης η δις **ΤΟΥΛΑ ΛΕΟ** έλαβε παρά τού κ. Δημ. Διαδάτου Άγ. Πρόδρομος Χαλκιδικής ψήφον 1.

Είς τόν διαγωνισμόν της ωραιότερας κνήμης υπέο της Δίδος Μάσχου προσέφερον δ κ. Αλέξ. Σακελλαρόπουλος, καταδρομικόν «Έλλη». ψήφους 9.

Δις **Ι. Π.**—Έλαβε ψήφους παρά τών κ.κ. Γεωργ. Ανδριανού Αθήναι 2, Γρ. Παρασίδη 3, Άνδρ. Γονοπούλου Χαλκή 3. Τό όλον ψήφοι 8.

ΑΛΕΞΑΝΔΡΑ ΒΟΛΤΕΡΑ.—Από την προηγούμενη εβδομάδα ψήφοι 1. Γ. Περινόλλης Πειραιεύς 4. Τό όλον 5.

ΔΗΛΩΣΙΣ ΔΙΑ ΤΑΣ ΨΗΦΟΥΣ

Θεωρούμεν αναγκαίον νά καταστήσωμεν γνωστόν εις τούς ψηφίζοντας ότι έκαστον δελτίον ισχύει άά μίαν ψήφον.

Η ΚΛΗΡΩΣΙΣ ΤΩΝ ΑΙΝΙΓΜΑΤΩΝ ΤΑ ΟΝΟΜΑΤΑ ΤΩΝ ΚΕΡΑΙΣΜΕΝΩΝ

Τήν μεσημέριαν της παρελθούσης Κυριακής εγένετο εις τήν γραφεία μας ή κλήρωσις τού βδ διαγωνισμού τών αινιγμάτων, παρισταμένων πλείστον άναγνωστών μας.

Η κλήρωσις εγένετο, συμφώνως πρός τούς όρους τού διαγωνισμού, μεταβδ τών λυτών τών άποστειλάντων 9 λύσεις, όστινες άνήρχοντο εις 150 περίπου.

Εξήχθησαν κατά σειράν οι κάτωθι, όι τινες έκέρδισαν τήν εξής δώρα :

1) Δημ. Χουβαρδής, Αθήναι, 1 ώρολόγιον αξίας 1000 δραχμών.

2) Φωφώ Γίκα, Παγκράτι, μίαν φωτογραφικήν μηχανήν.

3) Λάμπρος Καμένος, Αθήναι, μίαν φωτογραφικήν μηχανήν.

4) Γεώργιος Μουσειδής, Αθήναι, έν νεσεσαίρ μανικιούρ.

Οι κάτωθι άνα ένα στολογράφον : Α πόστολος Χρηστίδης Τήνος, Χρήστος Τζαφέρης Θεσσαλονίκη, Εύαγγελ. Σωτρέκα Θεσσαλονίκη, Γεωργία Πισίδου Αθήναι και Νικ. Ζέρβας Αθήναι. Τό όλον 9.

10) ΝΑΡΤΕΜΙΣ Πέτρου Αθήναι, έν άνθολόγιον.

Και 10 συνδρομάς εξαμήνου έκέρδισαν οι κάτωθι : Κων. Λίδας Αμαρούσιον Σταύρος Χατζηανδρέου Θεσ) νίκη, Γ. Τσιρικολιάς Κηφισιά, Τζέννη Νουμπούκι Θεσ) νίκη, Αρ. Μπαροντζόγλου Εύαθη, Φ. Φιλιππόπουλος Αθήναι, Κα Γερασιμίδου Αθήναι, Έρατώ Κοντού Θεσσαλονίκη, Ειρήνη Διακάκη Ηράκλειον Κρήτης και Ν. Μαγειρόπουλος Αθήναι.

Οι άνωτέρω κερδίσαντες άναγνωσται μας παρακαλούνται νά μάς γνωρίσουν τās άκριβείς διευθύνσεις των ίνα τούς άποστειλώμεν τήν δώρα ή τó φύλλον, εις τούς κερδίσαντας τās εξαμήνους συνδρομάς.

Η ΔΗΜΟΣΙΕΥΣΙΣ ΤΩΝ ΛΥΣΕΩΝ

Είς τó προσέχες φύλλον θά δημοσιευθούν αι λύσεις τών αινιγμάτων.

Τήν δήλωσιν ταύτην κάμωμεν έπειδή πολλοί στέλλουν ένα κουπόνι και γράφουν «ψηφίζω μέ 10 ή 15 ψήφους τήν δίδα τάδε».

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ

Κους Κους: Κώσταν Ν...ς. Και τήν δυο ποιήματά σας έχουν τρομερές χαρμωζίες στό στίχο και μέτρο ελαττωματικά. Όταν τ' άπαγγέλλατε μόνος σας, έν σας χτυπούν άσχημα οι στίχοι στό αυτί!—

Άγνωστον ήρωα. Τά προηγούμενα ύόλα τιμώνται 3 δοχ. έκαστον και δύνασθε νά τά λάβετε από τήν γραφεία μας ή νά μάς άποστείλετε τó αντίτιμον διά νά τά λάβετε ταχυδρομικώς.—Χο. Τουμπούλου Πολύ άφύσικο και άψυχολόγητο. Όσοι μεθυμένος και άν είναι ένας πατέρας, έν μπορεί ποτέ νά φερθή έτσι στό έτοιμόθατο παιδί του.—Κ. Χριστόπουλου. Όχι όπως τó προηγούμενο. Γ' αυτό περνούμε άλλο.—Ηλ. Παπαστεριόπουλου. Δυστυχώς ένι καλά. Έίδως ό στίχος

«Κάποιον πρωί σ' είδαν τήν μάτια της

(ψυγής

νά κάθεται στό νοσοδ κατόφλι,

σαν τó λυλοδι ευνωδιαστή της έξοης,

άννην σαν τó πουλί πού σπά τó τσούλι.

Τί θέλει νά πη ; —Κ. Ε. Α. Βόλου.

Στέλλετε μάς.—Τάκην Αλεξόπουλου.

Και νά τó νά έννομε διάφορον έν

τίλινον.—Τάκην Μαυροκέαλον. Ένε

τε δίκιο και θά περιορισθούν. Τά άλλα

θ' άρχίσουν δημοσιευόμενα από τού

σεχούς.—Δ. Τατάκη. Δυστυχώς, έτσι

ταν. Δέν πειράζει. Η άναπόκρισις έν

θά δημοσιευθή, διότι είναι παράκλησις.

Στείλτε νέας.—Α. Μοδιάν. Είναι κιν

τυπο. Αυτό είναι τó έλάττωμά του.—Αν

θεύλαν Μιχαλοπούλου. Σας ευχαριστούμε

γιά τήν καλά σας λύση.

ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ ΚΑΛΛΟΝΗΣ

Άριθ. 6

Ψηφίζω ως ωραιότεραν Έλληνίδα τήν δίδα...

Έν...τη...

Ό ψηφίζων

ΣΤΟ ΤΑΤΟΪ

Τό Τατόϊ, ή παιδ μαγευτική έξοχή, δυστυχώς έν είχε μέχρι σήμερον συγκοινωνία και ήναγκάσεντο οι έκδρεμείς νά παίρνουν τάξι, τó όποιον τούς έστοίχιζε.

Τώρα εύτυχώς ήρχισε συγκοινωνία. Αύτοκίνητον σταθμεδον εις τήν πλατείαν Κάνιγγος άναχωρεί στας 8 μ. μ. από τās Αθήνας και 7 π. μ. από τó Τατόϊ, τās δε Κυριακάς και έορτάς έξαιρετικώς άναχωρεί τó πρωί στας 7 π. μ. από τās Αθήνας και έπιστρέφει στας 8 μ. μ.

Τώρα λοιπόν ειμπερεί ό καθένας νά άπολάβη τήν ρομαντικά εκείνα μέρη, τήν άνάκτορα τών άειμνήστων βασιλέων και τόσα άλλα μέρη πού θά έπεθύμει πολύ ό καθένας νά έπισκεφθή μέ 25 πραχμάς μένον τó είσιτήιον.

Και τó παιδ εύχάριστεν είνε ότι τó ζυδιστιατόριον ΠΑΥΛΟΥ ΚΟΡΩΝΑΙΟΥ, τó όποιον είνε στό τέρμα έχει τās συνήδεις τιμάς τών Αθηναϊκών έστιατορίων. Όλοι λοιπόν στό ΤΑΤΟΪ.

ΤΟ 3ΟΝ ΚΑΤΑΣΤΗΜΑ ΕΤΑΜ ΕΙΣ ΤΑΣ ΑΘΗΝΑΣ ΗΡΕΑΤΟ ΤΩΝ ΕΡΓΑΣΙΩΝ ΤΟΥ ΟΔΟΣ ΑΙΟΛΟΥ 96 (ΓΩΝΙΑ ΣΤΑΔΙΟΥ)

Τās πρώτας ήμέρας από τής ένάρξεως θά προσφέρωμεν τās καλλιτέρας μας ποιότητας ΕΤΑΜ εις τιμάς έξαιρετικώς χαμηλάς, χάριν ρεκλάμας.

ΕΤΑΜ

ΒΟΥΚΟΥΡΕΣΤΙΟΥ 8 - ΕΥΑΓΓΕΛΙΣΤΡΙΑΣ 21
ΑΙΟΛΟΥ 96 (Γωνία Σταδίου)

ΠΕΙΡΑΙΕΥΣ : ΓΕΩΡΓΙΟΥ Α' 25

ΘΕΣΣΟΝΙΚΗ : ΒΕΝΙΖΕΛΟΥ & ΤΣΙΜΙΣΚΗ

ΠΑΤΡΑΙ : ΜΑΙΖΩΝΟΣ 54

ΥΓΕΙΑ ΤΩΝ ΠΟΔΩΝ

Έν θέλετε νά μιν ένοχλήσθε από τόν ιδρώτα τών ποδών, καταψύξεσθε

ΣΟΛΕΣ ΦΟΡΜΙΚ

έάν τó φορμόλ. Πολεΐται εις τήν καλά φαρμακεία και κοσμητήρια.

Γενική παρακαταθήκη Φαρμακείον Π. ΜΠΑΚΑΚΟΥ.

20 ΛΕΜΟΝΙΑ ΔΡΑΧ. 5

Η CITRONINA είναι προϊόν έξ αγόμενον από τόν χυμόν των λεμονιών. Αντικαθιστά τήν λεμόνια εις όλας τας τρώφεις.

Πολεΐται εις τήν καλά Φαρμακεία και Έδωδιμοπωλεία.

Παρακαταθήκη Φαρμακείον Π. ΜΠΑΚΑΚΟΥ

ΠΛΕΝΕΤΕ ΤΑ ΡΟΥΧΑ ΣΑΣ
ΜΕ ΤΟ ΓΕΡΜΑΝΙΚΟ

GRUNIL

ΠΩΛΕΙΤΑΙ ΕΙΣ ΤΑ ΦΑΡΜΑΚΕΙΑ
ΚΑΙ ΤΑ ΕΜΠΟΡΙΚΑ ΤΗΣ ΣΥΝ-
ΟΙΚΙΑΣ ΣΑΣ

ΜΟΝΟ ΤΟΥ ΠΛΕΝΕΙ ΚΑΙ ΚΑΘΑΡΙΖΕΙ ΤΑ ΡΟΥΧΑ ΕΙΣ ΜΙΑΝ ΩΡΑΝ

ΓΥΝΑΙΚΕΙΑ ΦΡΕΜΑΤΑ ΕΤΟΙΜΑ ΚΑΙ ΕΠΙ ΠΑΡΑΓΕΛΙΑ ΝΑΘΑΝΑΗΛ Η ΧΡΥΣΑΛΙΔΟΣ

Κρέμ - ντέ - σίν από Δρ. 700
Κρέμ Ζωφρέτ από Δρ. 750
Κρέμ Σατέν από Δρ. 1100
Κρέμ Μαροκέν από Δρ. 1050

ΠΕΡΙΠΤΟΥ ΒΡΑΥΝΑ ΝΥΜΦΙΣΑ

Αί παραγγελίαι παραδίδονται έν

ανάγκη και έντός 24 ώρών.

“ΛΙΝΤΟ,”

ΝΙΚΗΣ 10 - Ιον ΠΑΤΩΜΑ

Πρόχειρα φορέματα από 125 δρα

χμάς και άνω.

Μεταξωτά από 400 δραχμάς και άνω.

Καπέλλα από 125 δραχμάς και άνω.

“ΛΙΝΤΟ,”

ΘΕΛΕΤΕ ΝΑ ΚΑΝΕΤΕ
ΟΙΚΟΝΟΜΙΑΝ

Νά βάψετε μένη σας τήν περ
νιά σας φορέματα μέ Γερ-
μανικάς βαφάς μάρκας

ARTI

και θά γίνουεν έντελώς και
νούργια.

Αι βαφαί ΑΡΤΙ πωλούνται
εις τήν φαρμακεία και τās
έμπορικά τής συνοικίας σας
εις 60 μισθέρους χρωματι-
σμούς.

Γεν. Αντιπρόσωπος :
Π. ΤΣΑΓΚΑΡΗΣ, Αθήναι,
Λέκα 21α.

ΚΑΘΑΡΙΣΤΙΚΑ ΜΑ
ΣΤΙΧΟΚΥΦΕΤΑ

ΦΕΝΑΜΙΝΤ

Και οι πλέον δυσ-
κοίλιοι μέ ένα ή
δύο κάθε βράδυ έ-
νεργούνται. Μασσά-
σατε επί δέκα λε-
πτά κάθε κορυφή.
Είνα εύχάριστεν
καθαριστήν.
Πωλεΐται εις όλα
τά φαρμακεία.

ΥΠΕΡΟΧΟΝ
ΚΑΘΑΡΤΙΚΟΝ

ΦΙΑΛΙΔΙΟΝ
ΠΟΛΛΩΝ
ΔΟΣΕΩΝ

ΚΥΤΙΟΝ
ΙΣΧΥΡΑΣ
ΔΟΣΕΩΣ

ΦΑΚΕΛΛΟΣ
ΔΥΟ
ΔΟΣΕΩΝ

ΤΑ ΓΝΗΣΙΑ

ΠΡΟΪΟΝΤΑ

ΜΑΓΝΗΣΙΑ
Σ. ΠΕΛΛΕΓΡΙΝΟ

